

ЕЛИЗАБЕТ
АДЛЪР

ГОРЕЩИ НОЩИ
В ТОСКАНА

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР
ГОРЕЩИ НОЩИ В ТОСКАНА

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Тя имаше нужда от нов живот...

Джема Джерико — лекар в спешното отделение на болница в Ню Йорк, има прекалено много ангажменти на работното място. Тя има дъщеря — тийнейджърка, и майка, която е обезпокоена, че Джема няма личен живот.

Един ден майка ѝ получава тайнствено писмо, което се съобщава за загадъчно наследство в Тоскана. В това Джема вижда своя шанс.

Трите оставят всякаква предпазливост и заминават за Италия. Джема много се надява, че промяната ще върне близостта между майка и дъщеря, а може би, предизвикателството да живее в чужда страна, ще даде нови шансове на майка ѝ. Така Джема ще може спокойно да подреди личния си живот.

... А може би щастливият живот я чака в Италия?

ГЛАВА 1

ДЖЕМА

Нека да кажа от самото начало, че не бихте искали и да знаете за мен. Особено в събота вечер. Защо? Защото това е времето, когато тук, в стаята за спешни случаи, е най-натоварено и единствената възможност да ме срещнете, е, ако влезете вътре на носилка. Тогава ще видите лицето ми над вас под ярка бяла светлина и ще чуете думите ми:

— Как е името ви?... Къде се наранихте?... Кой го направи?...

Аз съм Джема Джерико и работя в травматологичното отделение на нюйоркската болница „Белвю“, а в събота вечер е истински ад, защото има най-много пострадали. Обикновено аз се справям със случаите, които стават през почивните дни: тежки наранявания от прободания с нож, от стрелби и пътни инциденти, с плачещи жени и измъчени алкохолици, надвишили дозата наркомани и отпуснати бебета в ръцете на обезумелите им майки. Нивото на адреналина в кръвта ми се повишава, давам инструкциите, обикалям от един пострадал на друг: правя интубации; рентгенови снимки; инжекции. Във въпросната събота наглеждах бебето в кома и търсех помощта на хирурга от педиатричното отделение.

Понякога се питам: „Какво правя тук? Как попаднах тук? Защо повечето си съботни вечери прекарвам като тази? Къде е животът ми?“.

В такива моменти се оглеждам бързо наоколо и виждам отговора.

Когато дежуря, нося нещо подобно на гумена шапка за душ над косата си, гуменки и бяла престилка. На работа съм вече осем часа, уморена съм, раздърпана и раздразнителна, и се нуждая от душ, а обикновено дежурството продължава повече от осем часа. Никога не отклонявам молба да дойда по спешност или да заместя някого, а от това нищо не печеля. Мама казва, че така сама не давам шанс на себе си, но това го казва тя. Истината е, че съм на трийсет и осем години,

разведена съм и трябва да издържам дъщеря тийнейджърка. Ето, за това говорим реално.

И да добавя, че имам тайна, която не съм споделяла с никого. Страшна тайна, която предизвиква у мен чувство за вина, тайна, която ще ме спохожда през целия ми живот. Тя обяснява защо вярвам, че никой не би искал да ме познава. Тайната за истинското ми „аз“, което се крие под изпълнителността и благородството на лекарската професия.

Понякога, преди да тръгна за болницата, се гледам малко по-дълго в огледалото от обичайната минута, която ми е необходима да се уверя, че лицето ми си е все още на мястото и че косата ми е вчесана, но вместо да видя реалността, си спомнях времето, когато бях в гимназията и си мислех, че съм красива.

Джема Джерико, Кралицата на танца, това бях аз. Момчетата бяха главният ми интерес, а приятелките ми — смисълът на живота ми. Също така помня как майка ми се опитваше да ми налее малко здрав разум, както сега аз се опитвам да направя с моята собствена дъщеря, като ми казваше да помисля за бъдещето си, а не само да въздишам по гимназиалните футболни герои. Кое то, разбира се, беше точно това, което правех, но то е друга история.

Струваше ми се, че тийнейджърските ми години са цял век назад във времето. Искам да кажа, трийсет и осем са ужасно близо до четирийсет, не мислите ли? Тази възраст изглежда толкова далеч, когато си на шестнайсет. Колко от нас наистина са вярвали, че ще станат на толкова? Не и аз... или... Както и да е, четирийсет си е четирийсет. И нищо не можеш да направиш. А с тази възраст идва и „обикновеният“ външен вид. Липсата на стил, на красота.

Как изглеждам наистина? Доста съм мършава и, както майка ми винаги казва, когато отиваме у тях за обяд, трябва да напълнея поне малко. Всъщност бих искала да имам по-голям бюст. Може би трябва да помисля за това. Когато бях по-млада, тъпчех сутиена си с памук, но отдавна се отказах. Иначе съм доста източена, но това не ме прави „елегантна“. Аз съм истинска беда, наистина, и някак си съм предразположена към злополуки, освен когато работя. Тогава съм добре смазана бърза машина.

Последния път, когато се погледнах в огледалото, имах сини очи, които обикновено са скрити зад очила с рогови рамки — от онези,

които все се изкривяват на една страна. Толкова съм късогледа, че чак предизвиквам съжаление. Без очила, буквално трябва да опипвам пътя пред себе си. Бихте помислили, че след като работя в медицината, бих могла да се подложя на лазерна хирургия, но кой има време за това?

Косата ми е естествено руса, къса, вълниста и неравно подрязана. Защото в редките моменти, когато се поглеждам в огледалото в банята, аз имам навика да режа кичури от нея. Освен това, тя като че ли има своя собствена воля и стои като ореол около главата ми, независимо какви усилия полагам. И е винаги рошава, защото, когато съм в трескава бързина да свърша нещо, което се случва през по-голямата част от времето, прекарвам длани през нея.

Останалата част от мен? Чакайте да помисля. А, да, имам най-обикновен нос, който обаче е малко изгърбен в средата, защото, когато бях на тринайсет, го ударих с ракета за тенис. Струва ми се, че гърбавината става все по-голяма с течение на годините и ми придава все по-арогантен вид, за който, уверявам ви, няма никакво основание. О, и още имам уста, която непрекъснато се извива нагоре в усмивка, дори когато никак не ми е до смях, но всичко е наред, защото така пациентите се чувстват по-добре.

Нека ви разкажа и за брака си, за съпруга, за когото е по-добре да не говорим. От това трябва да ви стане ясно, че моят бивш не е точно мистър Популярност в моя кръг. Всъщност, когато бях в гимназията и минавах за доста хубавичка и за чудесна танцьорка, много момчета тичаха след мен, включително и „футболният герой“. Въздишам, като го казвам, защото, както повтарям на дъщеря си сега, това не води доникъде, освен може би до абитуриентския бал.

Както и да е, ходех навсякъде с този футболен герой и, о, как само го боготворях. Ако поискаше, щях да целуна и потните му крака сега, след като си е свалил футболните обувки. Странно, но и той беше много запален по мен. Толкова запален, че се оженихме веднага след гимназията.

После аз отидох да уча в колеж, той — също. Аз — на север, той — на юг, но предполагах, че прекарва повече време в плувните басейни, отколкото в клас. А изведнъж придобих този силен, непобедим интерес към медицината. Аз имах цел, той нямаше. Карахме я някак си, докато, все още студентка в медицинското училище, забременях. И тогава просто се разделихме.

Това беше преди четиринайсет години. Оттогава не съм го виждала нито веднъж, а той не е виждал дъщеря си. Разведох се и не съм получила нито цент от него. Разбира се, той дори не ми е предложил финансова помощ. Завърших някак си медицинското училище, като работех и учех. Отгледах Ливи съвсем сама. И ако питате дали има нещо, с което се гордея, отговорът е „да“. Гордея се с Ливи.

В ума си пазя нейния образ, очертан на фона на ярката слънчева светлина — дълги кльощави крака, големи ходила в тежки обувки с равни подметки, тесни бедра, широки рамене, дълга като на жираф шия и коса, която прилича на подрязана морава, особено когато е боядисана зелена с някакъв спрей от аптеката, което понякога се случва, макар обикновено да е жълта като банан.

Ливи е на четиринайсет и човек никога не знае какво ще ѝ хрумне. И все пак предполагам, че този стил постпънк е просто стадий в нейното развитие и че тя скоро ще го надрасне. Не ѝ разреших да пробие дупки за обеци по тялото си и да си направи татуировки. Защото не бих могла да седя срещу нея на вечеря и да виждам обещата, която проблясва на езика ѝ, нито пък да знам, че има татуировка на дупето. Само като си помисля, и стомахът ми се свива, а като лекар знам рисковете и сърцето ми се преобръща.

Третият член на нашето малко семейство е майка ми, бабата на Ливи, Нона. Разбира се, „нона“ означава „баба“ на италиански, защото тя е италианка. Това е нейната професия. И тя работи с пълна пара като такава.

Нона живее във все същото малко предградие на полуостров Лонг Айлънд вече четирийсет години. И аз съм израснала там. Нейната разнебитена стара къща е боядисана в изненадващо средиземноморско синьо и изпъква сред другите сиви сгради като ивица ясно небе в облачен ден. Тя е боядисана в този цвят, за да ѝ напомня за Бела Пиачере, селото в Тоскана, където е живяла, преди семейството ѝ да емигрира в Ню Йорк. И тя никога не се върнала в родината си. Съмнявам се, че дори си спомня за „старите дни“, макар все още да пази пожълтелите снимки в сребърни рамки, подпрени на махагоновия бюфет, на моите баба и дядо, седнали на стъпалата на сградата, в която някога имали апартамент.

Има също така снимка на мен и Ливи на игрището за футбол. Ливи е седемгодишна и все още просто е русокосо дете, което иска да вкара победния гол, а аз съм на трийсет и при мен нещата вече не са така прости. Тогава аз все още мечтаех да срещна подходящия мъж. И знаете ли какво? Мечтата ми почти се сбъдна. И знаете ли още какво друго? Не искам да говоря за това.

Следва моята любима снимка на Нона, само че по онова време тя не е била баба. Снимката е направена през петдесетте, преди тя да се омъжи, когато се казвала София Мария Лоренца Корсини. Там тя е на седемнайсет, висока и красива, с блестящи тъмни очи и гъста тъмна коса, която стига чак до тънката ѝ талия. На снимката е облечена в рокля на цветя и носи огърлица със златно сърчице и равни сандали с каишки. Не мога да повярвам, че тази елегантна модерна жена е моята майка.

Сега Нона е на шейсет, вдовица е от двајсет години, облича се като бабите италианки, предимно в черно, носи здрави ниски обувки, малка бяла дантелена якичка, а на върха на арогантния ѝ нос са кацнали очила. Обикновено можете да я намерите до печката да приготвя ритуалния италиански неделен обяд, който е винаги един и същ от десетилетия.

Нона е висока и все още с пищни извивки, но се кълне, че на нейната възраст нито един мъж не би я погледнал два пъти. Освен ако не преследва някое и друго вкусно и обилно ядене, добавя тя и тъжно подсмърча. Носи косата си прибрана в стегнат кок, очите ѝ са все така блестящи и издават горещ темперамент. Тя държи на реда вкъщи и обикновено го налага и на нас с твърдия си поглед и резки забележки.

И така, това сме всички. Семейство Джерико. О, забравих Синбад, най-дебелия риж котарак, който някога сте виждали. Синбад е огромен, но е много придирчив към храната си и между хапките почиства муцунката си с език. И, странно, но човек дори не забелязва какво количество храна поглъща. И има навици, които биха подхождали по-скоро на куче. Носи ми топката си — доста очукано и сплескано топче за тенис на маса — за да му я хвърлям пак. Толкова е бърз, че би могъл да играе и футбол!

Всъщност той замества кучето, което обещах на Ливи, когато все още вярвах, че ще постигна мечтата си и ще имам къща в провинцията. Защото беше време, не толкова отдавна, когато животът можеше да е

различен... Време, когато нещата можеха да се развият по друг начин. Когато къщата в провинцията беше реална възможност, както и истинското семейство — съпруг и още няколко деца, куче и котки...

Но за какво съм се замислила? Това никога няма да се случи. Забранила съм си да мисля за него. И все пак той съществува в паметта ми два пъти по-красив, отколкото в действителност. Каш Драмънд, мъжът, който внесе магията в живота ми. И го промени завинаги.

ГЛАВА 2

Не знам точно защо, но онова, което си спомням в момента, беше времето, прекарано в неговата кола, когато направихме една кратка ваканция заедно. Аз бях зад кормилото, а Каш беше до мен и разчиташе картата. Изгубихме пътя и аз много се ядосах. Казах, че вината е негова, а той се засмя и каза, че съжалява, а после предложи да спрем да обядваме някъде. И като по магия, както нещата винаги се случваха, когато бях с Каш, ние просто попаднахме на онази сладка малка странноприемничка. Първо я подминахме, после спряхме рязко колата, върнахме се по извитата алея, за да ѝ хвърлим един поглед, и видяхме знака „Ресторант“.

Слязохме от колата, малка и червена, спортен модел (какво друго би могъл да има Каш?) и хванати за ръце, влязохме в това чудо на Нова Англия със стени, облицовани в тъмна ламперия, с плетени рогозки и аромат на сушени розови листа и подправки. Имаше още истински еленови рога и стенни свещници, декоративни възглавнички, тапицерии на цветя и сънен лабрадор, който отвори едното си око да ни разгледа и после продължи да дреме.

Мила дама със синя коса ни се усмихна над очилата си.

— Обяд? — запита тя.

Каш стисна леко ръката ми.

— Всъщност питахме се дали имате свободна стая.

Ахнах от изненада, както и жената.

— Разбира се — каза тя. — Нека ви покажа.

Стиснах ръката на Каш и тръгнахме нагоре по стълбите.

— Мислех си, че сме загубили пътя и спряхме тук, за да хапнем — прошепнах му аз.

Той ми хвърли поглед през рамо. Беше вече две стъпала пред мен — както, странно, винаги се случваше — и аз почувствах как се разтопявам. Споменах ли, че беше рус и красив, със здрава челюст като всички американци или може би трябва да кажа — като всички тексасци? Нещо средно между каубой и сърфист от Малибу. Бях

виждала този поглед и преди и знаех какво означава. Всъщност точно с този поглед започна и връзката ни.

Да бъдем по-точни, тя започна в пикап, спрян в „Старбъкс“ където пиех фрапучино. Той мина край мен и ми се усмихна ослепително. Погледите ни се срещнаха и останаха приковани един в друг. После той каза с подчертан — и дори преувеличен — тексаски говор, за който са характерни провлечените гласни:

— Здравей, как си, мадам?

Аз се изкикотих, защото дотогава никой не ме беше наричал „мадам“.

— Всъщност аз съм доктор — казах скромно, защото обикновено не разговарям с непознати, освен в болницата, разбира се, а тогава те са почти в безсъзнание и разговорът не върви особено.

— Как си, докторе?

Той се настани на столчето до мен. Кимнах, за да му покажа, че съм добре, и втренчих поглед през прозореца. Бях готова да гледам накъдето и да е, само не и него. Неговата дълга и рошава руса коса грееше с блясък, който липсваше на моята. Загорялата му кожа излъчваше здраве, а сините му очи бяха с един тон по-светли от моите и изглеждаха изненадващо мъдри, видели много в света. Казах си, като един вид предупреждение, че това момче не е провинциалист от Хиксвил. Че сигурно знае какво място му се полага в света. Беше висок шест фута и четири инча, изключително мускулист и ширината на раменете му нямаше нищо общо с велурената риза, която носеше. Хвърлих крадешком поглед към краката му. Слава богу, не носеше каубойски ботуши. Това просто щеше да ми дойде прекалено много.

— Често ли идваш тук? — каза той.

Аз го погледнах скептично с крайчеца на окото си и отпих още една глътка.

— Добре тогава, как ти харесва фрапучиното?

Втренчих поглед през прозореца към един мъж, който разхождаше кучето си.

— Току-що пристигнах от Далас — каза провлечено, като че ли го слушах. — И не познавам много хора тук.

Казах си: „О, господи!“ и извих очи към небето. Нима наистина мислеше, че ще се хвана на това? И тогава той започна да се смее —

богат и звънтящ смях, естествено бълбукащ като пролетна река и също толкова освежителен. И аз открих, че също се смея.

— Аз съм Каш Драмънд. — Той протегна загорялата си от слънцето длан, обсипана със златисти косъмчета, и аз я поех.

— Каш? — Не можех да повярвам.

Той вдигна едната си вежда, за да покаже, че също му е забавно.

— Можеше да бъде и по-лошо. Кръстен съм на дядо си, Уилбър Каш.

Засмях се.

— Майка ти е била умна жена.

Бях почти изпила фрапучиното си, а и трябваше да се върна в болницата след десет минути.

— Трябва да тръгвам — казах и метнах през рамо прекалено голямата си черна дамска чанта.

— Тази чанта изглежда прекалено тежка за дребничка дама като теб — каза Каш Драмънд.

Е, тя съдържаеше целия ми живот — портмонето ми, кредитните ми карти, шофьорската ми книжка, картата ми за социална осигуровка, както и болничната идентификационна карта, няколко снимки на Ливи като бебе и няколко от предишната седмица (същия октомври беше навършила девет). Там беше и чековата ми книжка, както и няколко не много приятни съобщения от банката, готварски рецепти от мама, които трябваше да дам на приятелката си Пати, чифт чисто бельо, в случай, че се наложеше да работя до късно и можеше да имам нужда от душ и преобличане (и по никаква друга причина, която можете да си въобразите), и червило, което беше прекалено розово за мен, както и гребен, който рядко използвах.

— Остави ме да ти помогна! — Каш протегна ръка към чантата.

И ето че бях като ударена от гръм. Подадох му чантата. Аз. Нюйоркчанката. Аз му се доверих! Погледът ми беше прикован от неговия. Почувствах как кръвта ми става един-два градуса по-гореща.

— Накъде си тръгнала? — каза той.

— Към центъра на града — отговорих. — До болницата „Белвю“.

— Тогава нека те закарам. — Той преметна чантата ми през рамо и отвори вратата. — Между другото — добави, — не ми каза как се казваш.

— Джема — казах аз, без да откъсвам поглед от него, макар да стояхме в доста проветривия коридор на „Старбъкс“. — Джема Джерико.

И така започна всичко — със страст, любов и романтика. И се стигна до малката ваканция, за която ви разказвах, всъщност не по-дълга от един уикенд, когато се изгубихме и попаднахме на очарователната странноприемница.

Таванската стая, която дамата със синята коса ни показва, имаше стръмен покрив и извит като арка прозорец със завеса на цветя. От него се разкриваше гледка към пролетна ливада, където лениво пасяха коне. Леглото беше двойно с викторианска желязна табла, боядисана в бяло, и с юрган в стил печуърка, на възглавниците бяха подпрени половин дузина парцалени кукли.

Наведохме се опасно през прозореца и гледахме ливадата цели трийсет секунди, преди да дръпнем пердетата и да се търкулнем на огромното пухено легло така, както правят само страстните любовници. Бяхме разгорещени и готови един за друг, както винаги. По онова време.

Избутах някъде дълбоко в подсъзнанието си забранените спомени за миналото и се върнах в настоящето. Повторих си, за кой ли път, че няма повече да мисля за Каш Драмънд, че никога няма да говоря за него. Само че понякога той просто изниква отново пред очите ми неканен. Кълна се, че отдавна съм оставила всичко, свързано с него, зад себе си. Построила съм цяла блокада срещу него, срещу чувствата си. Но понякога си мисля, че той никога няма да ме остави да живея спокойно.

И така, с мечтата ми беше свършено. И остана само чувството за вина, което трябва да крия дори от самата себе си, защото знам, че никога не бих могла да застана лице в лице с истината. Всичко е приключило и само това има значение. И сега аз съм предана на работата си лекарка, самотна майка. Жена, чието сърце е обвито с ледена обвивка, която никой мъж не ще успее да разтопи.

ГЛАВА 3

В моята работа аз съм нещо като капитан на кораб — всички очакват от мен да ръководя нещата. Онази вечер, както обикновено, телефоните звъняха неспирно, пейджърът ми бибипкаше всяка секунда, а наранените, стенещи и пъшкащи пациенти бяха седнали в редица на твърдите сиви пластмасови столове. Целта ми е да ги изведем от болницата, след като ги изправя на крака, естествено, за да могат отново да вървят, да говорят, да живеят.

Имаше буря и дъждът се изливаше на потоци. Всички знаем какво означава това: повече пътни катастрофи. И в онзи момент имах нерадостния дълг да се обадя за първата жертва — млад мъж, пострадал при катастрофа с мотоциклет, чиито очи се бяха затворили завинаги.

Бяхме работили за спасяването на живота му почти час. Бяхме дали всичко от себе си, а после аз просто стоях там, победена, в сред разхвърляните и непотребни пластмасови туби, сред капките живителна течност и кръв, сред кървавите останки, след борбата. Да, нашата зала за спешна помощ прилича на истинско бойно поле. Докато го гледах, чувствах как потъвам във все по-дълбок емоционален спад: толкова млад, толкова привлекателен с късата си руса коса. Мислех си, че той сигурно има всичко, за което да живее... майка... любовница...

Казвах си, че трябва да остана спокойна, че съм лекарка и трябва да се справя с това... А после внезапно се обърнах и хукнах с всички сили по дългия коридор, покрит с плочки, изхвърчах през автоматичните стъклени врати и излязох навън в нощта. Дъждът продължаваше да се излива и да превръща пътищата в бесни потоци. Треперех и дишах с пълни гърди онова, което минава за свеж въздух в Манхатън, крачех неспокойно до мястото, докъдето стигаха светлините на болницата, до границата с мрака и обратно. Крачех и мислех. И си казвах да не мисля.

Най-после сърцето ми престана да бие бясно и се върна към нормалния си ритъм. Като че ли усетил това, пейджърът ми пак

избипка и аз затичах обратно вътре, към стаята за спешни случаи на терапевтичното отделение.

— Добре ли си? — Дежурната сестра ме погледна тревожно.

— Разбира се, че съм добре. Просто не мога да понасям вида на кръвта, това е всичко — казах и двете се засмяхме. Беше, като да копираш нещо, смехът, имам предвид. Само че аз бях тази, която трябваше да каже на семейството му. А това е най-лошото в нашата работа.

Тогава бях дежурна вече в продължение на десет часа. Нощта се беше оказала много дълга, а и още не беше свършила. Пейджърът ми отново се обади. Този път беше Ливи, при която две приятелки бяха останали за през нощта. Винаги се тревожа, когато тя е у дома без мен. Обаче в онази нощ при нея беше Филипина, нашата домашна помощница. Тя не беше много по-голяма от Ливи и със сигурност не беше най-добрата чистачка на света, но имаше силно развито чувство за отговорност и на нея можеше да се разчита, освен това дебнеше дъщеря ми като орел, така че, какво ме интересуваше, ако под леглото бяха останали няколко пращинки?

Обадих се на Ливи и трепнах, когато слухът ми беше атакуван от силна хип-хоп музика.

— Ливи, намали звука! — извиках в слушалката. — Какво правите, момичета? — В същото време с тревога гледах носилката, която тъкмо минаваше край мен и на която лежеше жертва на стрелба, жена, която крещеше с всички сили и проклинаше болката... Вече тичах.

— Мамо, утре няма да мога да отида при баба! — извика Ливи в опит да надвие музиката. — Имам среща.

— Каква среща? Знаеш, че не можеш да ходиш на срещи сама. Освен това винаги ходим при баба ти в неделя.

Ливи нададе тежък стон и ми отговори нещо в стил: „О, боже, мамо!“. Аз обаче не отстъпих от позицията си, казах набързо: „Довиждане, обичам те“ и затичах след носилката. Да, поредната хаотична съботна нощ в „Белвю“.

Час по-късно, залата изведнъж утихна. Потокът ранени беше спрял за минута. Поглед към стенния часовник ми каза, че вече е

дошъл утрешният ден и че до ритуалния неделен обяд остават само няколко часа. Независимо дали бяхме лишени от сън, или пък имахме среща, ние щяхме да отидем. Винаги ходехме.

Подпрях гърба си, който ужасно ме болеше, на зелената стена и отпих глътка от горещата кафява течност, която всички приемахме за кафе. Умората ме обгърна като тежко одеяло и аз затворих очи, като се помолих кафето поне малко да ми помогне.

— Здравей, кукличке, как се справяш? — каза някой.

Знаех, без да вдигам поглед, че е Пати Съливан, най-добрата ми приятелка и колежка. Обърнах се и ѝ се усмихнах.

Тя се подпря на стената до мен, вдигнала единия си крак като кон, който си почива. Пати е червенокоса ирландка, пълничка, с розови бузи и зелени очи, с рижави вежди и винаги ми напомня за Синбад, макар че, естествено, никога не бих ѝ го казала. Познаваме се от петнайсет години, учехме заедно и заедно изкарахме практиката си в залата за спешни случаи, бяхме преживели заедно любовта, няколко смъртни случая, разводи и, в случая с Пати, нов брак.

— Изцедена — казах. — Така се чувствам, а как се справям, не знам.

— Изцедена?

— Да, дори изпита.

Пати се усмихна.

— След поредната съботна вечер тук, позволено ти е.

— Какво мислиш, Пати? — запитах я, все още разтревожена заради Ливи. — Дали не съм приела неподходяща работа? Може би трябва да напусна, да изкарам практика по фермерство някъде, да изведа Ливи от града и да постигна по-добър живот за двете ни.

Но преди Пати да е успяла да отговори, пейджърът ми се обади и аз отново хукнах нанякъде.

— Ти си като кучето на Павлов! — извика Пати след мен. — Те се обаждат и ти веднага хукваш. Те се нараняват, ти ги поправяш. Не можеш да избягаш от всичко това.

И знаете ли какво? Тя беше права. Аз просто мечтаех на глас.

ГЛАВА 4

Излязох бързо през автоматичните врати на болницата в пет сутринта, прозявах се неспирно, докато седях във влака в метрото и гледах с празен поглед през прозореца сивотата на ранната утрин, без да забелязвам минавачите. Не беше само заради умората, а и заради ужасното емоционално изтощение, което застига всички, които упражняват тази професия. Докато работиш като бърза професионална машина, изведнъж, в следващата минута, се разбиваш на хиляди малки парченца, защото мислиш как е можело да бъде, защо не е станало така. И в главата ти винаги звъни един и същи въпрос: защо? Защо, о, защо се случват на хората тези ужасни неща?

Чудех се дали не трябва да се замисля сериозно за обучението по фермерство, за да избягаме с Ливи от напрегнатия градски живот, за който започвахме да вярваме, че е нормален. Истината обаче беше, че не мога да го направя. Бях такава, каквато бях. И такъв беше животът ми. И като се замислех сериозно да се преместим в страната на ливадите и потоците, си казвах: „Забрави за това“.

Нашият „дом“ беше малък апартамент в една от онези безлични каменни сгради, които имаха и портиер. Казваше се Карлос и, общо взето, ни беше приятел.

Онази седмица той работеше първа смяна и ме поздрави весело:

— Здравей, докторе, как си в тази прекрасна сутрин?

А после ми отвори галантно вратата.

— Искаш да кажеш, че вече е сутрин? — Усмихнах му се, като минах край него, и той също ми се усмихна, развеселен от обичайния ми отговор.

Е, все пак не може да се очаква от човек да бъде оригинален и остроумен в този безбожен час, нали?

В асансьора обърнах гръб на огледалото. Да гледам собственото си отражение, щеше да бъде ужасно депресиращо. Боядисаната в кремаво врата на моето жилище на десетия етаж беше съвсем същата

като другите шест. Превъртях ключа, влязох, затворих вратата след себе си и спуснах резето.

Облегнах се за миг на вратата, заслушана в нежното мълчание на моето спящо домакинство. Това беше един от онези редки и неуловими, мирни и спокойни моменти, когато времето сякаш е спряло. После направих първата стъпка напред и се спънах в Синбад, който подскочи високо във въздуха и измяука така силно, че би могъл да събуди цялата сграда.

— Исусе, Синбад, съжалявам. — Погалих го по гъстата козина, макар да знаех, че всъщност трябва да успокоя наранените му чувства. Той ме изгледа укорително, после отново се изтегна на пода и подви лапи под себе си.

Надникнах в стаята на Ливи. Тя лежеше изпъната напреки на леглото, облечена в стара тениска. Лицето ѝ беше забито във възглавницата, но все още виждах бебето в извивката на бузата ѝ, в трепкането на миглите ѝ, в нежните ѝ и меки устни. Запитах се, с неизмерима нежност, защо, независимо колко голямо е детето, заспало винаги изглежда на не повече от три годинки.

Проверих как са и другите две момичета, останали при Ливи през нощта, прибрах празната кутия от пица и оставих вратата открената, за да може Синбад да заеме обичайното си място при Ливи. После отидох в кухнята — тясна и дълга, с прозорец в далечния край, зад който сивотата бързо се избистряше и скоро щеше да бъде позлатена от първите слънчеви лъчи. Отворих хладилника, но бях прекалено уморена, за да реша дали съм гладна или не.

Пет минути по-късно, взела душ и с все още мокра коса, облякла фланелената си пижама, сложих глава на възглавницата и потънах в черната бездна на съня. И сънувах младата жертва на мотоциклетна катастрофа, с русата коса и гладкото, без бръчки лице, момчето, което имаше приятелка някъде и цял живот пред себе си.

И плаках за него в съня си.

ГЛАВА 5

НОНА

Нона Джерико беше заета с приготвянето на същия онзи ритуален неделен обяд. Това беше нещото, което най-много умееше да прави, а и подготовката ѝ осигуряваше занимание през цялата седмица. Точно в онзи момент обаче тя не мислеше изцяло за доматения сос, който къкреше на печката. Тревожеше се за Джема.

Мислеше, че Джема работи прекалено много, че часовете се явяват прекалено дълги за нея, че е подложена на премного стрес. А преди Джема беше толкова весела, жизнерадостна, момиче, което обичаше да флиртува както с мъжете, така и с живота, момиче, пълно с енергия. Имаше много красиви момичета в гимназията, но в нея просто имаше нещо, което караше момчетата да я преследват. И, разбира се, тя избра и се омъжи за най-неподходящия.

Дори това горчиво и лошо преживяване не беше сломило Джема обаче. Тя падна духом много по-късно или, за да бъдем точни, преди три години. Джема никога не говореше за това. Понякога Нона много искаше дъщеря ѝ да би могла да сподели с някого, но Джема просто пазеше тайната заключена в себе си. И все пак онова, моето се беше случило в онази зимна нощ, беше отнело нейната веселост и жизнерадостта ѝ и от нея беше останало единствено отговорна и предана на работата лекарка.

Нона замислено разбърка доматения сос, отметна назад кичур тъмна коса и наведе глава над тенджерата, за да вдъхне аромата на чесън и сушен риган, както и на половината бутилка „Кианти“, която беше изляла вътре, за да му придаде повече пикантност. Миришеше добре, апетитно. И така трябваше да бъде, защото го беше „забъркала“ още преди два дни. След десет минути щеше да изключи огъня и да го остави на котлона, за да могат подправките да се смесят добре и да омекнат.

Изправи гръб и стаята се завъртя рязко пред погледа ѝ. Стисна здраво облегалката на дървения кухненски стол, после се отпусна тежко върху него, обхвана лицето си с длани и зачака слабостта да премине.

Това се случваше вече няколко пъти за последните две-три седмици и лекарят ѝ каза, че трябва повече да си почива. Каза ѝ също, че има вроден порок на митралната клапа и че сърцето ѝ е слабо. Не ѝ го каза доктор Джема, разбира се, а нейният личен лекар — онзи, за когото тя не беше казала на Джема. Както и да е, не знаеше дали да му вярва или не. „Вроден“ означаваше, че има това заболяване, откакто се е родила, нали така? Тогава, защо не беше усетила симптомите по-рано?

Лекарят ѝ беше казал, че понякога се случва и така, но болестта се усеща, когато възрастта напредне. *Mamma mia*, тя беше едва на шейсет, а той ѝ говореше така, сякаш беше някоя антика! Както и да е, нямаше абсолютно никакво намерение да остане в леглото като някой инвалид. Щеше да взема всеки ден предписаните ѝ лекарства и да продължава да живее все така. Нямаше намерение да каже на когото и да било и особено на Джема. Животът щеше да продължи по същия начин, ден за ден, както винаги. Докато настъпи краят.

Синият пощенски плик лежеше на масата пред нея. Прокара бавно пръсти по познатата пощенска марка, чуждестранна марка, и по внимателно изписания адрес. После извади писмото, побутна очилата по-нагоре на носа си и започна да го чете. За кой ли път.

ГЛАВА 6

ДЖЕМА

Ароматът на печено месо, подправено с чесън, се носеше по улицата, където живееше Нона, и го усетихме още когато слязохме от колата. Ливи подуши нетърпеливо въздуха — като хрътка, усетила следата. Протегна се към задната седалка, за да вземе Синбад, който винаги идваше с нас на гости на Нона, но с верижка — с цвят на лавандула и обсипана с изкуствени диаманти. Изборът беше на Ливи, аз със сигурност не бих избрала такава, а още по-малко — Синбад.

Тя подръпна миниполата си надолу, за да достигне по-прилична дължина и да не дразни баба й. И, разбира се, пъкна клетъчния телефон, с който не се разделяше, в джоба на якето си с надеждата, както знаех, да се обади „мечтаното момче“, което, естествено, можеше да се окаже и само мечта. После, със Синбад под мишница, тя изкачи на бегом стъпалата към къщата на баба си.

Дъждовните облаци се бяха разнесли и на небето грееше студено слънце. Забелязах черен джип „Чероки“ паркиран направо на шосето. Приятелката ми Пати и съпругът й Джеф бяха пристигнали преди нас. Настроението ми се повиши. Винаги се радвах да ги видя, както се радвах и на тези недели „у дома“.

Ливи влетя през задната врата. Никой никога не използваше предната врата на Нона, защото задната водеше право в кухнята, а действието се разиграваше изцяло там. В следващия миг се озова в прегръдката на Нона и по бузите й се посипаха безброй целувки.

— Carina — каза Нона с усмивка и Ливи й се усмихна лъчезарно в отговор.

Всичките й преструвки и измислени защиты отпаднаха и тя се превърна отново в малко дете.

— Много ми липсваше тази седмица, Нона — каза тя тихо, все още в прегръдките на баба си.

— И ти ми липсваше, ragazza.

Това бяха обичайните поздрави между тях. По-късно щяха да се разхвърчат искрите, както винаги ставаше, когато двете се срещнеха. Едната беше млада, другата — стара, но и двете имаха собствено мнение и бяха много твърдоглави. А и как иначе би могло да бъде?

Бях следващата, която щеше да се радва на прегръдката на Нона, но преди това тя дълго ме гледа. Така правеше винаги и аз знаех много точно какво ще последва.

— Изглеждаш уморена.

Това беше обичайният ѝ поздрав за мен, нещо като мото. И аз отговорих както винаги:

— Да, мамо, уморена съм, спала съм само около четири часа.

После зачаках неизбежната лекция за това, че трябва да напусна работата си в травматологичното отделение и да мисля повече и по-внимателно за себе си и за Ливи, да си направя най-после прическа и да си купя нови дрехи. Но в онзи ден, за голяма моя изненада, лекция не последва.

Пати нареждаше чиниите и сребърните прибори на масата, а Джеф се беше облегал на мивката и отпиваше „Кианти“. Отидох при тях и ги поздравих с целувка. После, както винаги, бях привлечена като с магнит от печката. Повдигах капациите на тенджерите и пъхах носа си във всяка една от тях, за да проверя какво съдържат, после си отчупих парченце хляб и го потопих в доматения сос, за да го опитам. Човек можеше напълно да забрави за скъпите ресторанти, защото това тук беше кулинарният рай.

Парата замъгли очилата ми, свалих ги и ги изтрих в хавлията, като се огледах около себе си, без да виждам почти нищо. Хванах Пати в мига, в който ме оглеждаше критично. Тя каза:

— На мен не ми приличаш на вещица, скъпа! — И двете се засмяхме, спомнили си изминалата нощ. Но и нейният поглед говореше, че изглеждам преуморена.

Джеф наля „Кианти“ в чашите. Гладко избръснатите му бузи вече се бяха зачервили от горещината в кухнята и Нона отвори широко прозореца, за да излезе парата навън, а вътре да влезе чист въздух, но Пати каза, че го е направила, за да могат съседите ѝ със завист да подушат аромата на печеното месо и да разберат, че София Джерико пак го е приготвила.

Като ги гледах заедно, разбирах, че Джеф е идеалният другар в живота за Пати. В това нямаше съмнение. Те си приличаха дори по външен вид. И двамата бяха червенокоси, но неговата кожа беше малко по-светла от тази на Пати. И двамата имаха рижави мигли като Синбад, който, между другото, се беше настанил в непосредствено съседство с дъската, върху която беше поставено агнешкото бутче, от което капеше вкусен сос.

Джеф е шофьор към фирмата, която прави доставки на болницата, и следователно се отбива при нас всеки ден. Точно така го срещна и Пати. Тя ми каза, че се влюбила в него още като го видяла, защото бил много висок и привлекателен в кафявите си къси панталони и изрядно изгладена риза. Въобще, тяхното било влюбване от пръв поглед. Те все още се държаха за ръце, седем години по-късно, а докато ги гледах, Джеф се наведе и целуна Пати, вдигнала щастливо лице към него. Аз се извърнах и въздъгнах завистливо.

— С какво мога да помогна, мамо?

— Първото, което можеш да направиш, е да преместиш този котарак от масата ми.

Нона изгледа гневно Синбад, който пък на свой ред я изгледа най-спокойно и невъзмутимо. Той измяука жалостиво, когато го взех на ръце и после го пуснах на пода.

— А вие двамата, Пати, престанете да се прегръщате и целувате — добави Нона. — Джеф, имам нужда от теб. Вдигни тази тенджерка.

— Sì, signora. — Джеф се усмихна широко и щастливо, а Пати приглади полата си като виновна тийнейджърка, хваната на местопрестъплението.

Ливи влезе откъм верандата и остави вратата, която имаше малко прозорче, да се затръшне зад нея.

— *Madonna mia!* — извика Нона. — Колко години минаха, Оливия, а ти още не си се научила да затваряш тази врата както трябва?

— Съжалявам, Нона. — Ливи се отпусна тежко на един от столовете и взе Синбад в скута си. — Бедното ми котенце, Нона крещи ли и на теб? — запита тя с висок шепот и се изкикоти, когато баба ѝ изсумтя.

Аз нарязвах агнешкото, докато Джеф, Нона и Пати сервираха равиолите с онзи известен сос с *vitello tonnato* и печени патладжани,

подправени с пресен розмарин. Имаше още салата и дъхав препечен хляб, който много обичах. Наляхме в чашите още вино, отворихме и пепси-кола. Разговорът се въртеше около обичайните неща — работа, храна, вино, училище, музикални състави (само от момчета), съседите — а в същото време Ливи тайно хранеше Синбад под масата.

Следваше la torta della nonna, или, както я наричахме, „тортата на баба“ със специалния шоколадов пълнеж — мисля, Ливи все още вярва, че само нейната баба я приготвя — поднесена на все същия поднос на червени и зелени цветя, който използвахме поне от трийсет години. Донесохме и сладолед от хладилника, сложихме кафето да се вари и наляхме още vinsanto.

Всичко беше съвсем същото, както винаги. Можете да напечатате сценарий за нашите недели при Нона и да го използвате всяка седмица от годината. Никога нищо не се променя. Е, поне досега не се беше променяло.

— Allora, bambini — каза Нона.

Погледнахме я подозрително. Наричаше ни bambini само когато беше намислила нещо.

— Имам изненада за вас. — Тя извади смачкан светлосин пощенски плик от джоба на престилката си и го вдигна, за да го видим добре. — Писмо — каза тя, като че ли не се бяхме досетили вече. — От Бела Пиачере — добави и се усмихна гордо.

Ливи и аз се спогледахме с повдигнати вежди. Бела Пиачере беше селото, от което произхождаше Нона. Ние дори не знаехме, че все още познава някого там.

— Attenzione! — Тя намести очилата си и ни изгледа строго над тях, за да се увери, че е привлякла вниманието ни. После бавно и внимателно разгъна писмото и започна да го чете.

„Signora, sono Don Vincenzo Arrici, Parroco della Chiesa di Santa Caterina nel vostro Paese e mi onoro di scrivervi queste notizie...“

— Мамо — обадох се аз, — ние не говорим италиански. Тя ме изгледа с раздражение.

— Ха! Може би трябваше да се омъжа за италианец, все пак. Тогава щяхте да говорите италиански. И, Ливи, моля те, свали котката от масата.

Ливи грабна Синбад.

— О, хайде, продължавай, бабо — каза тя.

„Аз съм дон Винченцо Аричи, свещеник в енорията «Санта Катарина», зачете отново Нона. Трябваша ни няколко години, за да ви открием, синьора София, и аз съм избран и имам честта да ви кажа добрите новини за вашето наследство. Едно познато на вас семейство, доста стари хора, ви оставиха собственост. Във ваш интерес е, синьора София, да дойдете в Бела Пиачере веднага и да вземете онова, което ви се полага по право. Преди да е станало прекалено късно.“

Спогледахме се удивени. После Ливи каза:

— Това означава ли, че ще станеш богата?

Нона й се усмихна.

— Възможно е! — Сърцето ми се сви, защото знаех, че тя вярва в тази възможност.

Нона сгъна, отново много внимателно, писмото. Само че то беше толкова смачкано, че веднага можех да разбера, че го е чела много пъти. Бутна очилата си нагоре и пак ни погледна.

— Дойдох в Ню Йорк, когато бях едва тринайсетгодишна — каза тя. — А преди това никога не бях напускала Бела Пиачере. Никога не бях виждала Флоренция, камо ли Рим или Венеция. Allora. И сега ще си отида у дома. Ще отида в Италия да получа наследството си. Имам намерение да видя Бела Пиачере още веднъж, за последен път. Преди да умра.

Гледахме я втренчено, толкова изумени, че не се сетяхме какво да кажем, а тя прибра писмото в плика. И после хвърли и втората си бомба.

— А вие, Джема и Ливи, ще дойдете с мен.

Дали не беше полудяла?! Знаеше, че имам работа, която изисква непрекъснато да съм в града, защото винаги можех да бъда извикана

по спешност. Че имам отговорности и нямам време дори на кино да отида, камо ли чак до Италия!

— Знаеш, че не можем да го направим, мамо — казах аз. — И не мисля, че и ти трябва да отидеш. Дори не познаваш никого в Бела Пиачере. Както и да е, това сигурно е някаква шега.

— Един свещеник никога не би излъгал. — Тя беше категорична.

— Защо просто не се обадим на този дон Винченцо и да го запитаме за каква точно собственост става въпрос? — каза Пати.

Нона притисна писмото до сърцето си, като че ли някой я промуши с кама.

— Искате да отнемете всичката радост на изненадата?

— О, съжалявам... Не, разбира се, че не — каза Пати объркана.

Нона ме погледна твърдо право в очите.

— Ние всички ще заминем — каза тя.

— Но аз не мога да отида до Италия! — извика Ливи. — Освен това не искам да ходя при всички онези скучни чужденци. Както и да е, имам и работа, трябва да ходя на училище... Пък и онова хубаво момче може най-после да ме покани на среща...

— Ще отидем през лятната ваканция — прекъсна я Нона по средата на възраженията ѝ. — Освен това пътуването ще има и определена образователна стойност.

Красивите тъмни очи на Ливи не изразяваха одобрение на този план.

— Пътуване до Италия на мен ми звучи много привлекателно — опита се Джеф да умиротвори духовете. — Нона ще види родното си място и ще получи наследството си, а вие, Джема и Ливи, ще опознаете корените си. Освен това — добави той, като ме гледаше — една почивка ще ти се отрази добре.

— Помниш ли какво е положението ми в живота? — казах аз. — Нали знаеш, че съм самотна майка? Трябва да изкарвам прехраната.

— Не си си вземала почивка от три години — намеси се Пати. — Досега сигурно си събрала няколко извънредни седмици отпуска.

Аз я изгледах гневно. Тя подценяваше положението ми. После казах на Нона:

— Единственото разумно нещо е да се обадим на този дон Винченцо и да разберем за какво ни съобщава.

Нона не ме погледна. Всъщност не погледна когото и да било от нас. Просто стана и започна да раздига чашките за кафе от масата. Отиде мълчаливо до мивката. После пак така мълчаливо се върна. Очите ни я следваха тревожно, докато продължаваше все така мълчаливо да почиства масата.

После тя се отпусна тежко на стола си и ме загледа укорително. Свали очилата си и аз видях сълзи в очите ѝ.

— И така — каза уморено. — Ето колко малко моето семейство мисли за мен. Моето семейство. Единствените близки хора, които имам на света. — Гласът ѝ се сниши с една октава и тя добави с известно топло чувство: — А може би са ми останали и няколко братовчеди в старото село Бела Пиачере, където сега имам и собственост.

— Мамо! — В собствения си глас дочух ехото на гневните изблици на Ливи. Но аз бях абсолютно категорична. — Имам отговорности. Не мога да зарежа всичко просто така и да ходя да гоня диви гъски. Невъзможно е. Няма да отидем до Италия. И това е последната ми дума.

ГЛАВА 7

Но ето ни, разбира се, в Рим. В момента сме в таксито на път от летището, а шофьорът има желание да умре скоро, защото кара лудо през уличното движение, което надминава дори това в Манхатън, а и е два пъти по-шумно. Тук да се отпуснеш с цялата си тежест върху клаксона явно е начин на живот, а шофирането е начин да докажеш мъжествеността си. Ливи седи нащрек в края на седалката, Нона е затворила очи и най-вероятно се моли горещо на Бога, а аз стискам здраво каишката над главата си, докато вземаме остро завоите и се стрелкаме по тесните улички, разминавайки се на косъм с другите превозни средства.

Уморена съм. Не само от дългото пътуване, но от стреса да направя промени във внимателно подредения си живот и да си взема четири седмици ваканция. И единствената причина да съм тук е това глупаво наследство, което, вярвам, се състои само от две крави в някакъв полусруттен хамбар, но имам чувството, че по някаква причина Нона наистина иска да посети Бела Пиачере. Тя много искаше да си отиде отново у дома.

Надвечер е и светлините на Рим са като милиони звезди. Целият град е окъпан в златиста светлина. Осветени са дори кубетата на църквите и древните паметници, руините и площадите. Светлините на къщите проблясват дори сред клоните на дърветата. Нима това наистина е Колизеума, хванат в капана на уличното движение и на вид доста по-малък, отколкото в „Гладиатор“ където мъжественият Ръсел Кроу смело предизвиква тигри и войници, както и онзи зъл император, приветстван от многохилядната тълпа? Извързвам глава, за да хвърля още един поглед, когато преминаваме бързо край него. Само тази причина е почти достатъчна, за да дойдеш в Рим, макар да не е вероятно да намеря Ръсел Кроу сред руините.

Огромното кубе на „Сент Петер“, която несъмнено ще посетим утре, свети над града като маяк, а известните Испански стъпала са претъпкани с туристи, които излизат на потоци от пицариите по-долу и

се мотаят наоколо, като че ли в очакване нещо да се случи. Мисля, някой трябва да им каже, че нищо няма да се случи, но може би това е само гласът на злобата, на неохотния турист, който се крие у мен.

Не за първи път съжалявам за проявената слабост, за това, че се съгласих на пътуването. Всичко, което искам, е да бъда пак в Ню Йорк, в болницата „Белвю“, да се върна към онова, което върша най-добре. Да се скрия, да бъда в безопасност зад барикадата, която сама съм изградила около себе си.

Таксито спря рязко и ние изпуснахме колективна въздишка на облекчение.

— *Vuona sera, signore.*

Вратата отвори иконом, който носеше заострена шапка на главата си. Ние уморено слязохме от колата и незабавно бяхме заобиколени от няколко портиера в ливреи и пикола. Те взеха старите ни туристически чанти и древния „Самсонит“ на Нона, куфара, който тя имаше поне от трийсет години, и натовариха всичко за секунди на лъскавата количка.

Гледах втренчено, изумена, внушителната фасада на хотел „Хаслер“, а после, укорително — майка си. Тя избегна погледа ми, но знаеше прекрасно какво си мисля — че тук цените сигурно са безбожни. А когато влязохме в мраморното фоайе, тази мисъл стана направо натрапчива. Бяхме заобиколени от творби на стари майстори и кристални полилеи, както и от огромни букети свежи цветя, аранжирани по най-различни начини. Мислех си за кредитната си карта и за нищожната си банкова сметка и се молех на Бога.

Отпуснах се, да не кажа, стоварих се, на позлатения диван, покрит с бродат, и затършувах несръчно в дамската си чанта. Опитвах се да открия и извадя подходящия бакшиш в лири и се чудех защо италианските пари имат толкова много нули — дори возенето на такси тук струваше милиони. Ливи се отпусна до мен и измърмори нещо в смисъл, че това място прилича на музей. После започна да се опитва, безуспешно, да набере приятелите си в Ню Йорк, без да забелязва, че хората са се вторачили в нея. Не я обвинявах — червеният ѝ плетен шал имаше повече дупки, отколкото прежда, късо подстриганата ѝ коса беше банановожълта с кичури в лимоненожълто, а ноктите ѝ бяха лакирани в червено с цвета на изсъхнала кръв. Приличаше на героиня от „Носферату“.

Междувременно, Нона беше отишла до рецепцията и тъкмо съобщаваше за пристигането ни на тъмнокосия Адонис, който беше дежурен. Тя се беше облегла на плота и му се усмихваше приятелски, докато му казваше, че иска по-хубава стая, въпреки по-високата цена.

— Родена съм в Италия — говореше тя на рецепциониста — и знаете ли какво? Никога досега не бях виждала Рим! Представяте ли си! И не само това, ами съм наследила и някаква собственост в Бела Пиачере — добави тя, като че ли имаше някаква вероятност той да знае за малкото селце в Тоскана.

Но дежурният също се наведе към нея с длани, прибрани една до друга, и се усмихна лъчезарно, сякаш разполагаше с всичкото време на света.

— Поздравления, signora Джерико — каза той най-накрая. — Ще запомните това си гостуване в Италия. И ще се насладите на престоая си тук. И, разбира се, ние ще ви настаним в един от луксозните апартаменти с две спални. Вече е уредено.

— Bene, bene, e grazie, signore Antonio.

Тя го потупа по ръката, като че ли беше собственият ѝ син, а аз сдържах дъха си и се помолих да не го целуне, но не, тя се обърна, усмихната, а един от портиерите ни придружи до асансьора и след секунда потеглихме нагоре. Тръгнахме по покрития с плюшен килим коридор и изчакахме докато той отвори високите двойни врати. А после пристъпихме в този земен рай на лукс в златно и розово.

Стояхме неподвижно като провинциалисти дръвници и гледахме втренчено всичко, докато портиерът набързо включи осветлението и дръпна завесите, за да видим гледката. После ни показа двете облицовани с мрамор бани, минибара, а в същото време ни обясняваше как работят нещата. Накрая поставих в дланта му това, за което се надявах, че е щедър бакшиш, той каза „grazie“ и се усмихна, поздрави ни, като докосна шапката си, и си тръгна.

Аз се обърнах и, за пореден път, погледнах укорително Нона.

— Имаш ли някаква представа колко трябва да струва това?

Тя започна да изправя копринените възглавнички, за да избегне погледа ми.

— Разбира се, че знам. Аз направих резервацията, нали? И, нека ви кажа, това е сделка.

— Да — казах без настроение. — Наследницата иска по-високи цени.

Тя сви безгрижно рамене.

— Не се тревожи — отговори ми. — Реших да продам новопридобитата си собственост. И ще похарча парите сега, вместо да ви ги оставя в завещанието си. Така че, наслаждавай се, Джема. Просто се отпусни и се наслаждавай.

И с тези думи тя влезе уверено в елегантната спалня с копринените завеси, а аз останах с отворена уста.

„О, господи!“, помислих си, изпаднала в паника. В най-добрия случай, наследството сигурно е парче запустяла земя с едно-две много стари маслинови дръвчета и няколко кокошки, които само кудкудякат, но не снасят. А ето че тя си мисли, че ще го продаде на наистина добра цена. И дори още повече, харчи парите сега!

Чух я да си шепне нещо доволно на италиански, докато открива насладите на банята в мраморна вана, на нощните лампи, покрити с розови абажури, които хвърлят дискретна светлина, на хавлиения халат и на малките пухкави чехли, на бялото ленено килимче, поставено точно до леглото, така че наследницата да не стъпи с босите си крака на красивия килим.

А междувременно аз се питах как да удвоя часовете на дежурствата си в болницата, когато се върна. Защото някой трябваше да плати за всичко това.

ГЛАВА 8

Не исках да отида да вечерям в луксозния ресторант на покрива на „Хаслер“. Беше късно, бях уморена и в лошо настроение и се бавих много дълго под душа, защото се питах как въобще ще стигна до спалнята. Нона, обаче, беше оживена като щурче и готова за всичко. И искаше да вечеря, независимо колко уморени бяхме ние и без значение дали нямаше да паднем заспали под масата.

Въздъгнах, измих косата си и я потупах с длани, преди да я изсуша. Семплата черна рокля, която си бях купила набързо, само за половин час, в „Банана рипъблик“, беше измачкана, защото си бях приготвила багажа много набързо, но беше прекалено късно, за да направя каквото и да било по този въпрос. Навлякох я през главата си, напудрих носа си, сложих малко спирала на миглите си, а на устните си — от същото червило, което ползвах от години.

— Хайде, Джема, побързай! — В гласа на Нона се долавяше нотка на възбуда.

Сложих си очилата, хвърлих последен недоволен поглед в огромното огледало и се присъединих неохотно към тях.

От изискания ресторант на покрива се откриваше гледка към цял Рим, който блестеше като множество фойерверки. Алабастровите урни бяха пълни с цветя, барманът в бяло сако приготвяше коктейли и мартинита в сребърни чаши, а пламъците на свещите се отразяваха в колосаните бели покривки и кристалните чаши. Елегантен *maitre d'* ни изгледа иззад полирания дървен барплот. Всъщност той не го направи, но аз почти можех да почувствам как повдига вежди, докато оглежда Ливи. Както обикновено, тя беше толкова не на място, колкото и тропическа риба в сред езеро, пълно с лебеди. Нона поздрави:

— *Buona sera.*

После му каза кои сме, а също и че имаме резервация. Този път той наистина повдигна вежди и като младия Адонис на рецепцията ѝ се усмихна лъчезарно.

— Разбира се. Вие сте дамата, която е наследила собственост в Бела Пиачере. Поздравления, signora. Надявам се да се радвате на престоя си в Рим и на храната в нашия чудесен ресторант. — После взе три папки с менюто и каза: — Оттук, signore, моля — и ни заведе до една хубава маса до прозорците.

Настанихме се удобно в тапицираните с коприна на райета столове и без да губи и секунда време, Нона поръча „Белини“ за двете ни и пепси за Ливи. После отвори своята папка с менюто и започна да го изучава с доволна усмивчица.

— E allora — каза тя щастливо. — Първо малко antipasto, не мислите ли? Но не, не, може би не. Може би малко супа, после нещо леко, много деликатно и леко, тъй като пътувахме дълго.

Аз я гледах втренчено в почуда. Тя изглеждаше така, сякаш беше родена с тези маниери. Досега май не съм познавала майка си, която била истинска богаташка, но маскирана като обикновена жена. Ливи седеше отпусната уморено на стола си и все още се опитваше безуспешно да се свърже по клетъчния си телефон с Ню Йорк. Нона протегна ръка и го взе рязко от нея, каза й за пореден път, че не е възможно връзката да стане, каза й още да си спомни къде се намира и да се държи като дама, защото е родена да бъде такава.

Ливи се загледа намусено през прозореца, а аз отпих щедра глътка от чашата си с „Белини“. „Какво правя тук?“, запитах се за пореден път. „Всичко, което искам, е да си легна в леглото или, по-добре, да си отида у дома. Това е лудост.“ Отпих втора глътка от шампанското, смесено с прасковен сок, и оставих течността да щипне езика ми. Трябваше да призная, че беше превъзходно. Всъщност мислех, че дори мога да свикна с това. Умората замъгляваше очите ми, но изправих гръб, защото забелязах влизането в ресторанта на италианската филмова звезда. И само какво царствено влизане беше!

Той беше прехвърлил четирийсетте, или така предполагах, черната му коса беше пригладена назад и откриваше посребрените слепоочия, беше висок и мъжествен, елегантен, с черна вратовръзка и много привлекателен. Държеше за ръката малко момиченце, може би на единайсет години, което беше облечено в дълга рокля от кадифе и имаше дълга руса коса, привързана с кадифена панделка. Тя беше принцеса. А той беше нещо различно.

Бях сигурна, че челюстта ми е увиснала, докато ги гледах как отиват до една близка маса. Бяха толкова далеч от реалността на моя собствен живот, че все едно гледах италиански филм, а този момент определено беше като от филм на Фелини. Той беше Ришар Гере, а всеки момент щеше да влезе Марчело Мастоляни под ръка със София Лорен или може би Катрин Денъов.

— Господи, колко нескопосано е облечено това дете! — Ливи сви презрително устни. — Откъде ли е изкопала тази рокля?! И панделка от кадифе!

— Това дете е много добре възпитано — каза Нона.

— О, а аз не съм, предполагам? — Ливи изгледа гневно баба си.

— Разбира се, че си, но нейната майка има по-добър вкус.

Пресуших чашата си с „Белини“ и направих знак на келнера да ми донесе втора. Чувствах, че имам нужда от още. Чудех се дали този коктейл няма да стане нещо установено в живота ми. „Може би в Италия, но не и в истинския ти живот в Белвю“, нашепна тихо гласче в главата ми, когато отпих поредната глътка от студеното щипещо питие. „Точно така“, помислих си с неясно чувство, което много приличаше на съжаление.

Свалих очилата си и погледнах към филмовата звезда и дъщеря му. Виждах образите им доста размазано, но какво от това? Той разглеждаше менюто и кимаше сериозно, когато тя направеше своя избор — отнасяше се с нея като с пораснал, възрастен човек. А момиченцето седеше с изправен гръб, без да поставя лакти на масата. Имаше вид на внимателно, учтиво и наистина много добре възпитано дете. Питах се къде ли е отгледано такова дете, защото в Ню Йорк със сигурност не беше.

— Къде, предполагаш, е съпругата му? — запита Нона. — Моето предположение е, че е в болницата, за да роди второто му дете, и затова той е сам тук с дъщеря си.

Замислих се над този образ на идеалното, мечтано семейство и забравих за миг „Белвю“ и изпълнените с високо напрежение сцени на живот и смърт, които бяха истинският ми живот.

— А той — добави Нона с въздишка на възхищение — е истински италиански джентълмен. Такива, каквито не се срещат никъде другаде по света. А тя е такава малка дама! Само погледни, Ливи, красивата ѝ дълга коса.

Ливи отново сви презрително устни.

— Това не е дете, а кукла Барби — каза тя.

Хванах ръката на дъщеря си с нейните лакирани нокти и я целунах, за да ѝ покажа любовта и подкрепата си. Ливи имаше добри маниери, когато успееше да ги извади на бял свят, но никога не би носила кадифе и не би се държала като принцеса, каквото и да говореше Нона.

Вече бяхме изпили и вторите си чаши с „Белини“ и келнерът беше станал новият най-добър приятел на Нона. Той ни наля от бялото вино, което ни беше препоръчал.

— Обикновено „Pinot Grigio“ от Венеция, signora — каза ѝ той.
— Ще бъде perfetto с рибата, много е леко.

Опитах виното и си отхапах от превъзходния хляб, после си гребнах от доматената супа, подправена със свеж босилек. Всъщност за първи път опитвах истинска италианска кухня. Храната наистина беше като дар божи, но не можах да хапна и хапка повече. Единствено Нона успя да изяде рибата си. Часовата разлика и умората, от която чак костите ме боляха, вече вземаха надмощие над опитите ми да държа гърба си изправен. Направих знак на келнера за сметката. Когато я донесе, дори не си направих труда да я погледна, а просто я подписах. Хей, какво значение имаше? Наследството на Нона щеше да я плати, нали така?

Погледнах към масата на италианската филмова звезда. Той се беше изправил на крака и държеше за ръка уморената си дъщеря. Когато си тръгнаха, погледнаха към нашата маса. За миг погледът му срещна моя. И изведнъж съвсем ясно осъзнах, че нямам червило и че семплата ми черна рокля, която със сигурност не струваше колкото кадифето на дъщеря му, е сериозно намачкана. И все пак, странно, в този кратък миг, той успя да ме накара да се почувствам така, сякаш съм единствената жена в помещението. После кимна, каза кратко и учтиво: „Buona sera“ и в следващия миг двамата бяха излезли.

Почувствах как гореща червенина се изкачва от шията към бузите ми, както винаги ставаше, когато бях тийнейджърка и бях Кралицата на танца и най-привлекателните момчета ме канеха да танцувам с тях. Скрих изчервяването си зад салфетката и чух Нона да казва:

— Просто се питам кой ли е той.

Тя задоволи любопитството си, като зададе този въпрос на главния келнер, който ѝ отговори, че това е известен италиански художник.

— Разбира се — каза Нона триумфално, като че ли това ѝ беше известно през цялото време. — Още един Микеланджело.

— Но не, signora, той се казва Бен Рафаел — каза главният келнер. — И е американец.

Засмях се, защото си помислих: „Толкова по въпроса за италианската филмова звезда“. Този Микеланджело вероятно беше от Лонг Айлънд.

ГЛАВА 9

Беше рано, но благодарение на разликата във времето, ние вече бяхме станали и се разхождахме бавно по Виа ди Минерва към Пантеона в търсене на древната култура, каквото беше желанието на Нона, и в търсене на закуска, каквото беше желанието на Ливи. Лично аз бих предпочела да остана още няколко часа в леглото, но Нона ме запита дали знам къде се намирам. Да не би да мисля, че съм в Ню Йорк? Бяхме в Рим само за един ден, имаше много забележителности, които бихме могли да разгледаме, много паметници, а и трябваше да си купим някои неща. Определено нямаше време за губене. Което беше жалко, защото много ми се искаше да си почина и да пропиляя малко време — нещо, което не ми се беше случвало от години. Може би Рим беше успял да ми влезе под кожата все пак.

Вървахме по тясна странична уличка, когато спрях рязко, поразена като от видение. Слънчевите лъчи се отразяваха в древната стена, която всъщност представляваше само купчина камъни, и оцветяваха всичко наоколо в златист цвят. Малка табелка ме информира, че това са останките на храм, построен от Марк Агрипа преди новата ера. Стиснах здраво ръката на Ливи. Отдавна забравени уроци по история нахлуха в главата ми.

— Уоу, мамо! Ох, уоу! — възкликна Ливи, впечатлена. — Вярваш ли, че наистина са издигнати от древните римляни? Хората тук минават покрай тях, като че ли са съвсем обикновени!

Разходихме се и по площад „Ротонда“, още един от онези спиращи дъха павирани площи, от които в Рим сякаш има стотици, обточени с кафетерии от трите страни, а на четвъртата се издигат останките на древен храм с купол. Вече долавях аромата на кафе. Проследихме дирята и стигнахме до кафе „Д’Оро“.

Позволете да ви кажа, италианците със сигурност знаят как да приготвят чашка кафе. В „Д’Оро“ сами мелят зърната и привличат клиентите с този изкусителен аромат, както и с аромата на току-що изпечен хляб и кифлички, поръсени със захар. Освен това, като

допълнителна атракция, винаги има по двама привлекателни, загорели и елегантно облечени италианци — бизнесмени, застанали до бара, за да изпият по еспресо на път за офиса. Забелязах ги още когато седнах, защото, както знаете, единствените мъже, които обикновено виждам, са онези в зелени престилки или пък ранените, които лежат голи и в безсъзнание на носилките.

— Забравете за кафето без кофеин — казах и безразсъдно си поръчах цяла чиния кифлички, поръсени със захар, и двойно еспресо със сметана, което вероятно беше повече калории, отколкото изяждах за цял ден в Ню Йорк.

Наслаждавах се на закуската така, както на нищо друго, за което да си спомням наскоро, както и на красивата гледка — не само на антиките, но и на хората.

Нона одобри поръчката ми.

— Трябва да сложи малко месо на кльощавите си кости — каза тя. — Виждаш ли колко женствени са римлянките?

Нона беше права. Жените бяха шик, всеки косъм беше на мястото си, минаваха като парад на манекенки по улиците, облечени в модни копирени къси рокли и обувки на високи токчета. Мислех, че маратонките са по-практични за павираните улици на Рим, но жените тук като че ли дори не забелязваха хлъзгавите павета. Години практика, предположих. Висока елегантна жена, обула изключително високи обувки, притича покрай нас, и то без да заклеци токчето си в някоя пролука между паветата. Казах си, че това сигурно е номер, на който римлянките се научават като момичета, а Ливи, изпълнена с възхищение, каза, че жената прилича на газела, готова да прескочи висока ограда, и че може би тя също трябва да си купи такива обувки и да опита, а ние се засмяхме и ѝ казахме да забрави за това.

Отпуснах се щастливо назад, следях минувачите с поглед и отпивах от еспресото си, размишлявах над характерните за Рим сцени, за миналото и настоящето. Огледах малобройното си семейство, разположило се на оживения слънчев площад. И в този момент изпитах внезапно и пълно щастие — такова, каквото не бях изпитвала от години.

Седем часа по-късно залитях несигурно, съвсем сама, по Испанските стъпала, натоварена с чанти и пакети. Бяхме разгледали Пантеона, където на стълбите отвън Ливи беше срещнала дребна съсухрена старица. Тя приличаше на вещица от приказките на Ханс Кристиан Андерсен, облечена в черно и силно прегърбена, стиснала бастун. Очите на Ливи се изпълниха със сълзи на състрадание и преди да можем да я спрем, Ливи извади парите си от чантичката, привързана с колан на кръста ѝ, и ги даде на старицата. Бяха всичките ѝ спестявания — парите, които получаваше на рождениите си дни или Коледа, с които възнамеряваше да си купи чифт италиански ботуши. А „старата вещица“ подскочи като скачач на троен скок веднага щом долларите се озоваха в ръцете ѝ.

— Как може моята внучка, умна и израснала по улиците на Ню Йорк, да не знае, че това е маскирано циганче? — запита Нона.

А Ливи, в чиито очи още имаше сълзи на съчувствие, заплака по-силно заради мъката, че е била излъгана. А освен това сега нямаше пари.

Така че, за да я развеселим, я заведохме на сладолед в известното кафе „Джолити“, което, повярвайте ми, наистина е нещо, което трябва да се види. Постройката е просторна, с много високи тавани, с мраморни колони и кристални полилеи, келнерите са облечени в елегантни бели сака и имат медни копчета и еполети. Нона си поръча бананов сплит, а Ливи — „Айфеловата кула“ с всичките ѝ допълнителни неща. Аз безразсъдно си поръчах tartufo — шоколадов купол, почти толкова изящен, колкото и този на Пантеона — а на върха му имаше топка сметана.

Тънката шоколадова коричка се пропука под лъжичката ми като лед в зимен манхатънски ден, защото реших първо да потърся малките шоколадови топки, скрити в сладоледа. Беше божествено. Почти толкова добро, колкото секс.

Чакайте минутка! Наистина ли си помислих това? Че сладоледът е почти толкова добър, колкото секса? Знам, че мина много време. Сигурно започвам да полудявам.

Както и да е, след втората неоправдана гощавка за деня пропуснахме обяда и посетихме Ватикана и църквата „Свети Петър“, където се огледахме с надежда, но не видяхме папата. Трябва да призная, че Рим минаваше пред погледа ми като сън. Като че ли аз не

участвах във всичко това. Като че ли всичко се случваше далеч от мен или пък бях отделена от него със стъклена стена. Аз просто обикалях като робот и разглеждах известните места.

По-късно посетихме шадравана „Треви“ и хвърлихме монети в него като останалите туристи, после поседяхме малко на площад „Навона“ над чаши с ледени напитки, за да си отпочинат краката ни, преди да потеглим към Виа Кондоти. И магазините.

Разбира се, от години не се бях отдавала на истинско пазаруване, а това беше добра възможност и за Нона.

— Изберете си каквото искате — каза тя великодушно. — Аз ще го купя.

„О, добре, помислих си. Нали наследницата е с нас.“

А на глас казах:

— Благодаря, мамо, но купи нещо за себе си.

А тя отговори:

— От какво ли имам нужда аз? Вие двете имате нужда от красиви дрехи.

И така, аз ѝ посочих някои наистина много красиви чанти в магазина на Гучи, а тя каза:

— Може би. Може би.

Но накрая влезе и купи обикновена черна чанта с дръжка, сякаш изработена от бамбук, която прибра в собствения си малък бял сак. Това вероятно беше най-скъпата вещ, която някога е притежавала.

По това време Нона вече наистина беше заразена от нашата страст за покупки и ние пресякохме улицата, за да влезем в „Прада“ където тя купи на Ливи първата ѝ дамска чанта, семпла на вид, но Ливи смяташе, че тя е най-красивата на света. А после Ливи видя чифт яркочервени ботуши на разпродажба в друг бутик. Освен това, там имаше прекрасни малки тениски и пуловери... И други неща, подходящи за тийнейджъри, ако се сещате какво имам предвид.

Аз купих чудесна чанта за моята приятелка Пати, но на много по-разумна цена във „Фурла“ на площад Di Spagna, и пробвах мека и нежна червена рокля от коприна и шифон в бутик, който се казваше „Алберта Ферети“. Тя изглеждаше прекрасно на мен и аз почти се изкуших. А после си помислих, че няма къде да нося такава рокля, тогава видях цената и щях да припадна.

Вече бях изтощена. Да не кажем, разбита. Затова оставих Нона и Ливи да продължат с покупките, натоварих се с всички пакети и тръгнах обратно към хотела и, благодаря ти, Господи, към леглото. Божественото легло. Струваше ми се, че стъпалата ми са поне десет номера по-големи, отколкото са били сутринта.

Пиколо дотича да вземе пакетите от мен, но аз му махнах с ръка да се отдалечи. Наистина щяха да бъдат необходими повече усилия да се освободя от чантите, отколкото да ги занеса до стаята, което щеше да стане само след няколко минути. Натиснах копчето за асансьора с лакътя си и зачаках, като премествах тежестта на тялото си от един крак на друг, макар че и двата ме боляха еднакво. Нима асансьорът никога нямаше да дойде? Извърнах нетърпеливо глава и смръщих вежди. Точно тогава се чу лекото „пинк“ придружаващо спирането на асансьора, вратите се отвориха, влязох и каквато съм тромава, настъпих някого по крака.

Залитнах и се подпрях на стената на асансьора, натоварена с пакети като муле на експедиция в планината. Няколко от чантите оставих на земята.

— О, по дяволите! — казах и ритнах най-близката чанта. — Проклето пазаруване! Кой ли има нужда от него?!

И тогава видях *краката*. Бяха обути в скъпи обувки от кафяв велур, вероятно купени от някой от елегантните магазини, край които ние само минахме. Бяха носени, както също забелязах, с бледожълти къси чорапи. Погледът ми се вдигна нагоре, забеляза безупречно изгладените панталони, тъмносинята ленена риза с къси ръкави, стоманения часовник на мъжествената ръка, покрита с черни косъмчета. После видях силния загорял врат. И накрая погледнах в очите на... Микеланджело от Лонг Айленд. И отново се изчервих. Руменината се изкачи по бузите ми като слънцето в цялата му огнена мощ. Очите му бяха сиви — или може би светлокафяви? — обсипани със златисти точки. И не ми се усмихваха.

— Нека ви помогна — каза той студено.

— О. — Не бях осъзнала, че има някой в асансьора. — Съжалявам. Наистина съм много тромава.

Ясно усещах колко са оръфани маратонките ми и колко много прах ме покрива. Коленичих сред изпуснатите от мен пакети, а той

натисна бутона „Стоп“ и се наведе да ми помогне. Погледите ни се срещнаха отново над чантата от „Прада“.

— Да, наистина — каза, когато се изправихме и той натрупа пакетите в протегнатите ми ръце.

— Какво?

— Проявихте се като тромава и несръчна.

— О!

Микеланджело излезе от асансьора, после се обърна и каза:

— Кой етаж?

— О. Седми, моля.

Той натисна седмия бутон и остана втренчен в мен, докато вратите се затвориха. Стори ми се, че забелязах присмех в погледа му, но не можех да бъда сигурна. Онова, в което бях сигурна обаче, беше, че се чувствам като глупачка.

Като влязох в апартамента, хвърлих пакетите на дивана и влязох в стаята си, събух маратонките си и се хвърлих на леглото. Пратих онзи съвършен господин от Лонг Айлънд да върви по дяволите и неочаквано изпитах гняв към него. Кой си мислеше, че е той, че да ми се присмива така?!

Затворих очи и изведнъж мислите ми се насочиха към болницата, мястото, където се чувствах в безопасност, където бях толкова заета, че дори нямах време да помисля за себе си. Това пътуване е само интерлюдия, уверявах се. И скоро ще свърши. Работата е моят живот, моята самоличност — аз се отъждествявам с нея. Без моята лекарска престилка, аз бях само още една самотна майка, майката на Ливи, която се опитва винаги да постъпва правилно. Имам работата си и Ливи. И нямам нужда от нищо повече. Нали така?

Замислих се за Микеланджело от Лонг Айлънд и сиво-зелените му очи, обсипани със златисти точки. Замислих се за красивата му малка дъщеря и за вероятно също толкова красивата му съпруга и за идиличния живот, който водят заедно. И изведнъж се почувствах много самотна и сънят отказа да дойде.

ГЛАВА 10

Отидох в банята, напълних ваната с гореща вода, изсипах почти половин галон от ароматичното масло „Хаслер“, после се потопих вътре до брадичката. Рим беше прекалено много за мен. Чувствах се като извънземна, захвърлена на чуждо място, всред разкош и удобства, където времето няма никакво значение. А бях свикнала да живея във вечно напрежение, да бъда готова за всякакъв спешен случай, да гледам на времето като на нещо ценно, което не бива да бъде прахосвано — толкова време за това, толкова — за онова и никакво — за мен. А сега изведнъж се бях отпуснала във ваната, нямаше какво да правя и не знаех какво ще дойде после.

Всичко това е абсолютно погрешно. Дори не трябва да бъда тук.

Взех слушалката и измих косата си, като търках усилено, като че ли за да събудя за живот заспалия си мозък. После излязох от ваната, загърнах се в белия памучен халат на хотела и завих една хавлия на тюрбан около главата си. Започнах да ровя в пакетите, които бяха все още на дивана, и намерих каквото търсех — скъпа тубичка с маска за лице, която гарантираше, че ще премахне онези досадни леки бръчици и ще затвори завинаги разширените пори. Всичко, което трябва да направите, е да намажете цялото си лице и да оставите свободни само очите, да изчакате петнайсет минути и да я измиете с вода.

Намазах лицето си, после дълго се гледах в огледалото. Дали зелената, подобна на глина маска караше очите ми да изглеждат кървясали? Или пък дали наистина не бяха кървясали? Може би ще е по-добре да намаля коктейлите „Белини“, макар че само мисълта за една чаша караше тръпки на удоволствие да лаят по гръбнака ми. Това е в твой стил, казах. Оплакваш се, че не трябва да си тук и че не можеш да се справиш. А в следващата минута си слагаш маска на лицето и мислиш дали да не поръчаш „Белини“ на румсървиса. Коя си ти всъщност, доктор Джерико?

Позвъних и поръчах коктейл „Белини“. После, като си спомних, че съм с маска на лицето и гола под халата, казах да го оставят пред

стаята ми.

След пет минути чух звънеца. Дадох на келнера две минути да се отдалечи по коридора и дори да влезе в асансьора, преди да отворя вратата. Видях малката количка вляво от вратата с кофичка лед, в която се изстудяваше моят коктейл. Усмихната, излязох навън, протегнах ръка към кофичката с лед и чух вратата да се затваря зад мен.

Обърнах се рязко и почти се удуших. Коланът на халата ми се беше заклецил в пролуката на вратата. Дръпнах го, но той не се поддаде. Опитах отново. Нямах късмет.

Въздъгнах, извадих колана от гайките на халата и се опитах да отворя вратата. Не искаше да се отвори. Може би се беше заклецила заради колана. Натиснах отново бравата и дори опитах с рамо. Нищо.

Паниката запълзя по гръбнака ми като горещи вълни. Халатът ми се отвори, а лицето ми беше замръзнало под зелената коричка на маската. Не, това не можеше да се случва с мен. Не и с мен, доктор Джерико, лекарката от спешно отделение, чийто разсъдък винаги е хладен и трезв. Не, разбира се, че това не се случва с доктор Джерико, казах си с горчивина. Това се случва с Джема, Кралицата на танца. Ритнах вратата, после пожелах да не бях го правила. Кракът ме заболя адски.

Хвърлих поглед през рамо. Коридорът беше безлюден, смълчан и приглушено осветен. Нашият апартамент беше в края, а асансьорите бяха разположени близо до средата. Срещу асансьора имаше мраморна конзола с голям букет цветя, телефон и брой на днешния вестник.

Загледах с копнеж телефона, защото той беше отговорът на молитвите ми. Но между него и мен имаше доста дълъг отрязък от коридора и много врати, а от вратите на асансьора можеха всеки момент да се изсипят неуморимите гости на хотела и щях да ги шокирам с вида си, полугола и с вид като на Фантома от „Операта“ / френски филм/.

Нямаше обаче какво друго да направя. Наместих хавлията тюрбан на главата си, стиснах здраво отвора на халата и тръгнах босонога по коридора. Хвърлих тревожен поглед на асансьора, когато сграбчих телефонната слушалка и набрах номера. На мъжа, който отговори на позвъняването, казах, че съм се заключила вън от стаята и моля да изпратят веднага някого с ключ, защото случаят е спешен.

Той каза:

— Si, signora, веднага.

Аз въздъхнах облекчено. И точно тогава чух звука „пинг“ на асансьора.

Ужасена, се отпуснах на един от тапицираните с коприна столове до конзолата, грабнах един вестник и го вдигнах пред лицето си. Кръстосах крака и се замолих който и да е идващият да не забележи, че съм боса и полугола, с маска на лицето и с очи като онези пословични дупки в снега, да не забележи тюрбана ми и факта, че се преструвам, че чета вестник на италиански.

Чух вратите да се отварят и някой пристъпи във от кабинката. Вратите се затвориха, но човекът не се помръдна. Погледнах иззад вестника и видях чифт скъпи обувки от кафяв велур и жълти чорапи. Чудно, че маската не се напука веднага, както беше на лицето ми, защото кожата ми се затопли неимоверно заради плъзналата по нея руменина.

— Между другото — каза развеселеният му глас, — държите вестника така, че буквите са на обратно.

Смъкнах малко вестника и изгледах мъжа гневно.

— Заклучих се отвън, това е всичко — казах възмутено и с достойнство. — И чакам да ми донесат ключ от рецепцията.

Той ми се усмихна.

— По-добре приберете халата си около тялото. Доста е студено заради климатичната инсталация.

А после се обърна и закрочи по коридора. Чух как се смее.

Тръгнах обратно към вратата на нашия апартамент, грабнах коктейла си и отпих голяма глътка, като се криех страхливо зад ъгъла, докато не се появи спасителят ми с ключа. Той беше по-любезен от Микеланджело и дори не ме погледна, камо ли да се засмее. И ето че в следващия миг бях в безопасност вътре и измивах от лицето си проклетата маска, която не само не беше заличила нито една бръчка, но дори не беше затворила порите ми и, по дяволите, забелязах, че очите ми все още са кървясали.

Хвърлих се на дивана и изгълтах „Белини“-то си. Замолих се на Бога вече никога да не видя този странен самохвалко. Беше ми дошло до гуша вече и от Рим, и от елегантни задници от Лонг Айленд.

ГЛАВА 11

Същия ден вечеряхме в „Ил Волте“ на „Виа делла Ротонда“, притежаваща небрежна елегантност територия с оживена тераса, обточена със саксии с цветя и меко осветление.

Нощта беше гореща, а пурпурното небе — обсипано със звезди. По улиците имаше многобройна тълпа, защото хората искаха да избягат от задушните си жилища. Имаше много бебешки и детски колички, много малки деца, които тичаха наоколо или караха скутери, възрастните пиеха вино в кафе-баровете и ядяха gelati, говореха високо по мобилните си телефони, прегръщаха приятелите си, целуваха се в сенките на сградите. Бяха обикновени римляни.

Майките бяха наредени доста нагъсто под синята тента, въздухът беше изпълнен с музика и с аромата на пица „Маргарита“, с хладния аромат на бяло вино „Фраскати“ и изблици на смях от сватбената група на дългата маса до нашата.

Булката беше англичанка, красива в плътно прилепналата бяла дантелена рокля. Развяващият се воал, облак от тюл и дантела, придаваше загадъчност на част от гледката и известна безгрижност на цялата сцена. Новоизлюпеният съпруг — ирландец с розово лице — беше съблякъл сакото си и разкопчал яката на ризата си, защото не беше свикнал с горещината. Беше прегърнал булката през раменете и така останаха през цялото време. Гледах с копнеж, изпълнена с нежни и тъжни спомени за моя отдавна отминал сватбен ден, когато, в последната минута, дори аз не исках да бъда там.

Сватбената група беше смесица от европейски националности и всички се смееха, угощаваха, пиеха шампанско и прекарваха чудесно. Улових погледа на булката и вдигнах чашата си, за да я поздравя.

— Късмет! — извиках й.

Тя ми се усмихна ослепително и каза:

— Елате при нас. Решихме да се оженим едва миналата седмица — каза ми тя, все още много развълнувана. — Мислехме, че ще бъде много романтично, а и Рим беше удобно място за среща за всичките ни

приятели. И просто им се обадохме. Аз купих роклята, той купи самолетните билети, наехме стаи в хотелите и... ето ни всички тук.

Засмяхме се с тях, вдигнахме тост за тяхно здраве и щастие, после се върнахме на нашата маса, за да довършим пиците си и салатата *carpese* с домати, които имаха такъв вкус, сякаш наистина бяха узрели в слънчеви и горещи летни полета, и бутилката леко червено вино, което имаше малки мехурчета и което италианците наричаха *frizzante*.

Със завист си помислих какъв късмет имат, че са намерили такова щастие.

БЕН

Бен Рафаел, или „Микеланджело от Лонг Айлънд“ наблюдаваше Джема от масата си в ъгъла на терасата. Дъщеря му ядеше *fragolini*, както италианците наричаха малките, сладки и силно ароматни дивни ягоди, които са специалитет за много кратък период в Италия и от които тя отхапваше така, сякаш бяха скъпоценни перли. Бен беше щастлив, че въпреки мнението на майка ѝ, че е по-добре да си слаб и строен, Мъфи беше наследила неговата любов към добрата и вкусна храна.

Погледна отново американката, скрита зад очилата, които подчертаваха високите ѝ скули. Тя ядеше пица в компанията на дъщеря си, която беше тийнейджърка и имаше къса и неравно подрязана жълта коса и странни дрехи. Бабата пък беше облечена в най-хубавите си дрехи в черно.

Странна беше правилната дума, с която можеше да се опише, помисли си той, поклати глава и се усмихна, като си спомни как се бяха срещнали по-рано през деня. Спомни си също така обаче и първия път, когато я беше видял, което май беше предишната вечер. Беше го накарала да се спре за секунда, да си помисли колко истинска изглежда с негримираното си лице и с изтощението, което ѝ личеше.

Беше изумен от това, колко различна е тя от лъскавите жени, които той познаваше. Като я гледаше сега, в семплите ѝ бели блуза и пола, със сандали на босите крака, той се запита коя ли е тя и защо изглежда така, сякаш въобще не ѝ е забавно. Чудеше се също дали ненавременната ѝ тромавост я кара да изглежда толкова уязвима. Не

мислеше така. Странно, но тя непрекъснато се появяваше в мислите му.

ГЛАВА 12

ДЖЕМА

На следващата сутрин потеглихме на север в кола, която приличаше на сребрист куршум. Всъщност това беше една изключително бърза и, тъй като бях в компанията на наследница, изключително скъпа „Ланчия“. Мощният двигател тананикаше тихо, подобно на приспивна песен, кожата на седалките миришеше чудесно на нова кола, а от таблото с неговите модерни допълнения направо ти се завиваше свят. Бях в автомобилния рай. Мисля, че пътувахме към Фирензе, но аз почти не исках да стигна там. Да се пътува в тази кола беше истинско блаженство. И разсипничество, да не кажа — разорение. Нона обаче ни беше уведомила, че иска да се върне в родното си село *стилно*, а как бихме могли да кажем „не“ на това?

Уличното движение беше истински кошмар. Колите се редяха зад мен, фаровете им проблясваха и ме принуждаваха да карам все по-бързо, после ме задминаваха със скорост, за която бях сигурна, че не е разрешена. Един камион, който идваше срещу мен, ме заслепи с фаровете си, за да му освободя пътя, и аз се запитах дали това не е най-доброто, което мога да направя. Може би трябваше да им го оставя, на тези невъзможни италианци.

Скоро обаче излязохме от градската суматоха и минахме край знаци, на които пишеше „Урбино“ и „Пиенца“. Карахме по шосета, от двете страни на които растяха борове, минавахме край хълмове, обсипани с кипариси, край разнебитени ферми и през малки селца, които бяха струпване на къщи и хамбари, където старци седяха на сянка, подпрели се на бастуните си, и гледаха как светът минава покрай тях.

— Почти стигнахме, Нона — казах и се запитах за какво ли мисли сега, когато е почти у дома.

Нона гледаше втренчено и разтревожено през прозореца на колата към минаващия пейзаж. Предполагам, мислеше си, че го

познава и че си го спомня, но беше минало толкова много време, а и тогава тя е била още дете.

Това трябваше да бъде голямото събитие в нейния живот, в живота на всички ни, трябваше да бъде завръщането ни към нашите корени. Щяхме да посетим отдавна изгубените си роднини, да видим старото родно село и скромната каменна къщица, където е била родена Нона. Струваше ми се обаче, че тя изпитва неудобство и се чувства неуверена. Ами ако селото не беше такава, каквото тя го помнеше? Ами ако не беше останал никой от старите дни? Ами ако дори не беше останал нито един човек, който да си спомня семейство Корсини? Видях я да сваля огромните слънчеви очила в холивудски стил, които беше купила в Рим, и да изтрива очите си. О, господи, тя плачеше! Може би това пътуване беше грешка все пак.

Бих могла да се закълна, че през последния час се въртим в кръг, макар да следвахме обърканите инструкции на Нона.

— Сигурна ли си, че си разбрала правилно? — запитах я най-накрая.

— Мислиш, че не помня пътя към дома? — Тя звучеше така, сякаш я бях наранила.

— Мамо — казах, — мисля, че не си била тук почти от петдесет години и просто не помниш точно къде се намира Бела Пиачере.

Ливи извади пътната карта и я разгледа още един път. Хвърли поглед към далечния град, който се забелязваше на хоризонта, и каза, че това трябва да е Монтепулчиано. После Нона каза да караме по-нататък, защото тя ще разбере дали е така, като го види.

Въздъгнах, като чух каква е логиката ѝ, и запълзахме вече бавно по виещите се бели пътища. Нона седеше в края на седалката и надничаше през предното стъкло като войник на тренировъчно разузнаване.

— Ето! — извика внезапно тя. — Завий наляво на кръстопътя, онзи, на който има статуя на свети Франциск.

Послушах я, после поехме по тясната алея със сенчестите тополи, минахме покрай малка ферма, където от каменния хамбар ни изгледа тъжно една-единствена крава. Огледах се. Значи това, помислих си, е Тоскана — хълмове, покрити с лозя, маслинови

дръвчета, полета със слънчогледи, вили в пастелни цветове и села от древни каменни къщи, в които да бъде хладно дори в най-горещите летни дни. И на върха на хълма — селото Бела Пиачере. Раят.

„О, господи!“, помислих си. „Това е прекалено хубаво, за да е истина. Прилича на пощенска картичка, специално изрисувана, за да примамва туристите. Миг, който специално да запечаташ на «Кодак».“

Спрях колата на малкия павиран площад и слязохме. Хванахме Нона за ръцете и се огледахме. Огледахме мястото, откъдето произхождахме.

Бела Пиачере дремеше мирно и спокойно зад затворените зелени капаци на къщите в горещината на следобеда. Розови и теракотни къщи заграждаха площада от четирите му страни, дебела котка спеше зад саксия с гераниум, завесите от мъниста потракваха от лекия, но неочакван вятър, а във въздуха се носеше ароматът на чесън и босилек, явно останал след обяда на жителите на селото. От хладната вътрешност на малката църква, която имаше меден цвят, се носеше миризмата на тамян и цветя, а в алеята встрани и зад нея каменни стъпала се извиваха загадъчно нагоре. Не се виждаше никой и човек почти можеше да чуе тишината.

Внезапно по лицето на Нона се застичаха сълзи. Ние я прегърнахме и така трите стояхме на площадчето на селото като статуи на емоционалността и силните чувства. Това беше завръщането на Нона у дома и аз се запитах защо ли го е напуснала. Защото Бела Пиачере веднага намери мястото си в сърцето ми.

Запитах се дали е така, защото майка ми е отгук? Защото тук са корените на семейството ми, както и моите собствени корени? Или беше така заради спокойствието, неподвижността и чувството, че си се върнал назад във времето?

ГЛАВА 13

Алберго д'Оливия беше малка сграда, чиято фасада гледаше към павирания площад, където имаше фонтан. Водата се изливаше върху две херувимчета, които държаха делфин. Нона ни каза, че не много отдавна, Алберго д'Оливия е била просто краварник. В Тоскана имало традиция кравите да се отглеждат повечето на закрито и за тях да се грижат като за расови коне. И така, в онези отминали дни те често живеели в по-люксови помещения, отколкото селяните, които им били стопани. Сега обаче краварникът се беше превърнал в малка странноприемничка с огромни, извити като арки прозорци на местата, където някога били вратите. Знакът беше от ковано на ръка желязо, богато украсен и във формата на маслиново дърво. Беше поставен над входа. Имаше и малък бар, разположен на терасата — само няколко метални маси и столове, поставени безразборно на тротоара.

„О, хайде, помислих си, макар и скептично, прекалено е хубаво, за да е истина.“ Искан да кажа, изглеждаше като примамливо хотелче на пощенска картичка, рекламираща почивка в Тоскана. Минахме през мънистената завеса и се озовахме в дълга стая с теракотен под, която беше запазила оригиналните си каменни стени. От лявата ни страна беше трапезарията, просто половин дузина маси със светлозелени покривки и малки ниски вази, пълни с ароматни розови карамфили. Отдясно имаше малко пространство, определено за сядане. Зеленият кожен диван беше доста изтърган, имаше два много твърди на вид стола с високи облегалки и няколко малки масички с лампи с абажури от плат, както и телевизор с малък екран. Под прозореца имаше редица от закърнели кактуси, а на далечната стена все още бяха запазени железните ясли на кравите от времето, когато това тук е било краварник.

— Buon giorno! — извика Нона и натисна звънеца до вратата. В тишината той прозвуча високо като сирената на пожарна кола и младо момиче, скрито зад една преграда под стълбите, изпищя и подскочи поне на два фута във въздуха.

Тя беше дребна и слаба с кръгли кафяви очи. Черната ѝ коса беше късо и неравно подстригана, кожата ѝ беше толкова бледа, че сигурно не беше виждала светлината на деня, а устата ѝ представляваше малко розово „О“, подсказващо огромна изненада. Изглеждаше точно като малък палавник от италиански филм.

— Съжаляваме. Не искахме да ви стреснем. — Усмихнах се.

Тя размаха диво ръце във въздуха.

— Prego, un momento, signore! — извика тя и се стрелна покрай нас и през вратата в задната част, на която пишеше: „CUCINA“. За секунда вратата се отвори широко и друга дребна, но закръглена жена излезе забързано навън. Беше копие на дъщеря си — същите кръгли тъмни очи, същата кръгла малка уста, същата неравно подстригана коса. Тази жена обаче беше дебела и беше свикнала да ръководи нещата тук, личеше си. Тя успя да мине зад дървения тезгях под стълбите, изтри дланите си в престилката и ни погледна с нескрито очакване.

— Prego, signore?

Нона смръщи вежди. Подпря се на тезгяха, за да я разгледа по-добре.

— Scusi, signora — каза тя, — но познавам лицето ви. Сигурно сте роднина на семейство Амброзини. Карлино и Мария Кармен. Живееха на горния край на „Виколо Скуро“.

— Да, вярно е. Те бяха мои баба и дядо. Аз съм Амалия Позоли.

Нона притисна длан към сърцето си, което биеше бясно.

— Ходила съм на училище с майка ви, Рената. Живеехме врата до врата. Не съм я виждала, откакто бяхме момичета. Тогава бях София Мария Лоренца Корсини. Сега съм signora Джерико и съм вдовица. Дойдох чак от Ню Йорк, за да видя отново Бела Пиачере, моето родно село. Преди да умра — добави тя и аз забелязах, че напоследък често казва тези думи с длан, все така драматично притисната към гърдите.

Ливи изви очи в посока към мен, но Амалия удари ентузиазирано с юмрук по тезгяха от борово дърво, с което го накара да се разтресе.

— Каква изненада ще бъде за мама да ви види отново, signora Джерико. Добре дошла у дома, добре дошла. Мама ще бъде толкова развълнувана. Тя се омъжи за Рикардо Позоли. Помните ли го?

— Рики Позоли? — Нона се усмихна лъчезарно. — Разбира се, че го помня, висок и кльоцав като бобено стъбло, а Рената беше ниска и закръглена.

Амалия се засмя, защото беше вярно.

— Ще ви заведе до стаите ви. Резервациите ви са тук. — Тя посочи училищната тетрадка, която служеше за регистрационна книга на хотела. — После, когато сте готови, ще ви заведе да видите мама. Тя ще бъде толкова развълнувана. *Madonnina mia!* Каква изненада ще бъде само!

Стаята на Нона беше голяма и квадратна с прозорец, който гледаше към астмата и занемарената градина, където дребните домати приличаха на малки рози, притиснати до горещите каменни стени. Те изглеждаха така, сякаш щяха да се пръснат от зрялост. Имаше и малка леха, засадена с марули, които бързо вехнеха в горещината. Стаята на Ливи беше хубава и спретната, в предната част на къщата, а моята стая, свързана с нейната посредством обща баня, беше цялата боядисана в бяло. Бели стени, бели дантелени пердета, бяла ленена кувертюра на леглото. Като стаята на девица, помислих си и скочих на леглото, за да го изпитам. И, разбира се, аз можех и да мина за девица. Усмигнах се, когато леглото изскърца, да не кажа по-скоро, изстена. Никой не би могъл да изгуби девствеността си тук, без половината хотел да го узнае. Ще трябва да сдържам дъха си всеки път, когато се обърна, от страх да не събудя другите гости.

Надникнах в банята и видях бели плочки на малки розови цветя, дълбока вана с душ-слушалка и розова завеса за душа със звезди по нея.

Върнах се обратно в стаята си на девица, отидох до прозореца, вдигнах вече ръждясалите зелени щори и подадох глава навън. От лявата си страна зърнах грандиозната стара вила Пиачере, полускрита зад дърветата. Нона ми каза, че тя била дом на рода Пиачере повече от триста години.

Ливи се облегна до мен и загледа смълчания площад, хълмовете, покрити с лозя, и малките горички от маслинови дървета. Тихият ромон на шадравана стигаше до стаите, а въздухът беше свеж, чист и ободрителен. Слънцето изгаряше лицата ни, птичките чуруликаха, часовникът на църквата удари три, а някъде в далечината излая куче.

— Какво правят хората тук? — запита шепнешком Ливи.

ГЛАВА 14

Амалия ни водеше да се запознаем с майка ѝ. Нона се беше облякла специално за случая в нов тоалет от черна коприна, купен на разпродажба в „Макси“ само преди няколко седмици за скандалната, както мислеше тогава, сума от осемдесет и пет долара. Яката беше висока и кръгла, имаше редица малки блестящи копчета, тесен колан и плисирана пола, която падаше красиво няколко инча над глезена. Беше сякаш специално ушит за шейсетгодишна мила баба и сякаш беше кроен направо върху нея. Обувките ѝ бяха обикновени, черни и с нисък ток. Носеше скъпата чанта, която си беше купила в Рим — огромна, черна, елегантна и блестяща. Косата ѝ беше прибрана в обичайния кок и, на всичкото отгоре, си беше сложила и огромните слънчеви очила в стил Холивуд. Приличаше на вдовица на мафиот, присъстваща на неговото погребение.

Ливи и аз вървахме от двете ѝ страни. Бяхме я хванали за ръце, точно както правят и опечалените. Ливи беше, както винаги, с къса пола, този път — черна, прилепнала бяла тениска и маратонки. По някаква неясна причина, Нона беше настояла аз също да нося най-хубавия си черен тоалет, но той беше силно намачкан, защото беше сложен в сака в последната минута.

Със сигурност бяхме много странно трио. Последвахме Амалия по стълбите до църквата, които водеха от площада към „Скуро“ както го наричаше Нона, или „Виколо Оскуро“, както беше пълното му наименование, което означаваше „сенчестата алея“. Това беше павирана малка уличка, която се виеше мъчително нагоре по хълма и всъщност представляваше поредица от стъпала. Малките балкони с железни решетки на каменните къщи бяха запълнени с пръстени саксии, в които бяха засадени гераниум и жасмин, а над главите ни безсрамно се развяваше пране. Дългата следобедна почивка, която тук наричаха сиеста, свърши и животът отново започна. От къщите започнаха да излизат жени, праметнали през ръцете си пазарски чанти,

малки деца тичаха наоколо и си крещяха невъздържано, а до един праг, на сянка, седеше старец и плетеше кошница.

— Спомням си всичко това — чух Нона да си мърмори сама под нос. — О, да, помня го.

Хълмът беше стръмен и тя дишаше тежко. Предложих да спрем за малко, но тя настоя да продължи с Амалия, която подскачаше пред нас като дебела сърна.

Най-после тясната павирана улица стана равна. Тя образуваше нещо като корниз точно над църквата и ние виждахме медното кубе и големия кръст, както и „Алберго д’Оливия“, сградата, която се намираще отсреща, виждахме още фонтана на площада и хората, замръзнали като на някоя наивна рисунка. Всъщност те се разхождаха или пазаруваха в главния магазин, в хлебарницата, в месарницата. Виждахме още и salumeria с огромната пластмасова глава на глиган, за да знае клиентът, че продават и салам от див глиган. Гледката представляваше микрокосмос на живота, идеален и самодостатъчен, малък свят, в който няма място за външни хора.

На тази малка уличка, разположена високо над града, имаше редица от шест малки каменни къщи, всяка от които по два прозореца на долния етаж и три — на горния. Малко и много изтъркано каменно стъпало водеше към вътрешността, а в предната част обикновено бяха разположени няколко различни градински стола и маси всред безразборно разхвърляни пръстени саксии, дървени корита и стари кутии от зехтин, пълни с бугенвиллии или жасмин, бегонии, лобелия и гераниум. Всичко това отново ми приличаше на пощенска картичка, изобразяваща Тоскана.

Амалия погледна назад, за да види къде сме, и изчака Нона да си поеме дълбоко дъх, за да регулира дишането си. Лицето на Нона беше бледо, но тя се усмихваше — усмивка толкова радостна и заразителна, че изведнъж разбрах откъде съм наследила веселия си характер, който обаче напоследък не се проявяваше много често. Като че ли времето беше излязло по-силно от него. Може би той се беше изгубил завинаги, когато Каш Драмънд беше изчезнал от живота ми.

— Есо, bambini — каза Нона и разпери ръце толкова широко, че аз и Ливи трябваше да се наведем, за да не ни удари по главите. — Сега вече съм си у дома. — Тя отиде право до последната къща, дръпна мънистената завеса и извика: — Има ли някой тук?

Амалия ни избута от пътя и извика колкото ѝ глас държи:

— Джузепе, Мария, излезте да се срещнете със София Мария Лоренца Корсини Джерико, която е дошла чак от Ню Йорк да посети стария си дом. Преди е живяла в същата тази къща. И е приятелка на мама.

Джузепе, около двайсет и пет годишен, в сини дънки, с черни косъмчета, които се подаваха изпод белия му потник, и широка белозъба усмивка, се появи на прага. В ръцете си държеше bambina, която беше само по памперс и червена панделка в косата. А зад него беше Мария, млада и тъмнокоса, с маслиненна кожа, красивото ѝ лице изразяваше изненада и удоволствие. Тя поздрави майка ми с добре дошла и я покани в дома си. И я прегърна така, сякаш я беше познавала през целия си живот.

Нона стоеше мълчаливо и оглеждаше стария си дом. Всичко се беше променило. Някога подът е бил дървен, твърд и мръсен, имало е открита камина, където са готвели, и обикновени дървени столове, на които са седели, а сега подът беше покрит с керамични плочки, имаше фурна и тапицирани мебели. Но по някакъв начин, пак беше същото: същите чувства, същите спомени.

Мълвата вече се беше разнесла и познатите лица, станали по-възрастни, се тълпяха на прага. Всички си спомняха семейство Корсини, всички искаха да се срещнат със София, с дъщеря ѝ и внучка ѝ и да чуят за техния живот в Ню Йорк. Масите отвън вече бяха застлани с карирани покривки, донесоха още столове и отвориха бутилки с вино. Донесоха още маслини и хляб, сирене и домати, бишкоти и още вино. Ливи държеше бебето, а от радиото струеше тиха музика. И ето че изведнъж станахме център на парти.

Всички седяхме заедно и гледахме как слънцето залязва над Бела Пиачере, а Нона, която се беше отказала от имиджа на мафиотска вдовица и свалила слънчевите очила, държеше ръката на старата си приятелка Рената Позоли и гледаше да навакса клюките за последните петдесет години.

Улових нежна усмивка в погледа на Ливи, докато наблюдаваше баба си, и знаех, въпреки предишните си съмнения, че идването ни в Бела Пиачере беше правилно. София Мария Лоренца Корсини Джерико си беше отново у дома.

ГЛАВА 15

Беше късно, когато се върнахме в хотелчето. Лампите на площада бяха запалени, както и тези в църквата. Светеше и витрината на бакалията и осветяваше пращните бутилки вино, щайгите с пьпеши и червени пиперки. Знакът над работилницата, където поправяха коли, светеше в неонова зелена светлина. Беше единственият от този род тук. До него беше задименият бар „Галилео“, чиито реклами до входа бяха силно избелели и по всичките му прозорци бяха оставени празни бирени бутилки, но който въпреки това развиваше успешен бизнес. Отвътре долиташе звукът на телевизора. Предаваха футболен мач и всички викаха, когато любимият отбор вкараше поредния гол. Отсреща имаше gelateria, която привличаше редките вечерни минувачи и малки деца, защото продаваше сладолед. В пращния ѝ двор пък старци играеха на боче под чадъра на боровете, окуражавани от високите викове на онези, които нямаха работа и се мотаеха пред бара.

Самотната фигура на свещеник в черна роба и широкопола шапка чакаше на един от металните столове, поставени срещу хотелчето. Беше дебел, с розово лице, кръгли очила и нетърпеливо изражение. Изправи се, когато приближихме.

— Signora Джерико? — Той ѝ подаде ръка. — Чух, че сте пристигнали. Аз съм дон Винченцо Аричи.

Дон Винченцо беше напълно автентичен, чак до свещения пръстен на ръката си, старото черно расо и износените черни обувки на селски енорийски свещеник.

„Уха!“, помислих си, когато и ние се настанихме около малката маса и си поръчахме гроздова ракия и минерална вода „Сан Пелегрино“. В първите няколко минути се оглеждахме едни други. „Това е моментът на истината. Сега ще чуем за безполезната малка нива с двете маслинови дръвчета и двете кудкудякащи стари кокошки.“

Дон Винченцо не говореше английски, така че Нона трябваше да ни превежда.

— Ще подхвана направо важния въпрос, дами — каза той, отпи от ракията и ни се усмихна лъчезарно иззад кръглите очила. — Случи се така. Една зима, преди много години, синьор Джерико, вашият баща рискува живота си, за да спаси най-малкия син на граф Пиачере от удавяне в придошлата от дъждовете река. Синът им никога не забрави страха от смъртта, нито пък забрави своя спасител. Годишите минаваха и семейство Пиачере ставаше все по-малобройно, докато накрая този им син остана единствен и последен от рода. Той не се ожени и когато дойде време да срещне Създателя си, остави вила Пиачере и земята ѝ на семейството на човека, който го беше спасил.

— *La mia famiglia.* — Нона притисна длан до сърцето си, като че ли да спре бързото му биене, причинено от изненадата.

— *Si, signora, la Sua famiglia.* Вила Пиачере и земята ѝ, както и всичко в нея, сега принадлежи на вас.

— *Dio mio!* — каза тя изумена.

Внезапно разбрах, че това не е измама, че е истина. Отпих от гроздовата ракия и се задавих, когато тя опари гърлото ми като огън. Запитах се защо ли хората пият това питие, освен че беше наистина достатъчно силно да излекува обикновена настинка. Не помагаше обаче срещу шока. Ливи ме гледаше втренчено с разширени очи.

— Това означава ли, че ще трябва да живеем тук? — запита ме шепнешком, ужасена.

Поклатих глава.

— Разбира се, че не. Това е само стара занемарена вила, която никой не иска.

А после си помислих: „А какво, ако Нона наистина пожелае да живее тук? Какво ще правя тогава?“.

— Трябва да се срещнете с адвоката, синьор Донати — говореше дон Винченцо на Нона. — Той има подробностите на всички малки... усложнения.

Ние го изгледахме втренчено, прекалено изумени, и дори не забелязахме зловещата дума усложнения.

— Ще бъде необходимо да говорите с този адвокат, за да си уредите разглеждане на вилата — продължаваше той. — Но в момента синьор Донати е... извън града.

Свещеникът въртеше чашката с ракия между пръстите си и избягваше погледите ни.

— Има и още нещо — добави той. — Вила Пиачере е дадена под наем за лятото на човек, който идва тук от няколко години. Това означава, че няма да можете да влезете във владение известно време, дори когато всички усложнения бъдат премахнати. Но — добави той, този път с усмивка, — всяка година господинът от вилата прави огромно парти на четвърти юли. Кани на него всички местни хора и не само големците, а и обикновените селяни. Всички са поканени. Партието е този уикенд. И така ще имате възможност да видите собствеността си.

Нона поръча още гроздова ракия, за да отпразнуваме случая, а аз се отпуснах уморено назад на твърдия метален стол и започнах отново да се наслаждавам на спокойната гледка. Щеше да се наложи да продадем вилата, това беше разрешението. Но колко ли купувачи биха се намерили за, без съмнение, порутена стара тосканска вила, която, бях готова да се обзаложа, се нуждаеше от скъп нов покрив и вероятно нови водопроводни тръби, да не казваме нищо за жиците? Нададох мълчалив стон. Май че гледах в черната дупка на бездънна яма.

Както и да е, но кой ли беше наемателят? И колко беше наемът? Пооживих се малко при мисълта за някакъв доход, но после чувството ми за реалност се върна.

Всички приходи щяха бързо да се изпарят за поддръжката на мястото. Вила Пиачере, мислех мрачно, щеше да бъде нашият бял слон.

Нона обаче очевидно не мислеше така. Тя беше радостно възбудена от новината, че притежава тристагодишна вила. Лонг Айлънд и синята къща с верандата бяха вече се стопили в миналото, знаех го. Знаех също, че няма да мога лесно да я разубедея. А трябваше да се върна на работа.

ГЛАВА 16

Следващия следобед седях под сянката на лозата в стар плетен стол в занемарената градина в задния двор на хотелчето. В скута ми лежеше книга, а на масата до мен имаше чаша освежаваща лимонада. Над главата ми висяха малки твърди зелени зърна грозде, лехата с марулите беше завладяна от жълтите цветове на някакъв дребен сорт тиквички, а от каменната стена до мен долиташе ароматът на узрели домати. В далечината, нагоре по хълма и между дърветата, виждахме кораловочервения покрив на вила Пиачере да блести като мираж в следобедната горещина.

Затворих очи и въздъгнах. Като че ли животът не беше достатъчно сложен и без това, ами сега бяхме натоварени и с огромна стара къща. Щяхме да отговаряме и за данъците, а само Господ знаеше какви са данъците в Италия. Не можехме да си ги позволим, освен ако не печелехме достатъчно от летните наеми, в което много се съмнявах.

Преди няколко дни, в Рим, желяех въобще да не бях идвала тук, но въпреки всички новоизникнали проблеми, внезапно се почувствах в мир с този свят. Поне този следобед се чувствах така.

Не можех да си спомня кога за последен път съм прекарала цял ден в бездействие. Тази сутрин спях до късно. Взех душ, после закусих с все още топъл хляб и прясно сварено кафе с гъста прясна сметана. Махнах за довиждане на Нона и Ливи, които заминаха с кола за Флоренция. Нона беше седнала уверено зад кормилото. Искаха да си купят нови рокли за партито на четвърти юли. Отказах да отида с тях. Исках да се свържа с адвокат Донати и да разбера какви са „усложненията“, свързани с вилата.

Вече се бях опитала да му се обадя, но никой не вдигаше на номера, даден ми от дон Винченцо. Сега опитвах отново. Все още никой не отговаряше. Отидох пеш до църквата, където хванах отчето по средата на молитвата, като в същото време той бършеше с носната си кърпа праха от медните свещници до олтара.

— Господин Донати вероятно е в Лука — каза ми той весело. — Има бизнес там. Опитайте утре, защо не?

Защо не, наистина? Вече се заразявах от мързеливото настроение на италианците. Утре вероятно щеше да бъде също толкова добре.

Разходих се по площада, като от време на време спирах да поговоря с новите си приятели, с които се бях запознала едва вчера. Те искаха просто да ми стиснат ръката и да се поинтересуват за здравето ми. Усмивах им се лъчезарно и се опитвах да кажа на италиански:

— Благодаря, добре съм. Всички сме добре. Благодаря ви за гостоприемството.

Но това ми струваше такова усилие, че вътрешно стенех. Как така успях да поставя точна диагноза за мозъчен аневризъм и през целия си живот да не успея да науча нито една дума на италиански, родния език на майка ми? Второто ми решение за деня беше да науча италиански.

Надникнах в бара. Малък черно-бял телевизор с антена като уши на заек отново показваше футболен мач, въпреки че нямаше никой наоколо. Скрих се бързо, прекосих площада и си купих прекрасен сладолед с шамфъстък. Докато му се наслаждавах, огледах редиците от вкусни мортадели и салами, шунка и сирене в магазина, наричан от местните *salumeria*, а после бавно направих кръг и се върнах в хотелчето, където отново се настаних на градинския стол. Реших, че е време да дефинирам и да потърся решение на някои от проблемите си. А вместо това просто заспах дълбоко.

Това вероятно беше най-спокойният ден в живота ми, ден, в който напълно си отпочинах. И за първи път от доста време насам дори не се сетих за Каш Драмънд.

ГЛАВА 17

Следващият ден беше четвърти юли, денят за голямото парти във вилата. Разбира се, бих предпочела да седя в сянката на асмата с книга в скута, но бях принудена да спазя приличието и да се постарая да се облека за случая.

Ливи и Нона се върнаха от Флоренция късно предната вечер натоварени с елегантни пакети, но отказаха да ми покажат какво са купили. Усмихнаха се загадъчно и казаха да почакам, за да видя, а Ливи не успя да потисне кикота си. Така че, днес трябваше да разбулят тайната.

Облякох си светлосиня ленена рокля, която беше на мода предната година, а дори и още по-отдавна, сложих си червило и прокарах набързо пръсти през косата си. Тя застана изправена и изглеждах като ударена от светкавица, затова бързо я пригладих с малко гел, за да мога да я вчеша и подчиня на желанията си. Но сложих прекалено много гел и сега всеки кичур беше залепнал за кожата на главата ми. Недоволна, грабнах слънчевите си очила и тръгнах надолу по стълбите. Единствената причина да отида на това парти беше желанието да видя проклетата вила. Вилата на Нона. Предполагах обаче, че също така мога да се досетя и за най-лошото.

Нона и Ливи ме чакаха в предния салон. Поне реших, че това трябва да е Нона. Дали беше тя, все пак? Беше облечена в елегантна зелена копринена рокля с ниско деколте и тясна талия, високи обувки и вдигната нагоре тупирана коса. Изглеждаше като София Лорен на раздаването на наградите „Оскар“. Очилата ѝ висяха на златна верижка около врата ѝ. Щеше да ги сложи сигурно, когато се наложеше да огледа вилата си.

— Боже господи! — възкликнах. — Мамо, това наистина ли си ти?

София Мария Лоренца Корсини — защото точно тази жена стоеше пред мен сега — потупа косата си, приглади полата на роклята си и ми се усмихна.

— Харесваш ли червилото ми? — запита тя. — Момичето в магазина каза, че е подходящо за зеления цвят на дрехата.

Бях така изумена, че почти изгубих дар слово.

— Червилото е чудесно — успях да кажа. — И ти изглеждаш чудесно. Не, изглеждаш великолепно. Приличаш на образа на снимката, която държиш на бюфета и на която си на седемнайсет.

Тя се усмихна и вдигна голямата черна чанта, намести широкополата шапка на главата си, провери перлите на ушите и шията си и каза:

— Да вървим, момичета, защото ще закъснеем.

Ливи, която, слава богу, все още приличаше на Ливи, само че в италиански стил, цялата само крака и напъпили издути гърди в прилепнала тениска, много къса бяла пола и равни обувки, я последва покорно, както и аз. На вратата Нона се обърна и ме изгледа от главата до петите така, както правеше всяка неделя, когато ѝ отивах на гости за обяд.

— Трябва ли да носиш точно тази рокля, Джема? — каза тя. — Синьото никога не ти е приличало, а и ленът много се мачка.

И с тези думи модерната наследница на вила Пиачере излезе царствено през вратата и отиде до сребърния си шевролет, а аз, нейният предан шофьор, седнах зад кормилото и закарах всички на партито.

Денят беше идиличен, а небето беше по-синьо от нещастната ми рокля. Ястреби с червени опашки кръжаха, без да помръдват криле, като малки хвърчила, а горещото слънце замъгляваше погледа ми. Дългата пясъчна алея, осеяна с дупки, се виеше нагоре по хълма зад селото, минаваше край горички от стари и чепати маслинови дървета, чиито листа шумоляха като коприна на вятъра, и стигаше до двойни, богато украсени железни порти, една от които висеше на пантите си. Колата ни се стрелна бързо по алеята, обрасла с бурени. И тогава вилата се появи пред погледите ни. Вила Пиачере. За мен това беше любов от пръв поглед.

Беше разположена на върха на малко хълмче в края на алея, от двете страни на която растяха кипариси, беше огромна и квадратна, от двете страни имаше две кули близнаци и блестеше на слънцето като узряла златиста праскова. Високите ѝ прозорци бяха предпазени от капаци, чиято боя беше избеляла от синьо до сребристо. Вляво

започваше сводеста галерия, с особено изящни колони, поддържащи меден покрив, по който на места имаше сиво-зелена патина. Отделната сграда вдясно се наричаше limonaia, спомних си, че така ми беше казал дон Винченцо. Там поставяха крехките лимонови дръвчета, за да ги предпазят от зимните студове.

Пред стъпалата, които водеха към входната врата, имаше голям фонтан с малки статуйки на рибки и статуя на Нептун с тризъбеца, втренчил поглед във Венера, която тъкмо излиза от черупката си, сътворена от отдавна живял скулптор, който малко беше преиграл и прекалил с метафорите. Водата се плискаше върху чакълестата алея, а мъхът почти беше покрил дъното на малкото каменно езерце, където в зеленикавата вода се забелязваха златни рибки.

Каменно стълбище с две площадки водеше към огромна двойна врата, чието дърво беше обрुлено от ветровете и дъждовете. От двете ѝ страни имаше лимонови дръвчета, поставени в огромни теракотени урни и обсипани с жълти плодове. В предния двор се намираше онова, което някога е било официална цветна градина с лехи на фигури, с ниско подрязани живи плетове и спретнати чакълести алеи, които сега се губеха под избуялите плевели и високата трева. Няколко мраморни статуи се извисяваха над всичко това.

Седяхме изумени в колата, онемели от благоговение и забравили, че трябва да слезем. После Ливи възкликна:

— О, боже мой!

А Нона въздъхна дълбоко. Сърцето ми се сви, докато гледах неравната линия на покрива, за който предварително знаех, че ще ни създава проблеми, земята и градините, които отдавна не бяха поддържани, и размерите на имота. Но няма закон, който да те принуди да приемеш дадено наследство, нали?

На предната избуяла морава бяха паркирани коли. Едно същество, което много приличаше на улично гаменче, с кльоцави крака и огромни очи, с бейзболна шапка и маратонки „Рийбок“, ни упъти към мястото и ние изкачихме дванайсетте каменни стъпала към къщата.

Когато за първи път пристъпих във вила Пиачере, тя ми се стори загадъчна, напълно подвластна на историята и свидетел на много

исторически събития, пълна със стари мебели, а атмосферата — натежала от спомени за отдавна отминали животи. И изведнъж почти забравих залата за спешна помощ с нейните звукове, миризми и стрес. Тук животът течеше по различен начин, времето беше застинало.

Входното антре заемаше цялата ширина на къщата, в далечния край имаше френски прозорци, които водеха към тераса, на която се бяха разположили около дузина души с чаши в ръце. Местни момичета, в черни рокли и престилки от органдин с волани, ни предложиха табли с ордьоври; мъж в бяло сако свиреше на пианото в салона, струнен оркестър тихо изпълняваше Моцарт на терасата, а в беседката на задната морава младите танцуваха под звуците на диско музика.

Огромен балон, пълен с горещ въздух, обсипан със звезди и оцветен в червено, бяло и синьо, беше завързан за тревата, а желаещите да се повозят на него образуваха опашка. Имаше още огромно барбекю, готово да изпече неограничено количество хотдог, бургери и пилешко месо. Бяха наредени дълги маси, на които се вееха италиански и американски знамена.

Партито беше в разгара си и Нона скоро беше заобиколена от стари познати, които се учудваха на красотата ѝ и я засипваха с възклицания. Тя попиваше всичко с поглед, докато вървеше наперено. Ливи изчезна нанякъде, за да разгледа, както каза, главно момчетата и аз останах сама.

Известно време стоях и се наслаждавах на мисълта, че това място ни принадлежи, на нас, семейство Джерико. Замислих се за дядо си, италианеца, когото смътно си спомнях като старец с брада от серията снимки, подредени на кухненския бюфет. Мислех за това с каква смелост е скочил в буйния зимен поток, за да спаси момчето. И за това как същото момче, когато пораснало, оставило всичко, което е притежавало, на спасителя си.

Минах през френските прозорци и излязох на хладната тераса, откъдето се разкриваше гледка към градините и безкрайните хълмове, засадени с лозя, нежни и кръгли като женски гърди, златисти като в картина на художник, към маслиновите горички и свежата зеленина. Спрях се и се загледах. Сега наистина видях всичко, което до този момент може би бях пропуснала. Това място беше истински рай.

Неочаквано, сърцето ми прескочи удар, а после учести ритъма си. Всякакви мисли за разходи и нови покриви, за данъци недвижима собственост изчезнаха. Гледката беше красива. Това беше Тоскана. И това парче красива земя ни принадлежеше.

След малко успях да се изтръгна от царството на мечтите, влязох обратно вътре и започнах онова, заради което бях дошла — да оглеждам новата си собственост.

Подът на антрето беше от черни и бели плочки, а в горната си част имаше поддържана от колони галерия. Мраморното стълбище водеше до огрян от слънцето мецанин, паркетът беше потъмнял и издраскан, тапицираните с ябълковозелена коприна стени на големия салон бяха избелели, а ориенталските килими бяха протрити и дори оръфани по краищата. Всичко във вила Пиачере беше занемарено и от това ме заболя сърцето. Тази красота се нуждаеше от нежни и любящи грижи, за да бъде запазена. И все пак, някой се беше погрижил тя да бъде пълна с цветя, да бъде избърсан прахът и дори малките статуйки на купидончетата в нишите блестяха от чистота. А по диваните бяха артистично разпръснати разноцветни копринени възглавнички.

Някой се беше погрижил за това и аз се питах кой.

Стигнах до просторна осмоъгълна стая, която веднага ме очарова. По стените бяха изрисувани *trompe l'oeil*, замръзнали в различни пози, и аз предположих, че това са традиционните домашни любимци на фамилията Пиачере. Картина изобразяваше тройка кралски шпаньоли, играещи в прозрачната зеленикава вода на малко поточе, малък златист пекинез гонеше червена топка, голяма хрътка се беше разположила на прекалено малък за нея диван, огромните ѝ лапи висяха навън, а едното ѝ око, пълно с тъга, гледаше към неизвестния художник, две сиамски котки бяха „кацнали“ на гърбовете на столове, тапицирани с червен бродат, и като че ли ги използваша, за да си наострят ноктите. Те ме гледаха от стената с интелигентни сини очи. Тези същите столове бяха все още в стаята и червеният бродат наистина беше накъсан от ноктите на котките — жив спомен за домашните любимци.

В централния алков беше изрисуван папагал в крещящи цветове — електриковосиньо, зелено и яркочервено. Той стоеше на пръчка в златна клетка, украсена със скъпоценни камъни. Изражението му беше надменно, а краката му бяха обсипани с рубини, смарагди и перли.

С крайчеца на окото си долових леко движение, нещо като цветно петно, а после осъзнах, че съм видяла оригинала на рисунката. Този същият папагал стоеше до прозореца в златната си клетка, старата му глава беше сведена надолу, краката му бяха все така обсипани с бижута, перата му се сменяха.

Прочетох името на табелката, прикрепена към клетката. Лъки. Каква ли беше неговата история? И кой го обожаваше така, че го беше засипал със скъпоценни камъни? Това беше загадка, която трябваше да разреши. Запитах се дали, заедно с вилата, сме наследили и него.

ГЛАВА 18

— Мили боже! — чух типично английски глас в ухото си. — Нима това не е най-божественото парти на света?

Аз почти подскочих. Една жена стоеше толкова близо до мен, че щях да се задуша от тежкия ѝ парфюм. Направих крачка назад, после я погледнах повторно. Тя наистина беше забележителна.

— Здравейте — каза тя и ми се усмихна. — Аз съм контеса Марчези. Маги за моите приятели, и вие, мила моя, можете да ме наричате Маги.

Беше толкова късогледа, че беше пъхнала лицето си в моето и аз отново отстъпих назад.

— Разбира се, всъщност се казвам Маргарет — поясни тя. — Бях Маги Линч, преди да срещна стария граф и да се издигна в обществото. Аз съм пример за шоугърла, която е успяла, мила. От „Фоли Бержер“ направо станах не само любовница на графа, но той дори се ожени за мен по-късно и всичко стана законно. Станах господарка на имението Марчези. Знаете го, сигурна съм. То се простира на съседния хълм, на следващия и на по следващия. На повече хълмове, отколкото можеш да преброиш, мила. Е, вече продадох няколко малки части от него, няколко малки ферми и стари овчарски колиби, които англичаните превърнаха в „прекрасни жилища“. Един господ знае защо мислят така. Мисля, че просто не разбират колко студено е тук през зимата, когато духа tramontana и студът щипе носа ти. Е, не е ли хубава тази песен? Макар да мисля, че се пееше предимно на Коледа. „Студът щипе ли, щипе нослето“ — запя внезапно тя с треперещо сопрано. — Сега си я спомних. Не е много подходяща, нали, мила, за четвърти юли и летните горещини?

Моята най-нова приятелка спря да говори за секунда. Втренчи се с късогледите си очи в лицето ми, после извади златен лорнет, доближи го до очите си и се приближи още повече до мен. Размърдах неспокойно стъпала, защото се чувствах като проба под микроскоп.

— А коя си ти, мила моя? — запита тя, изненадана да ме види, и аз си помислих дали не ме е сметнала за някого друго.

— Аз съм Джема Джерико — казах и я огледах хубаво.

Беше някъде към осемдесетгодишна, по-висока от мен, макар да бях обула много високи обувки, беше и доста пълна. Дебелите ѝ бедра бяха плътно обгърнати от еластичен панталон, а гърдите ѝ бяха напъхани в потниче на звезди и райета, което щеше да бъде малко дори на Ливи. Косата ѝ беше по-червена и от пламъците на огъня и беше вчесана назад на кок, който приличаше на кошер и беше украсен с диамантени брошки, а около дебелия си врат носеше редица от истински, бих могла да се закълна, смарагди. Пръстите ѝ бяха обсипани с диамантени и рубинени пръстени. Очевидно обичаше показността, но дългото ѝ като конска муцуна лице беше мило и добродушно, а сините ѝ очи изразяваха нежност.

Хвана ме да я разглеждам и ме потупа приятелски по рамото с ръката, която държеше лорнета.

— Сигурна съм, че досега не сте виждали екземпляр като мен, Джема Джерико — каза тя. — Хайде, кажете ми, не е ли така?

— Не, мадам... ъъ, графиньо, със сигурност не съм.

— И аз не съм виждала жена като вас. Мила, нима не ви казаха, че това е парти? Момичетата би трябвало да се облекат подходящо, нали знаете. Та нали си хващат съпрузи.

Засмях се високо.

— Така ли, графиньо?

— Вярвайте ми. — Тя кимна. — Хванала съм си четирима, всеки по-богат от предходния. Искате ли да знаете тайната ми? Просто бъдете самата себе си, мила моя. Да вървят по дяволите с техните титли и с парите си, вие просто не се давайте. — Тя ми намигна. — Кажете им какво мислите. Направо, просто ей така. Повярвайте ми, те ще се хвърлят в краката ви и ще ви боготворят. А това е най-добрата позиция, в която можете да имате един мъж — в краката ви, искам да кажа. — Тя ме сръга дяволито. — Наистина е много приятно и по-добре запомнете думите ми, Джема Джерико.

— Познавах добре стария граф Пиачере, разбира се — каза тя неочаквано. — Бяхме съседи почти трийсет години. Той е по-стар дори и от мен, макар аз да съм много суетна, за да призная възрастта си. Винаги съм си мислила, че четирийсет и девет е много добра цифра, и

затова си останах на четирийсет и девет. И празнувам все същия рожден ден всяка година. Той е следващата седмица, мила. Ще ви изпратя покана.

— Благодаря ви, графиньо. За мен ще бъде чест. — Наистина го мислех. У тази жена имаше повече живот, отколкото в някои трийсетгодишни, които познавах. — Кажете ми какъв беше графът тогава?

— Как изглеждаше ли? Беше дребен и много слаб, знаете ли, въобще нямаше месо на костите си. И беше с бяла коса, откакто го познавах. Изглеждаше като оглупял стар професор и всъщност наистина беше малко глупав. Може и да беше от възрастта, но никога не можеше да си спомни името ми, наричаше ме Елеонора години наред. А всъщност се казвам Маргарет. Казах ли ви, че всички ме наричат Маги? О, добре. Другите от семейството му бяха умрели един по един, а знаете ли, такава голяма къща е много тъжно място, когато в нея няма деца. Така и не разбрах защо не се беше оженил. После, след известно време, реших, че никога не се е влюбвал, а по природа е старомоден и не може да си представи брака без любов. — Тя отново направи пауза и ме изгледа пронизателно. — Вие били ли сте някога влюбена, мила моя? — Улови изненадата в погледа ми и кимна мъдро. — Е, разбира се, че сте. По вида ви личи. У вас се долавя някаква тъга, която може да има нещо общо само с някой мъж. И с мен се е случвало, мила, и познавам този поглед, така че не отричайте. Знаете ли, Джема Джерико, умея да гадаю превъзходно картите таро. Защо не дойдете у дома утре във вила Марчези, всички знаят къде е, и ще ви гледам на карти, а? И ще открием какво крие бъдещето ви.

— Благодаря ви, графиньо...

— О, наричайте ме Маги, моля.

— Благодаря ви, Маги, но не съм сигурна, че искам да знам какво ме чака в бъдещето. Имам достатъчно проблеми и в настоящето.

— Ммм, е, ще видим. Мисля, че много скоро ще промените решението си. Повярвайте ми — добави тя и отново втренчи поглед в мен. — Знам.

Огледа се и като че ли едва сега забеляза къде се намира.

— О, господи! — възкликна. — Мисля, че трябва да намеря домакина и да го поздравя. Вие видяхте ли го вече? Не? Е, всъщност малко хора го познават. Обича да бъде сам и не общува много-много.

Но художниците са такива, нали, мила? — Тя ме потупа по ръката и каза: — Радвам се, че се запознахме, Джема Джерико. — И затътри краката си, обути в много високи обувки, натам, където беше действието.

Видях я да отива направо начело на редицата, която чакаше за балона, пълен с горещ въздух, и в следващата минута тя вече се качваше в коша и кръжеше над хълмовете на Тоскана. Огнената ѝ коса и златният ѝ лорнет блестяха на слънцето. Бях готова да се закълна, че чувам смеха и си помислих: „Ето една жена, която знае добре какви са тайните на живота“. Искаше ми се и аз да имам такъв късмет. А после осъзнах, че забравих да я питам за Лъки.

Отново сама, тръгнах да се разхождам по пътеките, които се виеха край къщата. На всеки завой имаше статуя или на бог, или на богиня, на ангели и купидони, както и на дяволития бог Пан, макар тръбите му да бяха счупени. Стигнах до изкуствена пещера, издълбана в един от хълмовете. В цистерната, изградена изцяло от камъни, имаше леденостудена вода. Малко по-нататък пък се натъкнах на изоставена оранжерия, където имаше голям, тих басейн, край който растяха праскови и кайсии; празни саксии, където някога е имало екзотични растения или пък са отглеждали плодове за къщата.

Открих още една каменна сграда и отворих скърцащата врата. Вътре беше тъмно и аз затърсих ключа за осветлението по близката стена, като се молах да не попадна на паяци. Накрая го намерих и видях, че се намирам в cantina. По прашните рафтове бяха наредени бутилки вино, гърнета, на които пишеше „Зехтин“, както и датата на запечатването. Някой със сигурност се интересуваше достатъчно от имението, за да поддържа ред поне в тази му част.

Като се разходих още малко, се озовах в помещения, които много приличаха на стари конюшни. Яслите бяха празни, а старата дървена врата висеше отворена на пантите. Във въздуха все още се усещаше сладката миризма на сено и коне, както и ароматът на дребните тоскански рози. Само че, вместо коне, тук бяха складирани всевъзможни уреди и машини, както и торби с цимент. Гледах, изумена, оборудването и се питах какво ли става.

Стоях там и вдишвах чистия и ароматен въздух, заслушана в тишината. И си казах: „Знаеш ли, една жена може и да бъде щастлива

тук. И дори да не пожелае нищо повече“. Но въздъгнах тежко, защото знаех, че такава щастие никога няма да ме споходи.

Като се върнах на хладната тераса, се облегнах на каменния парапет. Прокарах пръст по покритата ѝ с мъх повърхност, загледана в градините и извитата във формата на арка пергола, задушена под водопада от пурпурни глицинии, в белите хортензии и в редовете лавандули, сред които жужаха забързани пчели. Ароматът на лавандулата изпълваше ноздрите ми и замайваше главата ми като френски парфюм. Стаята за спешно отделение ми се струваше толкова далеч, все едно беше на друга планета.

Затворих очи, за да се изолирам от гледката, но не помогна. Познавах това чувство от миналото. Нямах съмнение. Бях влюбена. Намирах се в бляскав, парфюмиран свят, място, в което царуваха сетивата и сърцето, малък рай, но на земята. Не ми се искаше да го напусна. Строго си напомних, че не бих могла да си позволя никакъв рай. Вила Пиачере трябваше да бъде продадена.

ГЛАВА 19

БЕН

Бен Рафаел се наслаждаваше на организираното от него парти. Разхождаше се по терасата и поздравяваше гостите си, само част от които познаваше. Познаваше всички местни, разбира се, защото идваше тук от години: Нико, месаря; Сезаре, зарзаватчията, и Сандро от малката бензиностанция, където зареждаше своя „Ленд роувър“; Отавио, фермера, от когото купуваше пресни яйца, Бенджамин от магазина, откъдето купуваше вино в пластмасови туби, защото му доставяше удоволствие сам да го налива в бутилки; Роко, който имаше трюфел и който винаги му запазваше по някоя от скъпоценните гъбички и от когото купуваше също така и мляко. Познаваше Флавия от сладкарницата и трите ѝ малки деца и поздравяваше с кимване дори Ренато Позоли, местния учител, както и дон Винченцо, свещеника. Така че, макар да не беше точно жител на селото, Бен се смяташе за един от местните. И затова ги канеше всички да празнуват американския национален празник — защото искаше да го сподели с тях.

А тъй като местните хора бяха изключително гостоприемни, той непрекъснато беше канен на вечеря и познаваше всяка от по-големите къщи. На празниците си канеше също и англичаните туристи, които почиваха тук и наемаха вили за сезона. Те непрекъснато се оплакваха, особено от липсата на топла вода, камериерки и водопроводчици, и той вече се питаше защо ли идват тук всяка година и смятат това мъчение за ваканция.

И все пак, докато седиш на един от хълмовете и гледаш залеза на слънцето над долината, а то прилича на топка от червена вълна, обгърната от отблясъците на различни цветове — оранжево, коралово и тюркоазно, а ти държиш чаша превъзходно вино в ръка, не искаш да бъдеш никъде другаде в света. И особено в Ню Йорк.

Облегна се на парапета и затърси с поглед дъщеря си. Откри я на люлката, съвсем сама. Запита се дали не трябва да отиде да я прибере, но после реши, че е по-добре да я остави сама да направи това. Въздъхна, докато я гледаше как се люлее бавно напред-назад, все по-високо и по-високо, а русата ѝ коса проблясва всеки път, когато вдигне лице към небето, за да види балона с горещ въздух.

Почти беше решил да не я взема със себе си. Обикновено идваше тук сам. Домът му представляваше огромен апартамент в Сохо, макар той да не произхождаше оттам. Беше израснал в Бронкс и си беше пробил път нагоре като строителен предприемач. Беше започнал от нищото и когато навърши двайсет и седем, вече имаше, ако не всичко, то поне, със сигурност, много. И се главозамая. Вече мислеше, че няма равен на себе си, смяташе се за млад магнат и се втурна към живота в големия град като момче от Бронкс, каквото все още беше, като се наслаждаваше на нощните клубове и жените така, сякаш не съществуваха утре.

Но, разбира се, бъдещето не можеше да бъде избегнато и му се наложи да слезе на земята и да позакърпи вече разпадащата се негова империя. След това вече никога не се поколеба. Работата беше всичко за него. Разбира се, в живота му имаше жени и пищни вечери и шик клубове, но работата винаги беше на първо място. Империята му отново се простираше на сигурна почва и той беше по-богат дори отколкото в мечтите си.

На трийсет се ожени за момиче с по-високо обществено положение. Беше заслепен от Бънти Мелър, красива блондинка, от парите на семейството ѝ и от прадедите ѝ. Той беше умно момче, с груба красота и секси, и непозната територия за Бънти. Бънти. Дори името ѝ го омагьосваше. Оттам, откъдето идваше той, момичетата се казваха Тереза, Мерилин или Шарън.

Научи Бънти какво е сексът, запозна я със старите си приятели, с онези, с които беше израснал и които все още наричаше свои приятели. Тя не ги харесаше, нито пък ги разбираше. А Бънти го запозна с живота в летните къщи на Мейн, с играта на поло с приятели в Палм Бийч и с благотворителните балове на Мет. Бракът им не вървеше.

След развода не му харесваха нито моделите, нито изисканите момичета, нито актрисите, нито „достъпните“ и общителни

блондинки. Животът беше загубил аромата, който се очакваше да дойде с успеха. Само дъщеря му беше истинска. Тя беше част от него.

Два дни преди да тръгне за Рим, получи телефонното обаждане. Беше вечер и той си беше у дома. Сам. Музиката свиреше тихо за фон на кавгата, която водеше със своята бивша съпруга. Тя току-що му беше съобщила новината, че ще се омъжи повторно следващата седмица, а той ѝ отговори, че се радва и се надява да бъде щастлива този път. И наистина го мислеше. Бънти беше разглезена, богатата и егоистка, но не беше единствената отговорна за разпадането на връзката им. Тя беше обречена от самото начало.

После тя каза, че ще отиде на дълъг меден месец и иска той да вземе Мъфи със себе си в Италия. Мъфи! Това не беше истинското име на дъщеря му. Тя се казваше Марта (на баба си), Слоун (на дядо си), Уитни (на още по-богатата си леля) и Рафаел (на него), но Бънти я наричаше Мъфи още от раждането ѝ. И тя завинаги щеше да си остане Мъфи.

Той обичаше дъщеря си и я виждаше по-често от майка ѝ, която непрекъснато беше заета с обществени дела и партита, но сделката им беше, че Бънти ще бъде отговорна за Мъфи през месеца, който той прекарваше в Италия. Това беше единственото време в годината, когато той оставаше на спокойствие. Единственото време, когато можеше да бъде самият себе си. Да рисува, да чете, да попива с всички сетива мира и спокойствието. Да се опита да напише отново живота си по някакъв начин.

Чувстваше, че само в тези моменти в годината се връща към мъжа, който можеше да бъде, ако не беше направил толкова пари и не живееше в непрекъснатия стрес и бързане в света на бизнеса. А освен това този път имаше и истинска работа, която трябваше да свърши през ваканцията. Работа, с която щеше наистина да си изцапа ръцете, вместо такава, която да мъчи душата и ума. И я очакваше с нетърпение от месеци.

Но Бънти, както винаги, когато искаше нещо, беше категорична. И така, той взе Мъфи със себе си и сега се радваше, че тя е с него. Наслаждаваше се на компанията ѝ, на детското ѝ виждане за Италия, на удоволствието ѝ от ягодите и истинската италианска пица,

сладоледа и гледките, на вълнението ѝ от това, че е в друга страна, и на радостта ѝ, че са тук само двамата, заедно.

— Това е като приключение, татко — казваше тя със смях и беше права.

Той обаче и се тревожеше за нея. Благодарение на Бънти, Мъфи беше разглезено дете на богати родители и не умееше да влиза в контакт с обикновените хора. Понякога си мислеше, че умът ѝ е заключен зад дебелите стени на имението на дядо ѝ и че майка ѝ държи ключа. Че тя е затворник в неестествения свят на супербогатите хора.

Едно е сигурно, мислеше той, докато гледаше как дъщеря му продължава да се люлее и да прокарва лениво крак през тревата. През тази ваканция с него тя щеше да опознае истинския живот. Животът не би могъл да бъде по-истински от това.

ГЛАВА 20

Партито беше вече напълно в разгара си, макар да забеляза, че има някои непредвидени спънки около балона с горещия въздух. Трябваше да се досети — Маги Марчези не искаше да слезе, да отстъпи реда си на други. Искаше да лети втори път. „Колкото повече, толкова по-весело“, чу я той да вика над шума от смеха на другите гости. Усмихна се с горчивина. Маги винаги държеше да получи веднага и безотказно онова, което искаше. Това беше само един от многото ѝ недостатъци, които включваха, също така, и вкуса ѝ към дрехите. Но въпреки това той я обичаше.

Маги беше първият човек, който му се обади първата година, когато нае вила Пиачере. Беше го посетила и му беше донесла подарък — бутилка рядко „Порто“ от 1890 година. Бутилката беше от богатата изба на съпруга ѝ. Тя я беше пъхнала в ръката му с думите:

— Сигурна съм, че на вас ще се хареса повече, отколкото на мен. Просто не бъдете като Били (тя винаги наричаше така съпруга си, макар той да се казваше Бенедето) и не я пазете прекалено дълго. Или ще бъдете мъртъв като него.

После беше потеглила със скорост, с която можеше да си строши врата, сгънала се в толкова малкия за нея „Фиат“, че главата ѝ удряше покрива, когато колата подскочаше по браздите на пътя, а прозорците трябваше да бъдат свалени, за да има място за лактите ѝ.

Пред колелата се беше стрелнал заек и тя спря рязко, слезе от колата и разгледа мъртвото същество. После го вдигна за опашката и хвърли на задната седалка.

На другия ден беше дошъл така нареченият неин майордом. Всъщност той беше скитник и малко вагабонтин от севера, когото Маги беше спасила преди много години. Беше го „реабилитирала“ и сега го наричаше свой майордом, иконом или шофьор, в зависимост коя дейност извършваше в момента. Както и да е, той беше пристигнал на следващия ден и носеше керамична делва и малка бележка: „Надявам се, че заекът ще ви хареса — пресен е!“.

Е, такава си беше Маги, мислеше и за другите. И тя, естествено, се качи за втори път на балона, понесе се нагоре и замахна весело на тълпата отдолу. Маги носеше оживление със себе си, където и да отидеше, и той я обичаше за това.

Огледа терасата, а към един човек погледна дори два пъти. Това не беше ли жената от „Хаслер“? Истинска загадка с големите тъмни очила и отношението, което сякаш казваше: „И какво, ако това е парти?!“. Тя със сигурност не се веселеше. Не се смесваше с тълпата и изглеждаше така, сякаш е на друго място. Беше зареяла поглед над зелената ливада, явно потънала в мислите си. И със сигурност не даваше и пет пари за това, как изглежда: намачканата ленена дреха, сандалите и лекото червило бяха очевидно доказателство, че е дошла на партито без желание, по настояване на други.

Имаше дълги красиви крака, макар и все още бледи след нюйоркската зима. Тя притежаваше вродена грация. Забеляза устата ѝ — мека и уязвима, нежността, с която пръстът ѝ галеше каменния парапет, на който се беше облегла.

Някак си доби усещането, че тази жена е по-темпераментна от филмова звезда, по-кисела и от дъщеря си и че прощава дори по-трудно от неговата бивша съпруга. И освен това тя определено не беше негов тип. Любопитството му се запали и той отиде при нея:

— Харесвате ли вилата? — запита я.

ГЛАВА 21

ДЖЕМА

Бях така потънала в мислите си, че гласът, който чух зад себе си, ме накара да подскоча. Обърнах се рязко и открих, че гледам право в очите на Микеланджело от Лонг Айлънд.

Гледах го втренчено и мълчаливо един дълъг миг, като че ли исках да видя дали зениците му са нормални, или имат някакви клинични изменения. Само че този път жената, която проверяваше, не беше лекарката. И видях, че очите му са наситено тъмнозелени и изпъстрени с малки златисти точки.

Беше безупречно облечен в бяла ленена риза с навити ръкави, които разкриваха загорелите му ръце. Носеше износени дънки „Левис“ които изглеждаха скроени за тесния му задник. На краката му бяха онези скъпи велурени обувки, които бях забелязала и преди, само че този път — обути на босо. Косата му беше леко вълниста, вчесана назад, като разкриваше леко и елегантно посребрените му слепоочия. Очите му бяха тесни, веждите — гъсти, по челюстта му брадата вече беше набола, а устата му... е, хубава беше. Всъщност беше много хубава, ако знаете какво искам да кажа. Изглеждаше като човек, който знае какво иска и как да го получи. Видях това само за секунда, макар че, разбира се, не се интересувах истински от него. Интересът ми беше чисто клиничен. Реакция на лекар, би могло да се каже.

— Какво правите тук? — Веднага разбрах, че съм се издала, защото, както си спомнях от времето на тийнейджърските си флиртове, едно момиче не бива да показва, че забелязва съществуването на мъжа.

— Същото, каквото и вие, предполагам. Във ваканция съм. — Той се облегна на парапета до мен. — Е, харесват ли вилата?

— Дали я харесвам? — Подпрях лакти на камъка, положих брадичка в дланите си и въздъгнах. — Мисля, че съм влюбена в нея.

Той се засмя и показа превъзходни бели зъби, а аз си помислих, че е много красив. Прекалено красив вероятно. Мъжете като него

просто минават през живота на жените и оставят разруха след себе си. Излъчваше такова доволство от себе си, че по гръбнака ми полазиха тръпките на неодобрението и враждебността. А в същия момент ме караше да се чувствам така, сякаш бях единствената жена на земята.

— И аз изпитвам същото — каза той. — Със сигурност е по-красива и по-удобна от Ню Йорк във времето, когато влажността се покачва, а горещината се излъчва от тротоарите и всички се сърдят както на времето, така и на себе си. Вие знаете какво искам да кажа.

— Откъде знаете, че съм от Ню Йорк?

Той ме гледа дълго и озадачено, повдигнал едната си вежда.

— О, предполагам, че просто видът ви издава откъде сте. Нещо у вас говори, че сте от Ню Йорк. Напрегнатостта, например.

— О? А вие не сте ли?

— Разбира се, че съм. Напрежението се усеща у всички. Не съм бил тук достатъчно дълго, че да се отпусна.

Направи знак на едно от местните момичета в престилка с волани да донесе още вино, после ми подаде чашата. Отпих, имаше дъха и аромата на топли малини.

— С какво се занимавате в Ню Йорк? — Той се облегна с гръб на парапета, погледът му не се отделяше от лицето ми.

— Това не е ли точно един от онези нетактични въпроси, които не бива да се задават на парти? — Отпих още една глътка и го погледнах предизвикателно над ръба на чашата.

— Вероятно, но все пак аз съм ви виждал гола. И не се чувствам като напълно непознат.

Глупавата червенина отново заля бузите ми. Стана ми горещо.

— А вие с какво се занимавате? — запитах го рязко, да не кажа — грубо.

— Рисувам.

— Значи можете да работите и тук. Вилата се нуждае от боядисване.

Той кимна с горчивина.

— Добре, сразен съм.

Въпреки че не исках, се усмихнах.

— Всичко е наред. Чух, че сте художник.

Той, изглежда, се изненада. И аз добавих:

— Майка ми запитва главния келнер в „Хаслер“. Мислеше, че сте от италианската аристокрация. Всъщност беше съкрушена, когато разбра, че не сте. Защото Нона е италианка, макар и да не е аристократка. — Говорех неспирно като глупава ученичка. — Тук сме, за да се запознаем с корените си — добавих вече по-тихо и по-бавно.

— Не ми казвайте, че семейството ви е от Бела Пиачере?

— Отпреди две поколения. Мама искаше да се върне и да види отново старото си родно село. Преди да умре — добавих автоматично.

— Очарователно. — Изглеждаше така, сякаш наистина го мисли.
— Но с какво се занимавате все пак, освен че сте майка?

— Освен това? Работя в болница.

— Вие сте медицинска сестра?

Изгледах го гневно изпод мигли, после осъзнах, шокирана, че всъщност флиртувам с него. Старите навици умират трудно, предполагам.

— Лекар съм и работя в спешно отделение. Там имаме всичко — от бездомни, които се надяват да намерят подслон за през нощта, до болни бебета и убийци, приковани към носилката, кървящи от многобройни огнестрелни рани.

Той изглеждаше впечатлен.

— Това се казва работа!

Усещах привличането, което ни теглеше един към друг. Реших да не му обръщам внимание. Някои мъже странно изглупяват, когато им кажеш, че си лекар. Започват да изброяват наум симптомите за въображаемите си болести и се опитват да получат от мен безплатен съвет за здравето си.

Сега между нас се настани тишина, ясно доловима като цигарен дим.

— Съжалявам, не умея много да бърбям, както се полага на парти — казах. — Обикновено разговарям или с дъщеря си, или с коматозни пациенти, дошли в отделението след тежък инцидент. Инцидент — добавих замислено. — Много любезен евфемизъм за клане, станало на магистралата, за убийство, разиграло се на улицата, или за домашното насилие. Представя всичко във възможно най-приятна светлина. Покрива го плътно като плащ.

Той подсвирна тихо.

— Работата ви сигурно е много тежка, докторе.

Извих очи към небето.

— О, моля ви, не ме наричайте „докторе“. Чувствам се като персонаж от телевизионен сериал.

— Съжалявам, мис, мисис... Знаете ли, май не сме се запознали. Аз съм Бен Рафаел. — Той ми подаде ръка.

— Джема Джерико.

Дланта му беше топла и твърда, но не гладка и с добре поддържан маникюр, както бях очаквала. Кожата беше груба — като на човек, който се занимава с физически труд.

— Сега, когато играта се води на неутрален терен и при равни условия, мога ли да попитам с какво се занимавате, мистър Рафаел?

— О, моля ви — присмя ми се той и съвършените му бели зъби проблеснаха в тъмнината, а дяволитите пламъчета се появиха в зелените му очи. — Искате да кажете, че никога не сте чували за мен? Освен това вече се познаваме и можем да оставим формалностите при обръщението.

Аз ококорих очи, за да изразя невинност, но сигурно приличах на хитра лисица.

— Нима си известен художник?

Той отново въздъхна и отпи глътка вино.

— Не, не съм известен художник и очевидно дори не съм толкова добре познат, колкото си мислех.

— И така? — Оставих въпроса недовършен и той се засмя.

— Аз съм провалил се художник или ако не — поне неуспял.

— Много прилича на историята на моя живот. — Отпих и аз глътка вино. Започвах да се забавлявам и може би дори да го харесвам. Мъничко.

— И така — каза той и ръката му докосна моята, когато се облегнахме един до друг на парапета, за да наблюдаваме отново зелената ливада, — харесваш вилата, нали?

— Да, признавам. Не помня кога за последен път съм се чувствала така, но знам, че е любов от пръв поглед.

Той се усмихна.

— Знам какво искаш да кажеш. Чувствай се свободна да идваш всеки път, когато пожелаеш.

— Благодаря, може да се възползвам от поканата. Ще трябва да направим инспекция на собствеността, оценка, за да можем да я

обявим на пазара.

— Моля?

— Е, искам да кажа, какво хубаво има в това да притежаваш рушаща се вила в Тоскана, щом нямаш пари да я поддържаш? И освен това моят живот е в Ню Йорк.

Той смръщи вежди.

— Но аз нямам намерение да продавам вилата. На майка ти или на някого другико.

— Какво искаш да кажеш с това? Вилата принадлежи на мама. Граф Пиачере го упоменава в завещанието си. Оставил е вилата на нея.

— Трябва да поговорим — каза той, хвана ме за ръката и ме заведе в големия салон със стените, тапицирани в ябълковозелена коприна, и възглавничките, поставени върху протритите места на дивана.

Смръщих вежди, защото нищо не разбирах.

— Всъщност няма за какво да говорим. Мама беше информирана от дон Винченцо, че е наследила вилата според завещанието на графа. Че са били необходими няколко години, за да я открият, но това не означавало, че вилата не е нейна. Синьор Донати е направил грешка.

— Съжалявам — каза той. — Не искам да ядосвам никого, но грешката е от страна на майка ти. Тя очевидно не е добре информирана.

Замислих се за Нона, за нейното вълнение и за твърдото ѝ решение да дойде тук, толкова радостна, че е наследила нещо. За това, как тази вест беше променила външния ѝ вид и колко... щастлива щеше да бъде тук. Това беше нейното село, приятелите на нейното семейство, нейното наследство, по дяволите.

— Чуй. — Бен беше много сериозен, извънредно сериозен. — Аз притежавам това място. Купих го миналата година от имението на графа. Всичко е подписано и подпечатано. Платих чрез адвоката, синьор Донати. Подадох молба за разрешение и получих такава да го превърна в хотел. И всъщност съм готов да започна работа.

Спомних си тежкото оборудване, което бях видяла в старите конюшни. Значи за това е било. Ноздрите ми се разшириха от гняв.

— Ще се боря с теб — заявих. — Не можеш да отнемеш вилата на майка ми.

Той поклати глава.

— Давай, но няма да спечелиш.
— Ще видим. Ще върна вилата на майка си!
Той вдигна предупредително пръст.
— Само през трупа ми.
Изгледах го гневно, като вдигнах и аз пръст.
— Може би — казах.

А после, като не знаех какво да направя, се завъртях на пети и се отдалечих с царствена походка. Жалко, че се спънах в килимчето, защото така развалих ефекта. Чух го да се смее, когато изтичах, зачервена и сторещена, в градината, за да търся... какво?

ГЛАВА 22

НОНА

Нона седеше до една от дългите дървени маси, покрити с покривки в червено, бяло и синьо, в сянката на огромен стар кестен, чиито клони стигаха почти до земята. Жълти овесарки танцуваха на бриза заедно с празничните малки флагчета; познатият аромат на бургери се смесваше със захарния мирис на младо червено вино, наливано направо от дървените бъчви, и със сладкия аромат на токущо откъснати домати, подправени със зехтин и босилек. Птичките чуруликаха в клоните на дърветата, от време на време се спускаха да търсят трохи, някой свиреше стари мелодии на акордеон, а онези, които бяха пийнали повече вино, му пригласяха.

Нона си мислеше, че всичко заобикалящо е прекрасна смесица от познати неща — разбирай Америка — и други, позабравени, от стария дом — разбирай Италия. А може би просто виното беше позамайало малко главата ѝ.

Разгледа лицата на мъжете, насядали около дългата маса. Познаваше ги от времето, когато бяха момчета, а сега те бяха мъже, не много по-стари от нея самата. За разлика от нея обаче, те бяха живели цял живот на открито, в лозята и овощните градини, по полетата. Лицата им бяха лица на фермери, и слънцето и вятърът бяха оставили дълбоки бразди по тях. Бяха уморени от работата, повтаряща се всяка година, от нуждата да приберат гроздето, преди да се спуснат първите студове. И все пак виж ги само как се наслаждаваха на живота. Пееха с пълно гърло и с радост, вдигаха чашите за наздравица, ядяха с апетит превъзходната храна, пиеха доброто вино и се наслаждаваха на компанията си. Тук всеки познаваше всички други и обикновено се държаха приятелски помежду си, с изключение на малкото враждуващи семейства. Само че враждите датираха от може би сто години и едва ли вече бяха от значение. Фактът, че баща ѝ беше скочил в леден зимен поток, за да спаси момче, не изненадваше Нона. Всеки

мъж тук, мислеше си тя, би направил същото, макар че за Америка това не би могло да се каже. Едва ли някой щеше да скочи в Хъдсън, за да спаси дете.

Тук тя се чувстваше по-различно. Погледнете я само, жена, която от години не е носила нищо друго, освен дрехи в черно. И ето я сега, в яркозелена копринена рокля, купена от магазин във Флоренция, и със специален сутиен, купен по внушение на продавачката, която беше заявила, че само такъв може да се носи с такова деколте. Трябваше да признае, че линията на деколтето отговаря много точно на наниза от перли. А обувките, макар да ѝ бяха малко тесни, допринасяха за добрия ѝ външен вид. Винаги беше имала хубави крака, но просто не беше мислила за тях от години. И ето че сега, в обувките с токчета, високи цели три инча, те изглеждаха, ами... почти великолепно.

Вярно беше. Тя изглеждаше великолепно. И Ливи ѝ го беше казала, както и продавачките, които бяха сглобили ансамбъла, с който беше облечена. Те бяха избрали дори червилото ѝ, казваше се „Бегония“ както и малко розов руж. Никога през живота си не беше употребявала такова нещо, но трябваше да признае, че придава младежки блясък на лицето. Всъщност не се беше чувствала толкова млада от години, въпреки сърдечните проблеми.

Нона изхвърли от главата си всички мисли за болното си сърце, извини се на хората около себе си и тръгна към къщата. Щеше да разгледа вилата. Тяхната вила, защото, което беше нейно, беше също така на Джема и на Ливи.

Загледа се в многобройните високи прозорци със сребристосините капаци, в олющените златистопрасковени стени и бляскавите теракотни плочки на терасата. В очите ѝ бликнаха сълзи — на радост и на учудване. Нима всичко това беше нейно?

РОКО

Роко Чезани паркира ръждясалия си бял „Пикап“ в края на онова, което някога е било ливада, и изчака облака прах да се слегне, преди да слезе. Изтупа от праха черното си сако, облече го над синята си риза с къси ръкави, оправи възела на синята си копринена вратовръзка, купена специално за случая, свирна на кучето си, бял бултериер с дълга розова муцуна и розови уши. Като балансираше на един крак, Роко изчисти първо едната си обувка, после — и другата.

Приглади назад гъстата си сива коса, сложи на главата си старата зелена шапка, прокара пръсти през мустаците си, сякаш да се увери, че са там, и беше готов.

Кучето, Фидо, тичаше послушно в краката му, без да се оглежда нито наляво, нито надясно. Където отиваше Роко, значи там отиваше и Фидо и се надяваше, че ще последва лов на зайци.

— Не и днес, стари приятелю — каза му Роко през рамо. — Днес ще ядеш американски хамбургери. — Погледна с отчаяние към небето. — Макар че, защо ядат хамбургери, когато могат да ядат хубава пържола fiorentina, не знам.

Спря, за да огледа сцената, и кучето седна на задните си крака точно на половин крачка зад него. Роко познаваше всички тук, с изключение на англичаните, които никой не познаваше, защото идваха само за по две седмици през лятото. Никой не ги виждаше достатъчно често, макар да ги чуваха непрекъснато: високите и пронизителни гласове на жените в *alimentaria*, споровете на децата им в сладкарницата и мъжете, стоплени и със зачервени лица от слънцето, явно се чувстваха неудобно в задимения бар „Галилео“, където пиеха студена бира или гроздова ракия и чакаха жените и децата си.

Познаваше американеца добре. Бен Рафаел идваше всяка година. Оставаше месец или повече. Понякога идваше дори и през зимата, когато снегът щеше да завали всеки момент и вила Пиачере се нуждаеше от дърва, за да бъде осигурена топлата вода и огънят в камината. Роко винаги му носеше трюфели, а американецът му даваше бутилка шампанско, която да изпие на Коледа с традиционната италианска вечеря от риба, миди и раци.

Смяташе американеца за добър човек, макар сега да се носеха слухове, че е поискал разрешение да превърне вилата в хотел. Това вече не беше хубаво. Пък и кой ще иска да отседне в Бела Пиачере?

Потърси с поглед в тълпата познатата някога фигура. И я видя, застанала сама, да гледа внимателно вилата. Пое си дълбоко дъх, после въздъхна тихо от удоволствие. София Мария се беше променила малко от времето, когато беше на тринайсет. И преди беше по-висока от останалите момичета в селото, а черната ѝ коса винаги се къдреше около раменете. А сега беше вдигната на елегантен кок. И тя самата беше много елегантна в зелената си рокля и с наниза от перли около врата. Разбира се, помнеше, че краката ѝ бяха хубави, и те със

сигурност не се бяха променили. Но все пак беше някак си по-различна. Дали защото сега приличаше повече на американка? Че изглеждаше като богата жена, която живее в Ню Йорк в хубава и скъпа къща? Като жена, която може би вече няма време за стари приятели? Той можеше дори да я ухажва, ако беше останала в Бела Пиачере малко по-дълго.

Имаше само един начин да разбере.

— Фидо! — Кучето веднага наостри уши и се изправи. — *Avanti!* — каза той и двамата заедно замаршируваха към мястото, където съвсем сама стоеше София Мария.

ГЛАВА 23

РОКО И НОНА

— София Мария.

— Роко Чезани!

Нона стоеше с ръце на хълбоци и го гледаше втренчено. Момчето, което помнеше като слабичко хлапе и с дрехи, винаги прекалено малки за източващата му се фигура, се беше превърнало в мъж с мустаци, който изглеждаше като преуспяващ бизнесмен, с шапката в ръка и тъмния костюм. Носеше дори и вратовръзка. Копринена.

— Роко Чезани — каза тя вече по-тихо и по-нежно, като го гледаше как я попива с поглед.

— София Мария Лоренца Корсини.

Имената ѝ сякаш се търкаляха по езика на Роко, гладко и нежно като течено злато. Той си мислеше колко красива е все още, колко елегантна е, колко великолепно изглежда. Напомни си, че сигурно е богата жена сега, прекалено богата за неговата благородническа кръв. Но черната ѝ коса все още се къдреше около ушите, а едва забележимите сребърни нишки само омекотяваха маслинената ѝ кожа. Очите ѝ все още бяха като две черни мълнии и сякаш го гледаха така, както в училищния двор, когато дърпаше плитките ѝ. Тя все още беше с една глава и едни рамене по-висока от него.

Нона направи крачка напред и го прегърна, като с това му предложи пълен достъп до парфюмираната си, облечена в дантела пазва. Роко си позволи лукса да остане там секунда-две, преди да вдигне глава. После я хвана за раменете и я целуна звучно по всяка от двете бузи.

— София Мария — каза отново, — виж какво е направила с теб Америка. Изглеждаш като модел.

— А ти, Роко, изглеждаш като мъж от Уолстрийт.

Стояха на една ръка разстояние, той — все още с ръце на раменете ѝ, и се усмихваха лъчезарно. Всеки от тях беше получил погрешно впечатление за другия. Истината беше, че Роко обикновено работеше в маслиновите си горички, че този костюм беше единственият, който имаше, и обикновено обличаше на сватби, годежи и погребения, както и за годишното парти във вилата. А София Мария беше просто Нона, вдовица от предградията, винаги облечена в черно и рядко напускаща границите на града — освен в случаите, когато имаше разпродажба в „Мейси“ — и която обикновено се трудеше над готварската печка за онзи традиционен обяд в неделя.

Макар че сега притежаваше собствени маслинови гори и собствено *frantoio*, Роко все още живееше в същата малка фермерска къща, както преди, все още обикновено носеше работнически комбинезон и ботуши, все още пиеше със същите приятели в същия бар, който посещаваше от години. Никога през живота си не беше пътувал по-далеч от Флоренция. Ако го попитате защо, просто ще свие рамене. И ще отговори: „Няма нужда. Имам всичко, което искам, тук“. И наистина го мислеше.

— София, сега си богата американска принцеса! — чудеше ѝ се той.

Нона премигна. Може би трябваше да му каже, че това не е съвсем така, макар че, разбира се, беше наследница, но ѝ се струваше, че в момента това не е от значение.

— А ти, Роко — каза тя с възхищение, — си олицетворение на преуспелия бизнесмен.

Роко размърда крака. Какво би могъл да каже, когато жената, на която се възхищава, му прави такъв комплимент, макар и това да не е съвсем вярно? Не може нищо да измисли, затова извика кучето си.

— Това е Фидо — каза той. — Най-доброто куче в Тоскана.

Нона повдигна скептично вежда. Спомни си, че Роко и преди беше склонен да преувеличава нещата.

— В цяла Тоскана?

— *Si, si...* Ами, в селото — със сигурност, а може би и в цялата област. Но е най-добрият, в това няма съмнение. Фидо, кажи „здравей“ на София Мария.

Странното на вид розово-бяло куче затича към нея. Нона сведе поглед към него с известна нервност, но в отговор кучето я погледна

благо, протегна дясната си лапа и зачака тя да я поеме, после нетърпеливо и кратко излая.

— Ciao, Фидо — каза тя и побърза да разтърси лапата му. — Come stai?

Роко извика кучето си обратно и се усмихна гордо.

— Той ми е като дете — каза нежно. — Почти толкова добър, колкото и сина, който никога не съм имал.

Нона го хвана под ръка и двамата изкачиха заедно стълбите към терасата.

— Значи не си се оженил, Роко?

— Да, ожених се. Ти не я познаваш. Тя беше от околностите на Монтепулчиано, дъщеря на фермер, прекрасно момиче. Но не роди дете. Умря преди десет години и ме остави вдовец, да оплаквам паметта ѝ.

Роко се прекръсти, Нона — също. После тя разказа на Роко за съпруга си, каза още, че има дъщеря, която е лекар в Манхатън, а също и внучка — Оливия.

— Лекарка! — каза Роко впечатлен. — И сте кръстили внучката на маслиновото дръвче^[1], нали?

А после, докато се разхождаха заедно по терасата на вила Пиачере, Нона му разказа историята за това, как баща ѝ спасил живота на момчето и сега тя наследява вилата.

— Можеш ли да повярваш, Роко? — каза с усмивка. — Тази прекрасна вила сега принадлежи на мен!

Той ѝ хвърли странен кос поглед, после, след миг на колебание, каза:

— Но, София Мария, ти не знаеше ли, че вилата принадлежи на americano? На същия, който организира партито всяка година? Той я купи миналата година. И всичко е подписано и подпечатано. Така че, как можеш ти да я наследиш?

[1] На англ. olive — маслина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

ЛИВИ

Ливи се отегчаваше. Разхождаше се безцелно из градината в търсене на компания на нейната възраст, но момчетата и момичетата, които танцуваха в беседката под звуците на поп музика я гледаха така, сякаш беше от друга планета. Момичетата се кискаха, скрили лица зад дланите си, а момчетата се хилеха глупаво и викаха нещо, което звучеше като: „Ciao bella“. Тя не беше сигурна какво означава това, но имаше чувството, че ѝ се присмиват.

Недоволна, се върна във вилата и започна да се разхожда от стая в стая, като се спря да разгледа по-подробно само рисунките на животни по стените. И почти подскочи, когато старият папагал, когото мислеше за препариран, ѝ проговори:

— Попи. Попи сага.

Ето, каза го отново. Ливи знаеше, че сага означава „мила“. Протегна ръка да го погали по перата, но той направи крачка назад по златната си пръчка и тя трябваше да се наведе, за да го разгледа по-добре, както и смарагдите, рубините и диамантите по краката му.

— Уоу! — каза тя с възхищение. — О, уоу! Попи, милата, сигурно те е обичала, малко папагалче. — А после видя името му на табелката. — Лъки!

Птичката я изгледа с жълтото си око, после извика високо, като я гледаше внимателно.

— Довиждане, Лъки! — извика тя на излизане от стаята. — Надявам се, че Попи скоро ще се върне за теб.

Като излезе отново на терасата, тя затърси майка си и я видя да говори с някакъв мъж. Беше мъжът от „Хаслер“, онзи, когото баба ѝ беше нарекла Микеланджело от Лонг Айлънд. Ливи се запита какво ли прави тук. Но щом той беше тук, значи и онова предвзето малко хлапе с кадифената панделка е някъде наоколо.

Тя отиде до края на терасата и зарея поглед над ливадата. Да. Ето я. На люлката, загледана в небето, цялата облечена в бяло и съвсем сама. „Чудесно!“, помисли си Ливи и се усмихна дяволито.

Тя заподскача щастливо по стъпалата на терасата, после тръгна уж безцелно по ливадата. Детето спря да се люлее, когато тя наближи, и двете се огледаха предпазливо. Детето беше облечено в бели къси панталонки, бяло потниче със съвсем оскъдни презрамки и бели сандали. Свежа като маргаритка, помисли си с презрение Ливи.

— Здравсти — каза най-накрая момичето.

— Здравсти. — Ливи заобиколи люлката и момиченцето се обърна, като я следеше нервно с поглед.

— Как се казваш? — запита Ливи и отново заобиколи люлката.

— Мъфи.

Ливи погледна небето. Какво друго би могло да бъде!

— А ти... Как се казваш?

— Оливия.

Мъфи нищо не каза. Погледът ѝ беше забит в земята.

— Имам златист лабрадор на име Вероника — каза тя най-накрая като предложение да продължат разговора, и Ливи въздъхна.

— И какво от това? Аз имам рижав котарак, който тежи деветнайсет паунда.

Мъфи вдигна поглед и срещна този на Ливи.

— Как се казва?

— Синбад. Но обикновено му казваме само Бад.

Мъфи отново заби поглед в тревата.

— Аз имам и пони.

Ливи се качи на най-долния клон на кестена и го възседна.

— Разбира се, че ти ще имаш.

Мъфи прехапа устни. Прокара големия пръст на крака си през тревата и внезапно слезе от люлката. Приблужи се до Ливи и втренчи поглед в нея.

— Харесвам косата ти. Цвета, искам да кажа.

Ливи прокара небрежно длан през косата си с лимоновожълтия кичур отпред.

— Това е нищо. Обикновено я боядисвам в три или четири цвята, но този път мама каза „не“. — Тя сви рамене. — Знаеш какви са майките.

— О, да. Знам! — каза Мъфи с жар. — Повярвай ми, знам.

— Видях те и в Рим, в „Хаслер“. — Ливи увисна на клона и петите се оказаха точно над главата на Мъфи. — На ваканция ли сте тук?

— Да, с татко. Мама се омъжи отново. И каза татко да ме вземе със себе си. Не мисля, че той искаше. По това време обича да е сам, нали разбираш. Иска просто да рисува и да мисли, както казва.

— Защо не може да мисли у дома си?

— Казва, че е прекалено шумно в Сохо, и освен това винаги работи.

— Богат ли е?

— Да, така мисля. Но мама е по-богата или поне така ми казва тя.

Въпреки че не искаше, Ливи беше впечатлена.

— Аз никога не съм виждала баща си — каза тя.

— О! — Мъфи беше изненадана. Тя отново очерта кръг в тревата с големия пръст на крака си. — Съжалявам — добави учтиво.

Ливи сви рамене.

— Както и да е, предполагам, че сега и ние сме богати. Граф Пиачере оставил на баба ми тази вила, когато умрял. Сега тя ни принадлежи. — Ливи скочи леко на земята. — Всъщност, ти може би се натрапваш в чужд имот. В бъдеще ще трябва да искаш разрешението ми, за да идваш тук.

Челюстта на Мъфи увисна.

— Тази вила? Вила Пиачере? Но тя принадлежи на татко. Той я купи миналата година. И ще я превърне в хотел. Всички го знаят.

Ливи остана неподвижна един дълъг миг. Гледаше втрещено и гневно Мъфи шокирана.

— Лъжкиня! — каза най-накрая. И като хвърли последен гневен поглед през рамо, тръгна с маршова стъпка да намери майка си.

ГЛАВА 25

ДЖЕМА

Трите проведохме спешна конференция над чашите с капучино, които трябваше да ни успокоят, седнали около една от мръсните малки ламаринени масички пред хотелчето. Всички други бяха все още на партито и аз трябваше сама да се справя с машината за кафе. Изпуснах толкова течност и кафе в чашите, че те започнаха да преливат, но макар Нона да казваше, че съм забъркала истинска каша, вкусът беше добър.

— Какво значение има, ако и в чинийката е капнало от кафето? — казах мрачно. — Рисуваме да загубим вила Пиачере.

— Просто не можех да повярвам, когато онова хлапе Мъфи ми заяви, че татко ѝ притежава това място — обади се Ливи. — Казах ѝ, че е лъжкиня.

— Изглежда, не лъже. — Нона си сложи захар от стъклената захарница. — Роко Чезани също ми каза, че мистър Рафаел притежава вилата.

— О, така ли? — възкликнах. — И как може да я притежава, след като графът я е оставил на теб? Дон Винченцо е видял завещанието.

— Може би е имало изискване за времето, в което да се встъпи във владение. — Нона сви безпомощно рамене. — Може би след две години тя се връща обратно на имението и те са свободни да я продадат.

— Завещанието си е завещание и се обзалагам, че в която и държава да се намираш, легализирането не може да се извърши, докато не се намери наследникът. Никой не може да продаде вила, която не му принадлежи, дори и адвокат. И като говорим за адвокати, къде е този Донати? Отговорите на нашите въпроси са у него. Можете да се обзаложите, че е замесен в това по някакъв начин. Всъщност ще му се обадя веднага.

Скочих от масата и изтичах в стаята си, затършувах в чантата си и намерих листчето хартия с номера на адвоката, дадено ми от дон

Винченцо, после се втурнах надолу по стълбите към телефона в малката кабинка в салона.

Набрах номера на град на име Лука и чух острия италиански сигнал. Телефонът звънеше и звънеше. Свих гневно устни. Къде беше копелето? Да харчи спечелените с измама пари, без съмнение. И, което беше още по-важно, къде беше въпросното завеждане? Още не бяхме видели дори копие от него. Знаехме само онова, което ни беше казал дон Винченцо.

— Не се тревожи — казах на Нона. — Ще се погрижа за това. Никой няма да те измами и да ти вземе онова, което ти принадлежи по право.

Обаждах се на номера на Донати на всеки час в продължение на цели два дни, но безуспешно. Вече бях ядосана не на шега. Нона беше взела Ливи със себе си да се срещнат с Роко Чезани, стар неин приятел, и аз се разхождах из селото сама и в кисело настроение.

Влязох в малката църква и седнах на една от излъсканите дървени пейки, заслушана в тишината, загледана в пращинките, които танцуваха в слънчевите лъчи. Майка ми е била кръстена тук, помислих си, пред този същия каменен олтар. Направила е и първото си причастие тук, облечена в бяла рокличка и волан, с цветя в косата — като малка булка на Исус. Дядо и баба ми са били кръстени тук и тук са се оженили, а и техните родители преди това... И кой знае колко още преди тях.

Когато тръгнах от Ню Йорк, бях просто Джема Джерико, дъщеря на Нона, майка на Ливи. А сега изведнъж се оказах брънка от вечната верига на живота, за която никога преди не се бях замисляла и за чието съществуване дори не знаех. Чувствах се странно, по-различна сега. Като че ли мястото ми беше тук.

Наведох глава, за да благодаря, после излязох на ослепителната слънчева светлина. Беше горещо и имах нужда от студено освежително питие. Бар „Галилео“ беше току до църквата. Тръгнах неспокойно към него, като вървах в сянката на боровите дървета. Дори отвън пред бара долавях миризмата на бира, наливана тук десетилетия наред, а вътре беше дори още по-лошо. Гледах през гъстия цигарен дим и парата от кафемашината към екрана на телевизора, който отново предаваше

футболен мач. Кимнах срамежливо на мъжете в сини работни комбинезони, които се обърнаха да ме изгледат, после побързах да изляза.

Може би беше по-добре да изям един сладолед. Всъщност *mosca granita* звучеше толкова добре, направо превъзходно. Струваше ми се, че дори мога да почувствам онези ледени кубчета кафе да се стичат в пресъхналото ми гърло.

Бях облечена само в тениска без ръкави и чифт къси панталонки таки, а на краката си бях обула джапанки, каквито продаваха в местния магазин, където, изглежда, продаваха всичко. И пак бях потна и лепкава, когато стигнах от другата страна на площада, до сладкарницата. Оставих стъклената врата да се затвори зад мен и вдъхнах с облекчение студения въздух, който струеше от хладилниците.

— Добро утро.

Замръзнах като ловна хрътка, която иска да покаже убития фазан. Бен Рафаел. Точно от това нямах нужда. Обърнах се и го изгледах.

Седеше до една от масите с дъщеря си, която ядеше с лъжичка от огромна купа, пълна с разноцветни топки сладолед. Тя учтиво стана на крака, когато ме видя, както и мистър Рафаел. „Винаги джентълмен, помислих си с унищожително презрение, макар да е крадец!“

— Добро утро, мистър Рафаел — казах ледено.

— Мис Джерико, не, доктор Джерико — поправи се той. — Мисля, че трябва да поговорим. Опитах се да се свържа с Донати, за да си изясня ситуацията. — Той сви рамене, после разпери ръце с дланите нагоре. — Досега нямах късмет. Какво мога да ти кажа, освен че е станала някаква ужасна грешка?

— Със сигурност.

— Може ли... да ти купя сладолед? Мъфи горещо препоръчва „Еверест“.

Той беше мой враг, макар и да говореше мило, а аз не можех да си позволя да бъда мила с врага.

— Благодаря — казах. — Но аз съм от жените, които сами си купуват сладолед.

Чух го да въздиша, когато се обърнах и сама си поръчах малка кофичка *mosca granita*. Спрях се на път обратно към вратата.

— За твоя информация, аз също непрекъснато се опитвам да се свържа със синьор Донати. И когато това стане, той ще ти изпрати съобщение да преустановиш работата по вилата. Ще те изхвърли оттам, преди да си се усетил.

Вратата не се затръшна много добре след мен, но звънчето се обади доста високо. А после се спънах в едно много голямо паве и кофичката сладолед изхвърча от ръката ми и се разплеска по земята. Стиснах зъби и втренчих гневен поглед в павето. После вдигнах кофичката и я хвърлих в близката кофа за боклук.

Чух звънчето отново, когато вратата се отвори и Бен Рафаел подаде глава през нея.

— Искаш ли да ти купя още един? — запита той с широка усмивка.

— Не, благодаря ти — казах аз, отметнах глава като тийнейджърка и се отдалечих наперено.

По дяволите, защо никога не мога да се отдалеча царствено?!

ГЛАВА 26

Когато се върнах в хотелчето, ме очакваше покана, написана на ръка с яркосиньо мастило и букви, богато украсени със завъртулки. Хартията беше кремава и имаше накъдрени краища, които подсказваха, че е много скъпа, а в единия ъгъл на страницата имаше символ — паун с разперена великолепна опашка и на главата с диамантена тиара.

„Графиня Марчези моли за удоволствието от компанията на синьора Джерико, на нейната дъщеря Джерико и на госпожица Джерико на празненството по случай четирийсет и деветия си рожден ден. Сряда, 10 юли, в седем вечерта. Вечеря и танци. Черни вратовръзки.“

Маги Марчези не ме беше забравила. Вечеря, танци, черни вратовръзки. Какво, по дяволите, щях да облека? Не бях танцувала от години. И все пак нали преди бях Кралицата на танца?! Кой ли друг щеше да е там? Зададох си този въпрос няколко пъти. Сигурно не и Бен Рафаел. Но, разбира се, че той щеше да е там, защото Маги Марчези беше на неговото парти, нали така? Освен това двамата бяха съседи и се познаваха от години. Е, това беше достатъчно да реша, че не мога да отида. Между семействата Рафаел и Джерико беше обявена война, а определено нямаше да действам в съгласие с врага.

— Защо не можем да отидем? — нацупи се Ливи. — Това е парти. Вероятно ще има стотици хора, както на партито във вила Пиачере. О, мамо, хайде, аз искам да отида.

— И аз не виждам защо не — каза Нона, с което ме изненада. — Все пак това е само парти и е възможност за Ливи да срещне някои от младите хора тук.

— Млади хора?! Маги Марчези сигурно празнува за трийсети път своя четирийсет и девети рожден ден. Колко млади хора мислиш, че ще има там?

— Мисля, че ще се хареса и на трите ни — каза Нона категорично. — И всъщност веднага ще се обадя на графинята, за да ѝ кажа, че приемаме, и може би ще я помоля да ми разреши да заведе и приятел.

— Не знаех, че има специален приятел, когото искаш да поканиш на партито на Маги.

— Тя има предвид Роко Чезани — каза Ливи с многозначителна усмивка. — Лапнала е по него, нали разбираш.

— Ливи! — Нона я изгледа гневно, предупредително. — Роко ми е стар приятел. Ходехме заедно на училище. Тази сутрин той ме заведе да видя маслиновите му гори и жилището му — добави тя.

— Отег-чи-тел-но — каза Ливи.

— Той произвежда най-добрия зехтин в околността. И дори изнася за Съединените щати.

— Живее във ферма — продължи Ливи. — С крава и куче, което прилича на розово-бяла наденичка и непрекъснато души трюфелите. — Тя сбърчи нос. — Беше отвратително. Как може хората да ядат такова нещо?

— Трюфелите са деликатес за чревоугодниците — каза Нона сериозно. — Хората в Ню Йорк плащат малко състояние, за да си хапват от тях в ресторантите.

— Значи са глупаци — каза Ливи, а аз се усмихнах, защото тайно мислех, че е права.

— Както и да е — каза Нона весело, — въпросът е решен. Ще отидем на партито.

— Вие двете ще отидете на бала, Пепеляшки — измърморих аз, все още твърдо решена, че няма да отида. Просто трябваше да измисля как да се измъкна.

Междувременно, струваше ми се, че вила Пиачере ме омагьосва все повече и повече. Говоря за магия в истинския смисъл на думата. Забавях и забавях темпото на живот и като че ли скоро щях да застина съвсем. Не правех почти нищо. Най-последно имах време да се

наслаждавам истински на живота. Или не, да се наслаждавам на истинския живот. Да се наслаждавам на вечерите, прекарани на площада, да се разхождам сама по хълмовете и да разглеждам съседните села.

Точно в онзи момент бях в гробището, където гробниците бяха вградени в стените, а в каменните плочи бяха издълбани имената и датите, ангели и херувими. Снимки в рамки на починалите бяха прикрепени към някои от каменните паметници, някъде имаше букети от истински цветя, другаде — от изкуствени, някъде имаше кулички със звънчета, каменните пътечки бяха обрасли с мъх.

Пих студена изворна вода от малкото фонтанче, после седнах на една каменна пейка и затворих очи, заслушана в птичите песни. Мислех, че не е чак толкова лошо да наречеш това място свой последен дом. Зад затворените си клепащи виждах червени и пурпурни петна, които много приличаха на залезите тук. В лавандуловите храсти жужаха пчели, цикадите издаваха своя специфичен звук, а нещо неизвестно шумолеше в буйните храсталаци. Чувствах как бавно, но сигурно се унасям в дрямка.

— А, млада синьора Джерико... Вие сте човекът, когото исках да видя.

Почти подскочих от пейката и погледнах в розовото усмихнато лице на дон Винченцо. Макар и много изненадана, успях да се усмихна. Отметнах косата от лицето си. Мразех да ме улавят задрямала, защото имах чувството, че така човек се разкрива по някакъв начин.

— Господи, дон Винченцо, каква изненада. Колко е приятно, че ви виждам — казах на неуверен италиански.

— Имам онова, от което се нуждаете — каза загадъчно той.

Поне за мен беше загадъчно, защото той говореше на италиански и аз си помислих, че каза това.

Той затършува в джоба на расото си, което на ярката слънчева светлина изглеждаше избеляло до тъмнозелено, а тук-там имаше петна от сос за спагети. Извади смачкано листче хартия, разгъна го и внимателно го разглади върху коляното си.

— Това е — каза той пак на италиански, разбира се. — Новият телефонен номер на Донати. Говорих с него тази сутрин и ви уредих среща във Фирензе, в кафе „Джили“, на площад „Делла Република“ в

десет часа сутринта следващия вторник. Тогава ще ви бъде обяснено всичко.

— Чакайте минутка. — Протегнах ръка, за да го накарам да говори по-бавно. — Искате да кажете, че имам среща с Донати?

— Да, със синьор Донати, адвоката.

— Във Флоренция? — Бързо започнах да изреждам наум дните на седмицата. — Във вторник?

— Да.

— Наистина ли? — Бях очарована.

— Да, доктор Джерико. Вторник, в десет часа, в „Джили“ на площад „Делла Република“. Синьор Донати ме увери, че сигурно е станала някаква грешка, и той ще ви обясни всичко повече от задоволително.

— И по-добре да го направи — казах мрачно, като мислех за това, че вила Пиачере беше в ръцете на Бен Рафаел. И че всичко е било подписано и подпечатано от същия този Донати.

Благодарих топло на дон Винченцо и се втурнах обратно към селото, за да кажа добрите новини на Нона и Ливи.

Дните до вторник минаваха много бавно. Бях толкова нетърпелива да изясня нещата и да се уверя, че Нона ще получи наследството си. Излязохме да се поразходим, да се видим с приятелите на Нона, вечеряхме под звездите с макарони с доматиен сос и зехтин, който имаше вкуса и аромата на самата Тоскана.

Междувременно, струваше ми се, че навсякъде попадам на Бен Рафаел: на пазара, в *alimentaria*, докато пиехме кампари пред бара. Всеки път, когато се срещнехме, си кимахме студено. Враждата между нас се усещаше ясно, изпълваше въздуха. Лошото беше обаче, че сега го търсех с поглед където и да отидех.

Разбира се, нямаше да му кажа, че имам среща с Донати. Знаех, че така ще попадна право в ръцете на врага.

ГЛАВА 27

Вторник най-после дойде и ние бяхме на магистралата на път за Флоренция. Беше рано, движението не беше натоварено, а небето беше безоблачно синьо и обещаваще горещ ден. Ливи и Нона си говореха за дрехи, защото планираха още един набег по магазините за партито на Маги след срещата с Донати. А аз концентрирах вниманието си върху пътните знаци и се тревожех какво ли ще ни каже Донати.

Дон Винченцо ми беше казал, че оригиналът на завещанието е у Донати, както и, доколкото той знаел, единственото негово копие. Завещанието не било легализирано в съда, защото по онова време още търсели наследниците. Странно, как преди не ми се искаше тя да идва тук, на лов за диви гъски, образно казано, а сега бях твърдо решена да спася наследството ѝ. Заклех се, че каквото и да струва, вилата ще бъде нейна. Единственият проблем беше, че без копие от завещанието нямаше на какво да се опрем.

Красотата на Флоренция спира дъха навсякъде — по старите улици и в каменните сгради, на площадите, обсипани със статуи, в пазарите, отрупани с плодове и зеленчуци, във входовете на къщите, около които се вият жасмин и глициния. Дори Ливи мълчеше, докато вървахме по старите улици, чиито сгради бяха толкова древни, че ние разбрахме колко наистина млада е Америка.

Разходихме се по бреговете на река Арно и се възхитихме на статуята на Четирите сезона на „Понте Санта Тринита“. Макар по време на войната мостът да бил разрушен, успели да спасят статуята. Сега мостът е построен отново, съвършено копие на оригинала.

„Понте Векио“ обаче си остава най-голямата забележителност на Флоренция. По витрините на магазините има богато изобилие от злато и бижута, а магазините изглеждат така, както и през четиринайсети век — век, за който досега въобще не се бях замисляла.

Подмамени от блясъка на златото, спряхме пред малко магазинче и разгледахме античните бижута на витрината му. Един пръстен улови погледа ми: две преплетени халки, а в центъра им — чист кристал, заобиколен от диаманти с големината на главата на топлийка. Пръстенът очевидно беше много стар и аз се питах дали някога много отдавна, не е бил подарен на някоя аристократка от нейния любим. За първи път в живота си желях нещо толкова силно, но реших да загърбя и това си желание. Знаех, че ще е прекалено скъп, пък и имах работа, за която трябваше да се погрижа.

Площад „Делла Република“ някога е бил пазар. Сега по цялото му протежение имаше кафенета, масите бяха подредени под сини и жълти тенти. „Джили“ беше тук от 1793 година, когато бил просто малка чайна. А сега беше любимото място за срещи във Флоренция. Вече беше пълен с флорентинци, които пиеха сутрешното си кафе, четяха вестници или гледаха минувачите.

На отсрещния край на площада беше големият магазин „Ринасенте“, чиито врати бяха гостоприемно отворени. Видях как очите на Нона блеснаха. Без съмнение, спомняше си любезната продавачка, която ѝ беше помогнала да избере тоалета, с който беше на партито във вилата. Имах чувството, че е готова отново да се впусне в приключения, затова я смушках с лакът и я накарах бързо да отmine.

Търсехме дребен и много слаб мъж с тъмна коса и тънки мустаци, който, както ни беше информирал дон Винченцо, винаги беше добре облечен. Той каза още, че по това време на годината адвокат Донати сигурно ще носи летен костюм от бял лен. „Господинът е винаги безупречен, беше допълнил той. Винаги най-доброто, което парите могат да купят.“

Тази информация за финансовото състояние на адвокатата ме накара да настръхна. Чии точно пари харчеше Донати за тези скъпи летни костюми? Питах се, макар да бях готова да се обзаложа, че това са милионите, които Бен Рафаел е платил за вила Пиачере. Парите определено не принадлежаха на адвокатата.

Разгледахме внимателно всички мъже в „Джили“, както и на терасата. Имаше поне дузина италианци с мустаци в бели ленени костюми, всичките с безупречен външен вид. Вървах и се вирах в очите им, скрити зад слънчеви очила. Наистина бяха привлекателни всичките, и всичките, без изключение, ме огледаха добре. Знаем, че го

направиха просто по рефлекс, че това е тяхна национална черта, така да се каже, нещо като тик. Но трябва да призная, пак ми хареса. И дори леко им се усмигнах в отговор. Искам да кажа, случилото се можеше да породи плътски мисли у всяка жена. Само не и у мен — жената, приела безбрачието преди три години по собствена воля.

— Още не е дошъл — казах и се върнах до една от масите под тентата.

— И той закъснява като всички италианци — каза Нона, която според мен беше отпусната въпреки напрегнатата ситуация. — Ще дойде. Дон Винченцо обеща.

Искаше ми се и аз да бях толкова сигурна. Поръчах две двойни кафета със сметана и малки пасти, покрити с карамелизирана захар и малини, както и огромен шоколадов шейк за Ливи, която изпиваше такива количества от него, че сигурно щеше да си повреди зъбите, преди да сме се прибрали у дома в Щатите. Нона пиеше кафето си и гризеше по малко от пастата. Преглеждаше сутрешния вестник като всички останали, докато аз търсех с поглед Донати по площада.

Измина половин час. Четирийсет и пет минути.

— Чакаме вече цял час — оплака се Ливи. — И така, къде е той?

Свих рамене и грабнах чантата си.

— Не знам — казах възможно най-спокойно, макар да кипях от гняв. — Веднага ще му се обадя.

Влязох в кафенето, намерих телефон с монети и набрах номера, който ми беше дал дон Винченцо. Отказах се след десетото позвъняване. Синьор Донати беше неуловим като призрак. Върнах се до масата и загризах замислено долната си устна. Чудех се какво трябва да предприемем сега.

— Не може да продължаваме така — казах. — Просто ще трябва да говоря с Бен Рафаел. Ще се наложи да ми обясни някои неща или да ми помогне да намерим този Донати.

Нона въздъхна дълбоко.

— А ако мистър Рафаел не го направи — каза тя тихо, — мисля, че знам друг метод, който може да го подтикне към действие.

Зачакахме да ни каже какъв точно е този метод, но тя бързо смени темата.

— Нима жените не казват, че когато всичко друго се е провалило, все пак остава пазаруването? — каза тя. — Хайде, bambini, трябва да

си купим рокли за партито.

— Аз наистина никак не искам да отида на това парти.

Ливи ме изглежда гневно и аз изведнъж си помислих, че тя е точно копие на баба си — същата стойка с ръце на хълбоци, същия гневен поглед от блестящите тъмнокафяви очи, с който може да те убие на място.

— О, хайде, мамо! — каза тя нетърпеливо. — Това е само пазаруване. Просто нещо, което момичетата правят, нали знаеш.

— О! — промълвих едва чуто. — Момичешки работи. Точно така.

ГЛАВА 28

И така, ето че бяхме във Флоренция. Но дали видяхме Дуомо? Зърнахме го набързо. Дали спряхме да разгледаме Уфици? Хвърлихме поглед на минаване. Дали разгледахме площадчето на Микеланджело със статуята на Давид и гледката, която се разкрива към Флоренция? Не и отблизо. Не. Ние пазарувахме. За мен това занимание не беше от най-любимите, а доскоро мислех, че и Нона не обича да пазарува. Откакто се върна в Италия. Струваше ми се, че няма да мога да я спра.

Влязохме във „Виа де Торнабуони“ със скоростта на светлината, влязахме и излязахме от бутиците толкова бързо, че се чувствах като цвете, увехнало поради липса на вода. Липсваше ми стоенето на едно място, спокойствието, тишината, с която бях свикнала във вила Пиачере. Сядах на столовете в тези така изискани магазини, докато Нона и Ливи влязаха и излязаха от пробните, за да получат моето недотам експертно мнение за последния си избор.

А аз мислех за вилата, за осмоъгълната стая със стария папагал, за вече чезнещата елегантност, за това, как изглеждаха стените, тапицирани с коприна, когато ги огрява слънчевата светлина. Струваше ми се, че си спомням тези неща, че съм живяла тук и преди, макар че дори най-близката ми роднина може да е била само камериерка тук. И все пак вилата беше някъде в подсъзнанието ми и будеше неясни желания. Докато най-после разбрах, че не просто искам да я върна на Нона. Най-егоистично я исках за себе си.

Мислех и за това, как ще успея да „хвана“ Бен Рафаел на партито на следващия ден, как ще остана сама с него на терасата, далеч от тълпата, а после... после какво? Щях ли да му кажа какво мисля за него? Че той е лъжец, а Донати — крадец, или че дори може би работят заедно и двамата са лъжци и крадци?

Дори аз знаех, че такъв подход не би ме довел доникъде. Щеше да ми се наложи да „омекотя“ малко нещата, може би да пърхам с мигли, да се доближа до него, за да долови парфюма ми... Какъв парфюм? Нямах парфюм. Да, може би щях да се погрижа за това, след

като обиколим всички магазини за дрехи. А може би трябваше да погледна мило Бен в очите и да го помоля да бъде добър? Ако въобще можеше да бъде добър.

После си го спомних в „Хаслер“ с малката му дъщеря, спомних си колко нежен, колко грижовен беше с нея. Хей, може би той не беше чак толкова лош човек все пак. Може би трябваше да си позволя да се съмнявам, нещо, от което вероятно щеше да бъде доволен.

Напълно объркана, посветих вниманието си на Ливи, която се въртеше пред мен. Аквамариноносинята рокля прилепваше към тялото ѝ като люспите на сирена, разкриваше всяка, дори най-малката извивка и което беше дори още по-предизвикателно, всяка светлосянка. Никога досега не бях виждала Ливи да изглежда така и изведнъж осъзнах, че тя се превръща в жена. „Не още!“, плачеше сърцето ми. „Не още, моля те. Остани малко момиченце още малко...“

Нона излезе от пробната, за да я види. Стисна устни и цъкна неодобрително с език, поклати глава.

— Съблечи я! — нареди ѝ тя.

Ливи нададе стон.

— Но, Нона...!

— Съблечи я — казах аз.

Ливи се завъртя ядосано пред огледалото.

— Време е да разберете, че съм жена — каза тя. — Имам гърди. — Тя гордо прокара длани по едва забележимите си, току-що напъпили гърди. — Имам и цикъл.

— А в тази рокля няма да успееш да запазиш девствеността си. Съблечи я — нареди Нона.

— О, Н-о-н-а! — От детското изчервяване на Ливи косата ѝ започна да изглежда почти червена.

Тя беше много смутена и ѝ личеше, и бях благодарна на Бога за това. Все пак тя още беше моето малко момиченце.

Разгледаха всичко по закачалките още веднъж, а зад тях кръжеше любезна продавачка, която им помагаше да намерят нужния размер. Видях Нона отново да влиза в пробната с половин дузина рокли и разбрах, че още дълго ще останем тук. А аз какво щях да облека? Неохотно станах и започнах да разглеждам дрехите. Искаше ми се да можех да облека бялата си докторска престилка.

— Госпожата ще трябва да вземе размер trentaquattro, trentasei — каза ми търпеливата продавачка и извади две рокли, за да ми ги покаже.

Поклатих глава. Не исках да ми казват какво да нося. Ако се наложеше, щях сама да си избира нещо и щях да го направя бързо. Свалих бежова копринена рокля от закачалката и я притиснах към тялото си. Имаше деколте във формата на буквата „V“, тясна талия и бухнала пола. Подходяща беше, хората казват, че бежовият цвят е подходящ за всякакви случаи.

— Мамо, не можеш да облечеш това. — Ливи я грабна от ръцете ми.

— Защо не?

— Защото е бежова, ето защо. Погледни само полата, ще приличаш на топка за боулинг. Мамо, ти си в Италия! Защо не избереш нещо по-богато на цветове? Как мислиш, колко жени, облечени в бежово, ще има на партито? Не много, можеш да се обзаложиш.

О, господи, ето че вече порасналата ми дъщеря ми дава инструкции какво да облека. Искаше ми се да не бях я водила тук.

— Не се чувствам склонна да нося многоцветни дрехи. — Грабнах нежна бяла рокля от шифон от закачалката ѝ. Тя имаше високо заоблено деколте и права пола точно до средата на коляното. — Тази ще стане — казах категорично, без да обръщам внимание на протестите на Ливи и на съветите ѝ поне да я пробвам. Не обърнах внимание и на високата цена, направо казах на момичето да я опакова.

— Мадам ще има нужда и от сандали — каза ми тя и преди да се осъзная, имах на краката си малки златисти сандали с много тесни каишки, каквито не бях носила, откакто се бях влюбила в Каш. Съмнявах се, че мога да направя повече от десет крачки с тях, но предположих, че ако сляза от колата право пред къщата, ще успея да се справя.

Одобрих последния избор на Ливи — прилепнала към тялото рокля от червена ликра. Всъщност мислех, че не е много подходяща за нея, но бях прекалено уморена, за да споря. Одобрих и банановожълтата рокля на Нона с деколтето, обсипано с кристали, макар и да я попитах, леко саркастично, къде според нея ще я носи, когато се върнем в Лонг Айлънд. Тя ме изгледа унищожително и дори не си направи труда да ми отговори.

Улових блясъка в очите ѝ и се запитах кого, освен Маги Марчези, иска да впечатли тя. Спомних си името Роко Чезани и се запитах: „Възможно ли е?“. Но не, разбира се, че не. Отхвърлих мисълта, че майка ми може да се влюби в стария си приятел от училище. Не исках да знам. Животът и без това беше достатъчно сложен.

Замислих се за Бен Рафаел и си спомних, че имам нужда от парфюм. Проверих в пътеводителя къде се намира рекламираният от тях магазин за билки и парфюми, където знаех, че ще намеря точно това, от което имам нужда. Аромат, който бях открила преди години. Веднъж в отделението дойде пациентка италианка, много търпелива, с изкълчен глезен. Долових аромата на парфюма ѝ, когато се наведох към нея, и си помислих, че мирише на истинска пролет. Тя ми каза, че името на парфюма е „Виолета ди Парма“ и че се продава предимно в град Парма или в специални билкови аптеки като например тази във Флоренция. Никога не бях имала шишенце такъв парфюм, но още си спомнях нежния мирис на виолетки, както и името.

Officina Profumo-Farmaceutica di Santa Maria Novella беше част от стар манастир със същото име, скътан на малка уличка, която се казва „Виа делла Скала“. От блясъка на Via de' Tornabuoni се върнахме сякаш назад във времето. На стъклените лавици бяха поставени шишенца с разноцветни течности, а старинните дървени шкафове бяха пълни с бутилки и нещо като малки гърненца. По стените имаше древни фрески, плочките на пода също бяха изрисувани, а във въздуха ухаеше на билки и парфюми. Тук човек можеше да купи лекарство, което да успокои нервите му или да подсили жизнеността му, лосиони за тяло и сапуни, нежни към ръцете, кремове за лице и аромати, които със сигурност привличат противоположния пол. Всичко това беше приготвено по стари рецепти, написани на ръка от доминиканските монаси и запазени чак до днес.

Намерих Violetta di Parma и пръснах малко във въздуха за проба. Имаше аромата на виолетки, откъснати в мъглива пролетна утрин. Отново се влюбих веднага и силно, както във вила Пиачере.

Купихме подарък на Маги за рождения ѝ ден — кошничка, пълна със сапуни, балсами и лосиони, завързана отгоре с огромна панделка от сатен. Помислих си, не знам защо, че изглежда като Маги.

После, натоварени с пакетите, излязохме със залитане от магазина, който затвориша веднага след нас за обедна почивка, както

правеха навсякъде в Италия. Хванахме такси и отидохме до една оживена trattoria, „Гарга“, на „Виа дел Моро“, тясна уличка, но задръстена от паркирали коли, които чудно как се събираха там.

Вътре беше дори още по-претъпкано. Клиентите стояха прави в антрето и чакаха да влязат, тълпяха се около бара и изпълваха масите. Цигареният дим висеше на синкави кълба под яркожълтия таван, ароматът на виното се усещаше доста тежко според мен, а разговорите отекваха от стените, по които висяха картини на съвременни художници. Усещаше се още ароматът на бобена супа, на печено свинско, гарнирано с розмарин. Въведоха ни в една странична помалка зала и ни настаниха до маса, която беше на толкова малко разстояние от другите, че сякаш всички бяхме една компания.

На хартиената покривка беше поставена бутилка червено вино. Взеха поръчката ни. Донесоха и хляб в малко панерче, поставиха чаши пред нас, а на госпожицата наляха „Сан Пелегрино“.

Отпуснах се блажено назад, радостна, че вече не съм на крака, радостна, че пазаруването остана зад нас и все още много ядосана на Донати, който не се беше появил на срещата. Обаче, за да се насладя на обяда, забравих за малко тревогите или по-скоро отказах да им обръщам внимание.

Нямахме много време да се бавим, защото други клиенти напиреха отвън, затова, като свършихме, грабнахме пакетите си и си пробихме път през тълпата на улицата, където трябваше Нона само да вдигне ръка и едно такси веднага спря рязко пред нас. Стигнахме до паркинга, качихме се в нашата кола и отново ми беше много трудно да шофирам през натовареното флорентинско движение. Отдъхнах си малко, когато излязох на магистралата.

Върнахме се във вила Пиачере след ден, прекаран в един от най-красивите градове на земята, без да сме видели нито една от забележителните му гледки.

ГЛАВА 29

БЕН

Бен изкачи хълма зад вилата със скицник и водни бои в ръка. Мъфи тичаше щастливо пред него и прескачаше туфите трева като буйно жребче. А когато видя заек, запищя от радост. С блестящата си руса коса, толкова светла, че в нея се забелязваха дори сребристи нишки, вързана на конска опашка, с дългите си краченца, обути в къси панталонки на бели и розови райета, загоряла и с маратонки, тя приличаше на обикновено американско момиченце. Беше като елф, кипеше от радост и енергия, наслаждаваше се на момента и на свободата. Бен си мислеше, че любовта към нея е просто част от самия него. Без Мъфи животът би загубил смисъла си.

— Татко! — извика тя от върха на хълма. — Оттук можеш да видиш целия свят! — Тя подскачаше нагоре-надолу, размахваше и двете си ръце над главата и толкова приличаше на кълбо енергия, че той не се сдържа и се засмя.

Затича се, за да стигне по-бързо при нея, и се задъха от усилието.

— Наистина! — каза той, когато застана до нея. — Оттук можеш да видиш целия свят!

Мъфи го сръга с лакът и се изкикоти.

— О, татко! Разбираш какво искам да кажа.

— Да, разбирам. А сега искам да нарисуваш онова, което виждаш.

— Да го нарисувам? Аз?

— Ти — каза той твърдо. — Ето скицника, водните бои, четката. Просто рисувай това, което виждаш.

Тя го погледна, изпълнена със съмнения, а после зарея поглед над гледката, която се разкриваше пред очите ѝ.

— Но аз не знам как.

— Не знаеш как? Това означава ли, че не виждаш?

— Разбира се, че виждам. Просто не мога да рисувам.

— Мъфи, можеш да рисуваш. Рисунката не трябва да бъде съвършена, трябва само да се наслаждаваш на това, което правиш.

Легнаха един до друг по корем и Бен я помоли да му каже какво точно вижда.

— Кипарисово дърво — каза тя и го посочи. — Ето там, в средата.

— Значи кипарисът ще бъде в средата на твоята рисунка. Хайде, продължавай, кажи ми още.

— Църква, село, ферма, маслинови горички, лозя по хълмовете и...

— Ето, готово — каза той и се обърна по гръб. — Хайде, започвай.

Лежеше с ръце под главата и гледаше лениво безкрайното синьо небе. Беше така синьо, както никога над градовете. Като че ли някой го беше почистил с четка от праха и направил дори още по-светло, по-наситено. Цветовете бяха ярки, сенките — по-дълбоки, слънцето грееше още по-жълто и по-топло. А през зимата, когато небето ставаше сиво и задухваше планинският вятър откъм Алпите, когато започнеше да пада снегът, това небе все още излъчваше светлина, която придаваше острота на нещата — на предметите и чувствата.

Струваше му се, че като качеството на светлината, качеството на живота също беше различно в Тоскана. Тук животът също беше по-наситен, живееше се от ден за ден, хората се наслаждаваха на мига. Да си купиш хляб от пазара или да избереш бутилка вино, да се възхитиш на хубава жена — всичко това се правеше с много повече чувство, с повече жар. Всеки аспект трябваше да се обмисли внимателно, всеки детайл трябваше да се вкуси, да бъде обект на радост и възхищение, всеки комплимент трябваше да се избере грижливо.

В това нямаше съмнение, в Тоскана той също живееше за мига — така, както никога не би могло да бъде в Ню Йорк. Тук той можеше да лежи по гръб на тревистия хълм, да гледа небето и просто да мисли за живота, вместо да бърза да запълни всяка минута от него, всяка минута на всеки ден — нещо, от което понякога не можеше да се освободи и насън. Или по-скоро в нощите, в които не можеше да заспи и сън въобще липсваше.

Когато беше купил апартамента си в Сохо, цели четири хиляди квадратни фута, беше си помислил: „Това е то. Това е символът на моя

успех, какво повече бих могъл да искам?“. Но не мина много време и той откри, че има нужда от още неща. От още много неща. Запълваше дните си така, както правеше всеки бизнесмен — срещи, обеда, преговори, сделки. А вечерите, и понякога нощите си, запълваше с хубави жени, някои от които го караха да се смее, някои от които желяеше, а други не можеше да понася след първите пет минути.

„Трябва да има различен живот, казваше си. Трябва да има нещо повече от това.“ И тогава беше заминал за Европа — пътуване, което накрая беше завършило във вила Пиачере. Когато най-последно приключи сделката за вилата, му се струваше, че това е най-добрата сделка в живота му. А сега Джема Джерико заплашваше новия му свят.

Разбира се, веднага беше отишъл при стария свещеник, дон Винченцо, който беше сложил началото на всичко това с издирването на семейство Джерико. Дон Винченцо твърдеше, че е виждал завещанието, според което собствеността се оставя на тях. Беше му казал, че ще е по-добре, ако успее да се разбере с Донати, от когото беше „купил“ вилата. „Купил и платил“ беше му напомнил Бен, а дон Винченцо беше разперил ръце и вдигнал рамене — жест, който трябваше да покаже на Бен, че разговорът е приключил.

Мислите му се върнаха към Джема, тази раздразнителна и рязка, ексцентрична и неуверена жена, която беше предана на дъщеря си така, както той — на своята и за която можеше да каже от пръв поглед, че е във взаимоотношения на любов и война с майка си, която пък, без съмнение, искаше да я види задомена. Джема изглеждаше предана на професията си, макар на него да му беше трудно да си я представи като лекар в спешно отделение в Ню Йорк. Тя беше просто прекалено... тровава и сдържана. Мислеше си, че може би повече би й подходила работата в библиотека. Всъщност тя дори приличаше на библиотекарка от малък град — образ, много експлоатиран в киното.

Устата ѝ обаче много му харесваше. Харесваше му как ъгълчетата ѝ се повдигат и ѝ придават весел вид, харесваше пълната ѝ долна устна и как тя я прехапваше с дребните си бели зъби, когато беше ядосана или мислите ѝ не бяха особено радостни. Или може би очите ѝ му харесваха повече. Начинът, по който ги присвиваше, когато го погледнеше, как го преценяваше с дълбокия си син поглед. Или може би...

— Татко!

Той се изправи до седнало положение и погледна дъщеря си и рисунката, която тя му показваше. Разтърси глава, за да прогони мислите за Джема.

— Страхотно, бейби — каза той. — Кипарисът е истински център на картината, а цветът на маслиновите дръвчета е предаден много точно. Сега вече разбираш, че разликата не се състои в това, кой какво вижда всъщност, а в начина, по който го предава на платното. Начинът, по който той вижда нещата.

А на себе си добави, че това е главното и в живота.

ГЛАВА 30

ДЖЕМА

През всичките часове, прекарани в пазаруване, ми бяха необходими точно единайсет минути, за да се приготвя за партито на Маги. Пет — да взема душ, да си измия косата и да намажа тялото си със скъпия нов лосион. Една минута — да бухна косата си с надеждата, че ще изсъхне, докато стигнем на партито. Три минути — да напудря носа си, да очертая устните си с молив и да сложа на скулите си малко от ружа на Ливи. Една минута за спиралата на миглите и само леко докосване на клепача с бронзови сенки, отново собственост на Ливи, имайте го предвид. Как досега не съм знаела колко много козметика има дъщеря ми? Започвах да мисля, че има много неща, които не знам за нея. Още една минута, за да облека роклята (забрави всичко останало — то е необходимо само когато наистина имаш нужда от мъж!) и секунда да обуя елегантните сандали с каишки и да проверя в огледалото какъв е резултатът.

Единственият проблем беше, че огледалото беше високо един фут и половина, а с новите сандали аз бях вероятно над шест фута и трябваше да се наведа, за да видя главата и раменете си. После трябваше да се повдигна малко, за да видя талията си и накрая — да наклоня огледалото, за да видя полата, която стигаше до коленете ми.

Нервно гризях долната си устна, докато не се сетих, че така изяждам червилото си. Не бях доволна от това, което виждах. Роклята изглеждаше чудесно на закачалката, но не и на мен.

Ливи беше права, мислех си мрачно, трябваше да я пробвам в магазина, но аз бях непреклонна. Беше ми дошло до гуша от пазаруване и сега плащах цената за моя инат. Роклята беше красива, но не беше я облякла подходяща жена. Аз не бях красавица.

Хората казват, че има две неща, които правят жената красива: любовта и бременността. Не бях сигурна колко красива съм била по време на бременността си с Ливи, но може би беше така, защото по

онова време не бях обичана. Бях сама в живота и ми беше трудно, не бях сигурна в собствените си чувства, не бях сигурна как щеше да протече раждането, а бъдещето беше обвито в мъгла. Но после се роди Ливи и тогава чудото се случи, бях красива, защото бях влюбена в нея.

Беше различно обаче, когато бях влюбена в Каш. Тогава се чувствах обичана. И може би тогава за мен се случи истинското чудо. Вървах възторжено през живота, захвърлих очилата и си купих контактни лещи, гримирах очите си и носех секси бельо. Изглеждах като жена, а не просто като лекар, чувствах се жена така, както никога преди и никога след това. В онзи момент мислех, че това няма да се случи никога вече.

Чух Нона да ме вика и все още с мислите за Каш си сложих очилата, взех дамската си чанта и забързах надолу по стълбите, за да се присъединя към тях.

Амалия и дъщеря ѝ излязоха, за да се възхитят на облеклото ни, и, повярвайте ми, Нона наистина беше достойна за възхищение. Извивките ѝ бяха пищни и веселата жълта рокля ги подчертаваше, перлите ѝ придаваха изискан вид, а краката ѝ изглеждаха много дълги заради високите токчета. А ако така не сте получили достатъчно силно впечатление, ще ви кажа, че приличаше на майката на младоженка, не, не, тя блестеше като истинска младоженка! Беше като да гледам едно от онези предавания по телевизията, където преобразяваха жените, и аз се питах, изумена, дали черните рокли и ниските обувки си бяха отишли завинаги.

— *Che bella figura, signora!* — извика Амалия, която искаше да каже, че Нона изглежда стилно и елегантно, макар аз да мислех, че „секси“ е по-подходяща дума. А после се изчервих, защото как въобще можех да помисля такова нещо за майка си?!

— Нона, изглеждаш толкова секси! — извика Ливи като ехо на моите мисли, а Нона най-спокойно се засмя и потупа с длан тъмните си къдрици.

Какво, за бога, ставаше с моя свят? Задавах си този въпрос объркана.

Ливи, разбира се, приличаше на малка сирена в късата рокля от ликра и с една-единствена обещана от изкуствен диамант във формата на разпятие. Ще изглеждам като Мадона, беше ми казала, като че ли това оправяше нещата. Изглеждаше едновременно чувствена и невинна.

Застанала до тях двете, в девствено бялото, което не отговаряше съвсем точно на моя статус, аз изглеждах като ученичка, готова за неделния пикник. После си спомних. Изтичах обратно до стаята си и си пръснах обилно от парфюма. Ако не друго, поне щях да мириша великолепно.

Следвахме дългата редица от коли по безупречната чакълеста алея от двете страни на която растяха брезии, украсени със светещи фенери. Когато слязохме от колата, бяхме посрещнати от веселото бълбукане на шадраван и от иконом в ливрея. Едно момче откара колата ни до мястото, отредено за паркиране.

А ние стояхме и гледахме втренчено грандиозната, ярко осветена фасада на вила Марчези. Тя беше една от онези огромни вили в средиземноморски стил с централно двойно каменно стълбище и симетрични редици прозорци. Беше боядисана в пауновосиньо, което архитектът никога не би одобрил. Архитравите и орнаментите по прозорците бяха кремави. Покрай нас, по алеята, минаваха гордо-гордо пауни с напълно разперени великолепни опашки. От двете страни на мраморните стъпала бяха поставени сини хортензии, а от отворените прозорци струеше музика. През тях се виждаха да горят свещи и да хвърлят мека светлина. Свещите бяха поставени в кристални полилеи и украсени със злато свещници по стените. Сервираха слуги от мъжки пол, които носеха напудрени перуки, бричове до коленете и ливреи в пауновосиньо. Напитките се предлагаха в сребърни подноси. Нямах представа, че Маги Марчези е чак толкова богата. Сега вече наистина се чувствах като Пепеляшка на бала.

В ръце с кошницата с подаръка, ние изкачихме стъпалата до масивната входна врата, където двама икономи в ливреи чакаха, за да вземат наметките ни и кошницата. Влязохме в сводестото антре. Сега втренчих поглед във великолепните фрески по тавана, чиято поизбеляла вече красота накара сърцето ми да се свие. Нона отиде да намери приятеля си Роко, Ливи се отдалечи и аз отново останах сама. Приех чаша шампанско и се огледах за жертвата си. Бях тук с определена цел все пак.

— Ето ви най-последно, вече мислех, че няма да дойдете!

Силният глас на Маги Марчези долетя от другия край на стаята и веднага ме накара да се почувствам единственият желан гост на партито. Усмихнах се. „Ексцентричен“ може и да беше любезен начин да се каже „луд“, но когато тази черта се комбинира с чар, не може да се възрази. Дори е забавно.

Тя се извисяваше над гостите си в сребристите обувки с неимоверно високи токчета, блестеше като коледно дърво с шокиращите розови пайети и полата, която беше просто куп пухкави пера. Огненочервената ѝ коса беше вдигната в кок стил шейсетте години на миналия век и както обикновено приличаше на кошер, а отгоре се мъдреше диамантена тиара, висока поне пет инча. Прибавете към това и диамантената огърлица и огромните висящи диамантени обеци и ще придобиете представа за картината. И знаете ли какво — тя все още имаше страхотни крака.

— Мило момиче! — каза тя с гърления си глас с английски акцент, целуна ме по двете бузи и, без съмнение, остави следи от яркорозовото си червило. — Изглеждаш наистина прекрасно!

— А ти, Маги, направо спираш дъха!

— О, това е стар тоалет. Носих го на шоуто във Вегас през... Е, всъщност няма да ти кажа преди точно колко години беше, но, разбира се, беше, преди да срещна Били Марчези. А сега ми кажи колко жени познаваш, които десетилетия по-късно все още могат да се показват в сценичен костюм. Не много, обзалагам се.

Тя направи крачка назад, като все още ме държеше за ръцете и ме огледа за втори път, още по-критично.

— Прекалено семпло, мила моя — каза тя и поклати глава. — Жена без бижута е като торта без глазура. — Свали огромните обеци и ми ги подаде. — Сложи ги и разликата ще бъде голяма — каза тя, а аз възразих, че не мога да сложа обеците, защото се страхувам да не ги изгубя.

— Няма за какво да се тревожиш — каза тя и ме сръга интимно. — Имам още много. — После свали очилата от носа ми и каза: — Сложи това нещо в чантата си, защото тази вечер няма да имаш нужда от тях. Е, как ти харесва къщата ми?

— Също като теб, и тя е чудесна — казах и предпазливо закопчах обеците на ушите си. — Наистина ли си сигурна?

— О, престани, мила! — Тя ме хвана за ръката и двете си пробихме път през тълпата гости към грандиозната галерия, която беше поне сто фута дълга и трийсет широка.

Имаше огромни саксии с гардении, чиито венчелистчета падаха по лъскавия паркет. Стените бяха тапицирани със син тюл. Ароматът на гардении се носеше около нас и излизаше през френските прозорци, скрити зад завеси в златисто. Между гардениите бяха поставени тапицирани в коприна на райета дивани, чиято дърворезба включваше украса от злато; мраморни и бронзови статуи и на прадедите на рода Марчези, които приличаха на истински герои; ниски масички с лампи, чиито абажури бяха от мъниста, отрупани с малки кутийки и какво ли още не. На издигната платформа в ъгъла свиреше оркестър. Старомодни песни, май че Портър Коул, а няколко двойки вече танцуваха на дансинга.

— Позволете да ви представя.

Маги започна да ме бута към група много аристократични на вид мъже и жени. Мъжете изглеждаха мили и приветливи в белите си сака, а жените — загорели и лъскави, русокоси и отрупани с бижута. А после отиде да каже „здравей“ на някого другого и ме остави сама, стиснала чашата шампанско в едната си ръка, да се здрависам с другите. Изведнъж се почувствах много самотна.

Скоро се извиних и се отдалечих от групата, за да потърся Бен. Стигнах до трапезарията, където привършваха приготвянето на студения бюфет. Имаше цели печени прасенца на сребърни подноси, гарнирани с малки зелени ябълки. Имаше и лъскави и апетитни на вид патици на златни чинии, украсени по края с червени пера, салати, пауни, планини пресни скариди и омари и огромно количество чер хайвер, сервиран в кристални чинии, край които имаше малки сребърни лъжички. От тавана се спускаше тюл, който образуваше нещо като палатка, а келнери в кадифени бричове до коленете и бели напудрени перуки чакаха, за да сервират на гостите.

Всичко изглеждаше като на римска вакханалия. Всичко във вила Марчези, дори храната, беше без мярка. Тук никъде нямаше износени килими, олющени стени или покрив, който се нуждае от ремонт. Ако не знаех, че Маги Марчези е богата, със сигурност го узнах сега. Вила Пиачере приличаше на кукленска къщичка, сравнена с това тук.

Знаех, че старият граф Марчези си е отишъл отдавна, но бях готова да се обзаложа, че мазетата все още са пълни с редки вина, че има шкафове, в които още се съхраняват неговите хавански пури, както и огромни сейфове, претъпкани догоре със сребро, злато и безценни бижута, като онези, които в момента носех, предавани от ръка на ръка поколения и векове наред. И когато старият граф си взел съпруга, която знаела как да харчи парите му, той сигурно си е прекарвал наистина добре. И на това бях готова да се обзаложа. Как би могъл да не се забавлява със съпруга като Маги, която би могла да му покаже в какво се състои животът?

Излязох през огромните френски прозорци на просторната тераса, която гледаше към безупречните градини на вила Марчези и към езерото, където фонтаните бяха окупани от силна светлина и потъваха в нежните звуци на музиката. Внезапно подухна горещ вятър и разроши косата ми. Нона ми беше казала, че името на този вятър е „сироко“ и че той идва чак от пустините на Африка. Покривките за маси, които също бяха в пауновосиньо, се развяха, пламъкът на свещите трепна. В този момент минах край лимоново дръвче, посадено в огромна урна като от времето на Али Баба.

Здрачът започваше да преминава в нощ и хълмовете изглеждаха толкова меки и нежни — като от кадифе. Небето беше ясно, облаците бяха подгонени от бриза, а над далечните била се издигаше пълната луна. Чувах се само звуците на горещата лятна нощ: пеенето на цикадите, крякането на дървесните жаби, сладките викове на коса, шумоленето на листата. Събух сандалите си и почувствах горещината на теракотните плочки под босите си крака. Всичко беше толкова красиво и толкова отдалечено от реалния ми живот, че в очите ми бликнаха сълзи на нежност и умиление.

Казах си, че Тоскана има неустоима притегателна сила, че е истинско изкушение, прекалено опасна. Животът тук приличаше на мечта. Трябваше да си тръгна оттук по-бързо, да се върна в безопасността на моята собствена реалност, обратно в стаята за спешно отделение, към работата, която вършех най-добре. „Ха, сигурно е така!“, казах си с горчивина. „Сигурно.“ Мислех за себе си като за доктор Джерико, спасителя на човечеството.

Чух стъпки и бързо избърсах сълзите си. Огромните диамантени обеци звъннаха, когато обърнах рязко глава. Зад мен стоеше Бен

Рафаел, отпуснат и щастлив в бялото си вечерно сако, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си. Чувстваше се толкова удобно в собственото си тяло, в такова съгласие със себе си, че му завидях.

ГЛАВА 31

БЕН

Бен беше твърдо решен да не позволи да бъде изигран и изгонен от убежището си, но също така искаше да опознае тази странна жена, която го подлудяваше. Искаше да я опознае по повече начини от онзи, до който водеше спорът за вилата.

Улови блясъка на бялата ѝ рокля в мрака и зърна профила ѝ на светлината на свещите, запалени на терасата. Русата ѝ коса падаше на меки вълни и се къдреше около малките ѝ уши, на които имаше огромни диамантени обеци. Беше боса и много стройна в роклята от шифон, която се увиваше около загорелите ѝ крака. Той си помисли, че облечена в бяло и с тази руса коса като ореол около главата ѝ, без очила, прилича на някой от ангелите на Ботичели. Което, разбира се, тя въобще не беше. Доктор Джема имаше остър език и използваше думи, които никой ангел не би толерирал.

Тя се обърна и го изгледа изпод полуспуснатите си клепачи. Очите ѝ бяха присвити и приличаха на сини цепнатини. Той изруга тихичко. Беше готов да се закълне, че е плакала.

— Как ви харесва тази вила? — запита я, а тя отметна глава и му хвърли студен кос поглед.

— Предишният ни разговор не беше ли подобен?

— Мислех, че това начало е толкова добро, колкото и всяко друго.

— Начало на какво?

Беше студена като лимонада с лед.

— Трябва да поговорим, ти и аз.

— Да — съгласи се тя, с което го изненада.

Изучаваше го с поглед, все така присвила сините си очи. А той изучаваше гърба ѝ. Мислеше си, че с тази рокля добива странно примамливо излъчване, макар да беше готов да се обзаложи, че е от онези жени, които изглеждат по-добре без дрехи, отколкото облечени.

Тя обаче не беше от жените, които лесно биха допуснали да бъдат видени без дрехи. Беше му обявила война, но сега от него зависеше да постигне примирие.

— Вила Марчези е красива — каза неочаквано тя. — Особено фреските в антрето.

Той кимна.

— Рисувани са от Веронезе. Знаеш ли, че фреските са рисувани във време, когато повечето хора са били неграмотни? Затова художниците рисували историите по стените — нещо като книга само с рисунки, без текст.

— Не, никога не съм знаела това. — Гледаха се един друг дълъг миг. После тя запита: — Къде е дъщеря ти?

— Вероятно някъде с твоята. Видях ги заедно преди малко да си открадват чаша шампанско.

— И не си ги спрял? — Изглеждаше скандализирана.

— Разбира се, че не им попречих, нямаше нужда. Изпиха по глътка, задавиха се и изплюха шампанското, а после отидоха да търсят пепси-кола. И сами могат да се научат кое е добро и кое — лошо.

— И не мислиш, че е трябвало да им кажеш? Че пиенето е лош навик?

Той се засмя.

— Мисля, че човек трябва да открие някои неща сам. Чуй, докторе, тук съм, за да склуча примирие с теб. Защо не се разходим из градината и да поговорим за вила Пиачере?

Тя му хвърли поглед, изпълнена със съмнения, но нали причината да бъде тук беше същата?! Обу отново златистите сандали, Бен я хвана за лакътя и двамата слязоха заедно по стъпалата, които водеха към смълчаната, осветена от фенери градина. Крясък на паун наруши тишината, остър като вик на дете, а после още един и още един и изведнъж нощта беше изпълнена с жалостиви звуци. Въпреки горещия вятър, двамата потрепераха.

— Все едно че призрак се разхожда върху гроба ми — спомни си той старата поговорка.

Тя отново го изгледа ледено.

— Може би.

— Искам да знаеш, че бях твърдо убеден, че купувам вила, която е свободна и обявена на пазара — каза той. — Имам законни

документи. Платил съм с чек, който беше прехвърлен към имението на граф Пиачере. Нямаше никакви спорове по завещанието, не чух нито дума, че графът се е разпоредил другояче. Адвокатът, Донати, каза, че просто прави онова, което се очаква от него, и че имението само ще се обогати от продажбата. Каза, че то било обременено с отдавна неплатени данъци, както и данъците по смъртта. Беше радостен, че е спечелил пари за имението. Всичко беше законно. Повярвай ми, всичко беше наред. Аз съм професионалист в тази област.

— Само че съществува завещание, което Донати не ти е показал. Графът е оставил вилата на семейството ми.

— Имаш ли копие от това завещание?

Джема въздъхна.

— Не, нямам.

— Виждала ли си го въобще?

Тя поклати глава.

— Не, но дон Винченцо го е виждал. Било след погребението, когато Донати разглеждал съдържанието на сейфа на графа. Дон Винченцо каза, че Донати е взел документа. Било последното завещание на графа и написано с неговия собствен почерк. Донати запитал свещеника кой е Паоло Корсини и му показал завещанието, където пишело, че имението трябва да остане на семейство Корсини. Донати казал още, че, разбира се, от това семейство не е останал никой, но по-късно дон Винченцо открил, че те заминали за Америка преди доста години. Той се закълел, че поне ще се опита да ги намери... И намери Нона, това е. Необходими са му били две години.

— Виж. — Бен спря и се обърна с лице към нея. — Опитвах се да се свържа с Донати, но той никога не вдига телефона. Трябва да кажа, че топката е в твоя двор, Джема. Освен ако не докажеш, че аз не съм в правото си, аз съм законен собственик на вила Пиачере.

Тя го погледна така, сякаш щеше отново да се заплаче — пълни с мъка сини очи на ангелско лице.

— Съжалявам.

Той я хвана за ръката и почувства, че тя трепери. Същият трепет разтърси и неговите кости, но този път не беше все едно че призрак ходи по гроба му. Тази жена се различаваше от другите, предизвикваше у него нежност, на каквато не знаеше, че е способен.

Той погали нежно с пръсти ръката ѝ и почувства как тя се затваря в себе си.

— Джема — прошепна той. — Съжалявам... Не съм искал да те нараня.

Тя поклати глава.

— Всичко е наред. Ти си прав, ще трябва аз да се справя с това.

Той пристъпи по-близо до нея и постави длани на голите ѝ рамене. Чувстваше колко деликатни и крехки са костите ѝ, виждаше как пулсът ѝ пулсира във вдлъбнатинката на шията. Очите ѝ отразяваха блясъка на диамантите. Изведнъж му се прииска да я целуне. Всъщност искаше да я целуне още откакто я видя за първи път. Искаше да знае как целува жена като тази. Искаше дори нещо повече, искаше да я опознае, да разбере какъв е характерът ѝ, какви са тайните ѝ, защо прилича на ледена кралица, защо умишлено лишава себе си от удоволствия.

Постави длан на тила ѝ и зарови пръсти в меката ѝ руса коса. Придърпа я към себе си и я видя да отваря уста от изненада. В следващия миг я целуваше.

ГЛАВА 32

ДЖЕМА

Знаете ли какво е да целунеш мъж за първи път след три години? Все едно електрически ток тече във вените ти, точици ярка светлина пламват зад затворените ти клепачи, коленете ти неочаквано омекват, а волята ти се разтапя в горещ поток и потича между краката ти. То е като да откриеш секса за първи път, само че е дори по-добре, защото вече знаеш какво да очакваш и знаеш защо се чувстваш така.

Бях като героиня от роман на Джейн Остин, слаба и податлива на сексуалното влияние на мъжете, само че, за разлика от нейните героини, исках повече. Исках още целувки, още от това чувство... Не исках да има край.

Устните му бяха твърди и силни, накараха моите да се разтворят, а езикът му изследваше нежно вътрешността на устата ми. О, господи, знаех, че това не бива никога да се прави на първата среща — имам предвид, да се целуваш с отворена уста. Е, поне така беше в младостта ми, а сега... Уф, но как го исках! И да, признавам, исках него. Наболата му брада правеше бузата му груба и той леко драскаше кожата ми. Притиснах тялото си към неговото дълго и стройно тяло, засрамена от желанието си. Пазех „девствеността“ си вече три години, а ето че сега пламнах само за трийсет секунди.

Той откъсна устни от моите и аз, бездиханна, впих поглед в очите му. Знаех, че трябва да го отблъсна. Знаех го. Мисля, че правех компромис с бъдещето си. Но отблъснах ли го? Не. Пръстите му си играеха с косата в основата на врата ми, дланта му караше главата ми да се приближава към неговата, устните ми — към неговите. Губех се във възторг и желание, за чието съществуване дори не подозирах. „О, господи!“, мислех си. „О, господи!“, когато устните ни отново се съединиха и аз вкусих езика му, сладък, гладък и хлъзгав. Точно както исках да бъде.

В нощното небе блеснаха фойерверки със скоростта и яркостта на ракети. Небето беше сякаш обсипано със звезди и цветя. За миг се запитах дали това не става само в главата ми. После осъзнах, че се случва наистина и че фойерверките са по случай рождения ден на Маги.

С мъка възвърнах здравия си разум и го отблъснах, отстъпих назад, пригладих разрошената си коса, като просто не смеех да го погледна. Когато най-после се осмелих и го направих, видях, че той ми се усмихва.

— Не бях го планирал предварително — каза той.

— Благодаря за комплимента.

— Не, всъщност исках да кажа, че толкова силно исках да го направя, че не можах да се въздържа. Мисля, че искам да те целуна от мига, в който те видях за първи път.

Спомних си погледа му в ресторанта на „Хаслер“, когато се бях почувствала като единствената жена в помещението. Сега той ме гледаше по същия начин и аз се питах, объркана, какво да направя по въпроса. Този мъж беше мой враг, канеше се да отнеме наследството на майка ми. Това тук беше по-лошо, отколкото да говориш с врага, то беше почти да спиш с врага.

Фойерверките все още осветяваха нощта, когато се наведох да взема малката си златиста чантичка, която беше паднала на земята. Извадих очилата и ги сложих на носа си. Те бяха бариера между него и мен, но сега, също така, го виждах ясно и, о, по дяволите, той пак беше така привлекателен, така отпуснат, толкова секси. Трябваше да се махна оттам, преди да е станало прекалено късно.

— Ще намеря Донати, ще видиш — казах, останала без дъх.

После се завъртях демонстративно на тънките си и остри токчета и се отдалечих. Поне веднъж не се спънах. Но се обърнах да го погледна. Той бършеше червилото ми от устните си с носна кърпа и се усмихваше: „Като котката, която облизала сметаната“, казах си, побесняла от яд.

О, по дяволите, отново се бях направила на глупачка.

ГЛАВА 33

МЪФИ

Мъфи Рафаел последва Ливи на терасата, за да гледат фойерверките. Момиченцето вървеше след Ливи през цялата вечер с надеждата, че тя ще разговаря с нея, но Ливи просто се преструваше, че Мъфи не съществува. Мъфи дори си беше откраднала глътка шампанско, когато Ливи го беше направила, а после, след като се беше задавила, го беше изплюла. И изцапала ужасната си розова рокля.

Ливи се спря в края на терасата, полускрита зад една от онези огромни саксии с лимонови дръвчета. Стоеше неподвижно и не гледаше представлението в небето, а беше втренчила поглед някъде отвъд осветената градина — към мястото, където фенерите блестяха като червени балони сред клоните на дърветата. Фенерите бяха червени като роклята, която носеше самата Ливи, помисли си със завист Мъфи.

Тя приглади с длани розовата тафта, с която беше облечена. Мразеше къдричките на раменете и широкия сатенен колан, както и чантата от черна кожа, които майка ѝ настояваше винаги да носи. На нея не ѝ разрешаваха сама да избира своите неща и тя вече се беше отказала от опитите си да наложи това свое искане. „Майките знаят най-добре“, тези думи се повтаряха като рефрен в тяхното домакинство, а ако не беше мама, тогава — баба знаеше най-добре. Всички знаеха по-добре от самата Мъфи какво е подходящо за нея. Татко ѝ също, макар на нея да ѝ се струваше, че той въобще не знае как се обличат момичетата на нейната възраст.

Вървеше на крачка след Ливи с надеждата, че по-голямото момиче ще се обърне и ще каже „здрости“, но Ливи не го направи нито веднъж. Тя продължи да се взира през градината, като че ли там, отсреща, наистина имаше нещо интересно.

Мъфи заобиколи саксията с лимоновото дръвче и застана до нея, но гледаше с възторг фойерверките, които изпълваха небето с

пауновосини и сребристи пламъци. Ливи с нищо не показва, че забелязва присъствието ѝ. Мъфи проследи погледа на Ливи и видя, че баща ѝ прегръща някаква жена. Пое си остро дъх.

— О, мили боже! — прошепна тя и най-после Ливи се обърна и я изгледа.

— Баща ти целува майка ми! — каза студено Ливи.

— Майка ти целува баща ми — отговори Мъфи.

— Майка ми не целува мъжете, не и след Каш — каза Ливи.

— Е, изглежда така, сякаш ѝ харесва да бъде целувана. — Мъфи се наведе през парапета, за да вижда по-добре.

— Откъде би могла да знаеш? Теб целували ли са те?

— Е, не. Да... Но само на партита, когато играта е такава, нали знаеш...

— Ха! — каза Ливи, макар нейният опит да беше дори по-малък. — Значи не знаеш нищо по въпроса.

— А ти? — Мъфи гледаше Ливи с неясен копнеж.

Искаше да чуе какво е да те целунат, откъде би могла да си купи дрехи като тези на Ливи, да чуе нещо повече за прическата ѝ. Искаше да научи повече за живота на Ливи, който беше толкова различен от нейния. Да бъдеш затворник в огромната къща в Кънектикът, където не ти разрешават да каниш приятелите си, а и никой друг не се отбиваше, не беше никак забавно. Тя се чувстваше жива само когато беше при баща си в Сохо и той я водеше да вечерят в малки ресторантчета и на представления в Бродуей, помагаше ѝ с домашните задачи по математика, които бяха наказанието в живота ѝ. Нейният ум просто не беше създаден за математика. Той със смях казваше, че не знае как е възможно неговата дъщеря да не може да събира правилно. Беше ѝ показал как става това, разбира се. Тя обичаше баща си повече от майка си, това беше истината, макар и да не беше много приятна. А другата истина беше, че иска повече свобода.

— Майка ти е много красива тази вечер — каза Мъфи.

Ливи мрачно кимна.

— Майка ми всъщност въобще не знае, че е красива. Това просто никога не ѝ идва наум. Понякога се чудя какво точно вижда, когато се оглежда в огледалото, макар и да го прави много рядко. Тя никога няма време.

— Харесвам роклята ти — каза Мъфи.

Ливи я изгледа от горе до долу.

— А ти откъде си взела това?! Приличаш на шаферка на нечия сватба.

Мъфи нещастно кимна.

— Знам. — Замълча за миг, после каза: — Как правиш косата си така, имам предвид цвета?

— Лесно. — Очите на Ливи светнаха и неочаквано тя се усмихна. — Искаш ли да ти покажа как?

— Наистина ли? Ще ми покажеш? Наистина?! — Очите на Мъфи заблестяха щастливо.

Ливи кимна.

— Можеш да се обзаложиш, че ще го направя, Мъфи — каза тя и я прегърна приятелски през раменете.

ГЛАВА 34

РОКО И НОНА

Роко Чезани беше много елегантен в черния си костюм, бялата риза и черната вратовръзка, които според София Мария трябваше да носи, макар той да се чувстваше така, сякаш отива на погребение, а не на парти. Поне не носеше шапка и за първи път кучето не беше с него. Всъщност Фидо го чакаше в камиона. Роко се смеси с другите гости, взе си чаша шампанско от подноса — добро шампанско, той можеше да направи разликата — и гледаше с интерес дома на Маги Марчези.

Като вила Пиачере, познаваше и тази къща, откакто се беше родил. Беше играл тук с децата на градинаря, когато беше дете. Като тийнейджър беше помагал да подреждат масите и в кухнята, когато предстоеше голямо парти. Най-голямото парти тук беше дадено, когато Маги се омъжи за графа.

Беше ходил на лов за фазани и зайци в това имение и знаеше, че най-доброто място е по-надолу, под малък квадратен дъб. Той и Фидо бяха единствените, които знаеха това. От години снабдяваше тази къща с най-доброто мляко от специалната си порода бели крави „Чианина“, които отглеждаше в специален обор и за които полагаше специални грижи всеки ден. Беше присъствал на погребението на граф Марчези преди десет години и носеше същия този костюм и същата тази вратовръзка, а след него се беше наредил на опашката, за да целуне ръката на вдовицата. Той беше снабдил имението и с прасенцата за тазвечерното угощение, както и със зехтин от своите най-добри запаси. Беше човек с опит, познаваше някои от хората тук, а някои познаваха и него.

Видя София Мария да си пробива път през тълпата.

— *Madonnina mia!* — прошепна сам на себе си. — *Che bella.*

Тя вървеше към него с усмивка. Той ѝ подаде и двете си ръце и хвана нейните. После се наведе и целуна дланите ѝ.

— Principessa — каза усмихнат, а София Мария направи малък реверанс и отговори:

— Principe.

После той я заведе до дансинга и я завъртя във вихъра на валса. София Мария харесваше начина, по който ръката му притискаше леко гърба ѝ, докато той я водеше уверено в танца. Тъй като беше с цяла глава и рамене по-висока, тя трябваше да гледа надолу към него, когато му говореше. А той гледаше нагоре, право в очите ѝ, и двамата се усмихваха.

— Роко, помниш ли за какво говорихме онзи ден?

— Да, за вила Пиачере...

— Мисля, че е време за действие, Роко.

Той спря и я погледна. Потърка върха на носа си с два пръста — италиански жест, който показваше, че ще бъде направено, и кимна сериозно.

— Имай ми доверие, София Мария — каза.

Валсът свърши и те напуснаха дансинга. Седнаха близо един до друг на малкия диван. Един от икономите им предложи шампанско, а друг им подаде поднос с малки блини, върху които беше поставен чер хайвер. Те си взеха и от шампанското, и от блините, и доближиха глави, за да направят плановете си.

Фойерверките осветиха нощното небе, а Маги Марчези се разхождаше царствено в одеждите си от пера.

— Проклети италианци — каза тя. — Никога не могат да преценят кой е най-подходящият момент. Трябваше да ги изстрелят в полунощ, когато оркестърът свири „Честит рожден ден“. Attenzione, моля, всички, вече е твърде късно да направя каквото и да е по този въпрос, така че, можете да се забавлявате, докато имате сили, както казала актрисата на свещеника.

Тя замаха и с двете си ръце във въздуха и от небето се посипа златен прашец, който изтръгна възклицания от тълпата.

Очите на София Мария, тъмнокафяви като тези на Роко, отразяваха блясъка на фойерверките. Когато погледите им се срещнаха, той хвана ръката ѝ и ѝ се усмихна.

ГЛАВА 35

МАГИ

Маги видя Джема да тича нагоре по стъпалата, които водеха от градината към къщата. „Ммм, помисли си тя, питам се къде ли е била и с кого.“ Хвана нежно Джема за ръката, когато тя се мъчеше да мине бързо покрай нея, и я запита:

— Забавляваш ли се, мила?

— О, о... Да. Благодаря ти, Маги, партито е прекрасно.

Нищо обаче не можеше да убегне от опитното око на Маги.

— На мен ми се струва, Джема Джерико — каза тя, — че току-що са те целунали. И като гледам изражението на очите ти, добре са те целунали.

— Какво изражение?

Гръмогласният смях на Маги почти я оглуши.

— Мен не можеш да заблудиш, мила моя. Хайде да отидем до стаята, отредена за дамите, за да можеш отново да сложиш червило на устните си, а в същото време и да ми разкажеш какво се е случило. Като момиче на момиче, нали разбираш. О, господи, не е ли вълнуващо!

Разнесе се звънът на гонга и беше отразен от стените, нещо, което ги накара да подскочат — толкова силно се стреснаха. Маги изгледа гневно единия от икономите си, който в обикновените дни беше един от градинарите ѝ.

— Глупаво момче — прошепна. — Предупредих го да не го удря толкова силно.

— Дами и господа, вечерята е сервирана — каза той и тълпата гости напусна терасата, за да удостои с вниманието си и трапезарията.

ДЖЕМА

Стаята, отредена за дамите, беше просторна и луксозна. Дори за стандартите на петзвезден хотел. Отпуснах се на малко диванче,

тапицирано с брокат, и втренчих поглед в отражението си в огледалото, осветено от розова лампа. Дори на тази светлина изглеждах бледа, а устата ми — сдъвкана и подута — така, както става след моменти на споделена страст.

— Хмм — каза Маги замислено като ме погледна. — Може би имаш нужда от нещо повече от червило. Например студен душ.

— О, Маги! — казах аз, а сълзите отново затрептяха в края на миглите ми.

— Какво има, момиче? На Маги можеш да кажеш. — Тя се настани на диванчето до мен и ме хвана за ръката. — Не се тревожи, никой няма да влезе. Всички се хранят — каза тя, за да ме окуражи.

— Много е... сложно — казах аз, а тя потупа ръката ми.

— Не е ли винаги така?

— Да, но това наистина е сложно. Заради нещо, което ми се случи преди три години с един мъж... любовника ми. О, май въобще няма да мога да разкажа нищо свързано. Защото никога не говоря за това, нали разбираш. Толкова го обичах, Маги. Но всичко свърши. Сърцето ми беше разбито. И се заклех никога, никога да не погледна мъж отново. Повтарях си, че нямам нужда от мъж, че ще посветя живота си на професията, че ще спася много човешки животи. Че мога спокойно да отгледам дъщеря си, да се грижа за майка си, да ходя на работа всеки ден... И че с това свършва всичко. Никакви върхове, наистина, но и никакви спадове вече. Животът просто щеше да продължи.

Погледнах Маги в очите и видях, че те изразяват съчувствие.

— Издигнах бариера между мен и света — прошепнах тъжно. — Сърцето ми беше обвито в лед...

— И никой мъж нямаше да го разтопи — завърши тя изречението вместо мен, а аз кимнах. — До тази вечер — добави проникателно тя. — Остави ме да позная кой е бил. Бен Рафаел.

— Направих се на глупачка, Маги — прошепнах аз. — По дяволите, позволих му да ме целуне и дори още повече — целувката му ми хареса.

— Разбира се, така е трябвало да стане. Няма нищо лошо в хубавата целувка, моето момиче, а съм готова да се обзаложа, че Бен целува добре. Но... Нима искаш да кажеш, че не си целувала мъж от три години?!

— Обещах го на себе си.

Тя кимна.

— Е, мила моя, може би е време да излезеш от манастира. Не знам какво се е случило между теб и твоя човек, а и няма да питам точно сега, защото виждам колко си разстроена. Но животът продължава, Джема. И ти трябва да продължиш да живееш.

Тя извади от чантата си пудра и червило и ми ги подаде.

— Хайде, момичето ми, изтрий сълзите си, напудри носа си, сложи си малко червило и да отидем да вечеряме. А после ще танцуваме до зори.

Тя ме изчака до вратата.

— А следващата седмица обещавам да ти гледам на карти таро — каза тя и ми намигна дяволито. — Тогава наистина ще разберем какво крие бъдещето за теб.

ГЛАВА 36

БЕН

Бен се събуди късно сутринта след партито. Приятно би било да каже, че първите му мисли са за Джема, но всъщност не бяха. Щеше да мисли за нея по-късно, но в съвсем различен контекст от случилото се предната вечер.

Слънцето блестеше ярко през пролука в завесите, които и без това бяха толкова изтънели с годините, че приличаха на паяжина. Беше му горещо и всъщност първата му мисъл беше да вземе душ.

Облече си халата и отиде бос по коридора до стаята на дъщеря си. Леглото ѝ беше празно. Роклята от розова тафта лежеше смачкана на пода до леглото, както и презираната от нея чантичка от черна кожа. Реши, че ще трябва да направи нещо по въпроса за дрехите на Мъфи, защото тя наистина мразеше нещата, които майка ѝ ѝ купуваше. Предположи, че е долу в кухнята с Фиамета, икономката. Че сигурно закусва с препечени филийки, намазани с масло и домашно сладко от ягоди, както всяка сутрин, както и че пие чаша студено мляко, издоено от специалните крави на Роко.

Върна се до стаята си и влезе в банята. Тя беше толкова голяма, че спокойно бихте могли да си организирате парти в нея. Ваната с крака във формата на лапи беше истинска антика. Душът обаче беше модерен. Цялата баня най-вероятно беше „модернизирана“ през 1904 година. В единия ъгъл имаше камина, над която беше окачено огледало със сложни орнаменти, подът беше от износен вече паркет, а високите прозорци, на които нямаше завеси, гледаха към предния вход, с което даваха на посетителите ясен образ на онзи, който вземаше душ в този момент. Но какво пък, по дяволите, той не очакваше никого.

Влезе във ваната и завъртя кранчето. Тръбите моментално забучаха. Той търпеливо зачака. Тук нещата не заработваха веднага. Наведе се под струята, която отначало беше леденостудена и го накара да настръхне.

Той стисна зъби. Окей, значи щеше да вземе студен душ. Насапуниса се. Нещо застържа в тръбите. Студената струя стана кафява. После нищо. Той удари медната тръба с юмрук, но тя пусна само тънка кафява струйка. Беше целият в сапун, а вода нямаше. Като проклинаше, се подсуши, после отиде да види какъв е проблемът. Само за да открие, че в цялата къща няма и капка вода.

— Нищо не може да се направи, *signore* — беше казано на Бен, когато най-после се свърза по телефона със службата за водата. — Горещо е, всички туристи си вземат душ, има прекалено много плувни басейни. Така е през лятото. Трябва просто да бъдете търпелив, *signore*. Накрая водата ще дойде.

— Да, но кога точно е това накрая? — В отговор отсреща само се засмяха.

— *Piano, piano, signore. Con calma.* Скоро и това ще стане.

Бен остави слушалката и втренчи замислено поглед в телефона. Идваше тук от години и нищо такова не се беше случвало преди. Реши, че това е изнудване и въпросът опира до пари. Трябваше да отиде до града, в банката, и да се опита да се справи с бюрокрацията. Обмисли нещата още малко, като през цялото време барабанеше с пръсти. „Странно, помисли си, че това се случва след пристигането на Джема Джерико в града.“

Облече си набързо шорти, тениска, обу маратонки и закопча стария си часовник, изработен от стомана, на китката. Часовникът беше почти антика, имаше го толкова отдавна. Беше го купил още двайсетгодишен, както и чифт евтини сребърни копчета за ръкавели, които според него щяха да подобрят външния му вид и да му помогнат да се издигне в обществото. Всъщност часовникът и копчетата за ръкавели нямаха чак толкова голямо значение, но тогава той не го знаеше. Тогава имаше още много да учи. И вероятно още имаше, помисли си с въздишка.

Отиде до прозореца, дръпна завесата и втренчи поглед навън. Дори фонтанът беше замлъкнал.

Отново си зададе някои въпроси относно Джема Джерико.

ГЛАВА 37

ДЖЕМА

Разхождах се неспокойно из стаята си в „Алберго д’Оливия“ скръстила ръце на гърди и смръщила вежди. Бяхме се прибрали късно, след като бяхме танцували до зори, и за моя изненада бях спала дълбоко. Ако не беше Бен, щях отново да се чувствам като Кралицата на танца. Поне в това отношение не бях загубила дарбата си. Събудих се по обяд, дочух песните на птичките и долових аромата на гозби през отворения си прозорец. И първото, за което си помислих, беше Бен. И неговата целувка.

О, господи, не биваше да го целувам, наистина не биваше. Бях нарушила обещанията, които бях дала на себе си. Бях доказала, че доктор Джерико е просто една слаба и глупава жена. Толкова за силата на феминизма! А и не беше ли Глория Щайнъм, неговата проповедничка, омъжила се наскоро, след като казваше на нас, останалите жени, че нямаме нужда от мъжете, за да се чувстваме завършени личности? Ха!

— Джема?

Отворих вратата и погледнах в очите на Нона, свежа и с ясен поглед, облечена в изгладена синя памучна тениска и бели сандали, с коса, падаща на меки къдри около раменете. Изглеждаше точно като на старата снимка. Помислих си учудена, че тя все още може да ме изненадва.

— Къде е Ливи? — запита Нона.

— В стаята си — предположих аз.

— Не, не е.

— Тогава вероятно е излязла да се срещне с дъщерята на Рафаел. Видя колко близки станаха миналата вечер.

— Хубаво дете. — Нона одобри избора на Ливи на приятелка, въпреки че тя нямаше избор, защото, както забелязах, на партито на Маги нямаше други млади хора.

— Вземи си душ, Джема, късно е. После слез долу — каза Нона.
— Ще прием кафе заедно.

— Мамо — казах аз, — на трийсет и осем години съм. Не можеш да ми казваш какво да правя. — Всичко, което исках, беше да се върна в леглото.

— Разбира се, че мога. Аз съм ти майка, нали. А сега побързай, Джема. Изглежда, че този ден ще е интересен.

Тя ме остави да се чудя какво точно имаше предвид и слезе на долния етаж. Аз покорно влязох под душа и измих следите от предишната вечер.

ливи

Ливи извървя целия главен път, за да се срещне с Мъфи в осем часа сутринта. Бяха пътували на стоп с един фермер на задната седалка на неговия пращен стар камион, в който имаше още две квичаци и определено миризливи прасета. Двете бяха слезли в Монтепулчиано. Мъфи душеше като хрътка, ужасена, докато изкачваха стръмните улички към главния площад. Тя сбърчи гнусливо нос.

— Вече май мириша по-лошо и от прасетата.

— Не говори повече по този въпрос, а? — каза Ливи. — Не бъди толкова бебе.

Мъфи подтичваше, за да бъде редом с Ливи, която вървеше с широки крачки.

— Ще взема душ веднага щом се прибера у дома — каза тя и дочу въздишката на раздразнение на Ливи. Затова решително затвори уста и се закле да не каже и дума повече за това, колко лошо миришат и двете.

На площада Ливи тръгна направо към кафе-бара. Седнаха на сянка под чадъра и Ливи поръча:

— Due cappuccini, per piacere.

Мъфи изглеждаше впечатлена и Ливи каза:

— Говоря малко италиански, да знаеш.

— А знаеш ли как да питаш за лекарство в аптеката? — запита я шепнешком Мъфи, за да е сигурна, че никой не е чул.

— Разбира се, че знам. И без това ще е написано върху опаковката, така че няма да ни се наложи да питаме за каквото и да било.

— О! Окей.

— Ще си купиш ли нови дрехи днес? — Ливи гребна с лъжичката сметаната, която беше отгоре, и я изяде.

Мъфи направи същото. Потупа джоба на късите си панталонки.

— Парите са тук.

— Добре. Побързай с кафето тогава. Имаме много работа.

Стомахът на Мъфи къркореше от глад и тя с копнеж се замисли за препечените ciabatta на Фиамета, за домашното ягодово сладко, но изпи послушно кафето си, като от бързане изгори езика си. После двете забързаха, за да намерят аптека, и да имат време да обиколят местните бутици.

След два часа и много усилена работа, те излязоха от малък и не много изискан магазин на име La Gatta Cioccolata, стиснали в ръце няколко найлонови торби. Спуснаха се по стръмните улички обратно на площада, където Мъфи сграбчи Ливи за ръката.

— Боже мой! — прошепна тя ужасено с тон, който подсказа на Ливи, че въпросът е спешен. — Там е татко.

Ливи незабавно набута Мъфи във входа на близката pasticceria и ѝ каза да седне до една маса в далечния край. Добави, че тя ще остане до входа, за да наблюдава. Мъфи направи, както ѝ беше казано, и въздъхна облекчено, когато Ливи най-после ѝ махна с ръка, за да покаже, че пътят е чист.

После си купиха два сандвича с шунка и сирене и се върнаха на главния път. Там застанаха с вдигнати палци и надежда в очите и задъвкаха сандвичите си, сгорещени, изпотени и лепкави. Скоро ги взеха в колата на двойка семейни туристи французи, които, изглежда, бяха силно развеселени от тях и които бяха достатъчно любезни да ги оставят до задната врата на Бела Пиачере.

— Окей, Мъфи — каза Ливи, когато хвърлиха пакетите на леглото на Мъфи. — Знаем, че баща ти е в града, така че това време е подходящо като всяко друго.

Мъфи я гледаше страхливо, да не кажем — ужасено.

— О, да — прошепна тя, останала без дъх от вълнение. — Може и сега.

ГЛАВА 38

БЕН

Старият тъмнозелен „Ленд роувър“ подскачаше по набраздената и осеяна с дупки алея на вила Пиачере, и Бен за пореден път си отбеляза наум, че наистина трябва да я подравни и посипе с нов чакъл. Зави около смълчания фонтан и паркира малко по-нататък. Отбеляза, че все още няма вода. Смръщил силно вежди, изкачи стъпалата и влезе в антрето. Реши, че Фиамета сигурно си е отишла вече, и се разтревожи, че Мъфи е сама от толкова дълго време.

— Мъфи! — извика. — Къде си, миличката ми? — Изчака няколко секунди, после отново извика: — Хей, Мъфи, у дома съм!

Къщата беше тиха, толкова тиха, все едно беше безлюдна и той се разтревожи още повече. Влезе с широки крачки в кухнята. Там нямаше никого. Провери на терасата и на люлките. И там нямаше никого. Провери и в осмоъгълната стая, където Лъки го изгледа втренчено и с недоумение, а после прибра глава под крилото си. Изкачи стъпалата по две наведнъж и забърза по коридора към стаята на дъщеря си.

— Мъфи, там вътре ли си? — Почука силно, после опита да отвори вратата. Беше заключена. Половин дузина възможни сценарии преминаха през тавата му и всичките от лоши — по-лоши.

— Мъфи! — извика той отново. — Вътре ли си? Отговори ми.

— Тук съм, татко.

— Исусе! — Той се облегна, почувствал незабавно облекчение, на рамката на вратата. — Тогава, защо не ми отговаряш? Сигурно си ме чула, нали така?

— Точно така, татко.

— Тогава? Отвори вратата.

Той зачака. Нищо не се случи. Доближи ухо до вратата и чу шушукане отвътре. Какво, по дяволите, беше намислила? Какво ставаше?

— Кой е при теб? Предупреждавам те, Мъфи, ако не отвориш вратата веднага, ще трябва да я разбия.

Още шепот. Чу стъпките ѝ. Тя прекосяваше стаята. После ключът се превъртя в ключалката, а тя изтича бързо в обратната посока. Той разтвори широко вратата и втренчи поглед в дъщеря си.

— Исусе Христе, Мъфи! — изрева. — Какво, по дяволите, си направила!

Дългата руса коса на Мъфи беше изчезнала. Сега изглеждаше така, сякаш някой беше поставил на главата ѝ купа за пудинг и я бе подстригал, като е следвал нейните краища. Тя стърчеше около ушите ѝ, а на цвят беше светлозелена. Беше облечена във впити по тялото къси панталони от ликра и късо потниче, което оставяше пъпа ѝ открит, за да се виждат скъпоценните камъни около него. А на носа си имаше златна халка.

Мъфи просто си стоеше там и го гледаше нервно. А до нея, с много виновен вид, стоеше дъщерята на Джема Джерико, детето, израснало по улиците на Манхатън.

— Мъфи, майка ти ще те убие! — изстена той. — Но първо ще убие мен!

— Значи аз ще бъда трета — каза Ливи, като гледаше нервно пода. — Аз ѝ казах да го направи.

— Не, Ливи не е виновна. Аз исках да го направя. Писна ми да изглеждам, нали разбираш, като смотанячка. — Очите на Мъфи горяха като очите на бунтовник. — Омръзна ми розовата тафта и чантичките в стил „Мери Джейнс“, както и да живея зад заключени врати. Помолих Ливи да ми помогне и тя го направи. Вината е моя — добави тя и по бузите ѝ се застичаха сълзи. — Не исках да те ядосвам, татко, но нали разбираш... Просто трябваше да го направя.

„По дяволите, помисли си Бен, ето че сега не само изглежда като детето на Джерико, но и говори като нея.“

— Схванах — каза Бен най-накрая. — Но не мислиш ли, че това е малко крайно, Мъфи? Можеше просто да ме помолиш да те закарам да напазарувам.

— Ти можеше да ми предложиш да ме закараш — отговори му Мъфи. — Но не го направи. Мислиш само и единствено за вилата.

Бен знаеше, че е права. Напоследък само за това мислеше.

— Окей — каза той. — Но съм много, много ядосан и на двете ви. И няма да ви позволя да се отървете толкова лесно. Ливи, вземи си нещата, после двете слезте долу до колата. Ще ви чакам там. — Спря се на излизане. — И, Мъфи?

— Да, татко?

— Махни халката от носа си.

ГЛАВА 39

ДЖЕМА

Бях в *alimentaria*. Исках да купя италианско лекарство, което да премахне болката и лошото ми настроение, като ясно осъзнавах, че дузина очи ме наблюдават, докато правя покупката. Госпожицата предположи, че имам нужда от лекарство за черния дроб (италианците, изглежда, обвиняват черния дроб за всяко неразположение на организма). Усмихнах се на мълчаливите старици, покрили глави с черни шалове, които се мотаеха в магазина и без съмнение щяха да продължат разговора си веднага щом излезех. Надявах се, че не им преча чак толкова много.

— *Ciao, dottoressa* — казаха те и ми махнаха малко неуверено, когато им казах „довиждане“.

Засмях се. Харесваше ми, че всички знаят коя съм и с какво се занимавам. Така се чувствах по-сигурна, макар и не толкова, колкото в стаята за спешно отделение.

Тъкмо бях минала през вратата, когато видях тъмнозеления „Ленд роувър“ на Бен Рафаел да подскача по павирания площад. Той спря пред хотела и аз ускорих крачка. Дали не искаше да види мен? Видях го да слиза от колата, да отвори широко вратата, а после видях собствената си дъщеря. И тогава... Дали това беше Мъфи? Сърцето ми прескочи един удар — нещо, което никога не е добър признак. „О, господи, Ливи, помислих си, какво си направила сега?!“

Най-после стигнах до тях и погледът ми срещна този на Бен. Неговият беше твърд и изразяваше гняв. Моят — тревожен.

— Трябва ли да кажа какво се е случило? — запита студено той.

Погледнах Ливи, после отново него.

— Мисля, че мога да си представя.

— Твоята дъщеря е отговорна за това. — Той избута Мъфи напред, за да мога да я видя по-добре.

Огледах щръкналата ѝ светлозелена коса, дрехите ѝ, ниските и равни обувки. Помислих си, че ваденките — татуировки на обратната страна на дланта ѝ и ноктите с цвета на изсъхнала кръв са добро допълнение на общия ѝ външен вид. Беше се присъединила към редиците на „Носферату“.

— Ливи? — изгледах я строго.

Погледът издаваше вината ѝ.

— Аз просто исках да ѝ помогна, мамо. Искам да кажа, не мога да оставя една приятелка да живее с външността на Полиана, нали?

— Вярно е. — Погледът на Мъфи издаваше, че е убедена в онова, което казва. — Мразех външния си вид. Искях да изглеждам като Ливи, да бъда като нея. Вече ми е омръзнало, а и съм уморена да не бъда истински човек.

— Истински човек? — каза Бен, силно озадачен.

— Е, ами не бях истински човек — каза Мъфи твърдоглаво. — Бях малкото момиченце на мама, онова, с което тя обичаше да се хвали по партитата, идеалната малка дама. Е, ако искаш да знаеш, аз не съм съвършена и не искам да бъда съвършена, а Ливи е моя приятелка и не е виновна за нищо. Помолих я да го направи.

— Всъщност — казах аз и не можах да сдържа усмивката си, — светлозеленото е много приятно и отива на загорялата ти кожа.

— Можех да очаквам, че ще заемеш такава позиция — каза ядосано Бен. — Не знам как ще накажеш дъщеря си за постъпката ѝ, доктор Джерико, но те предупреждавам да я държиш далеч от Мъфи. Не искам да я виждам близо до дома си!

Неговият дом! Гледахме се гневно, от очите ни изскачаха искри.

— Ще се справя с Ливи, както аз си знам — казах. — И нека ти припомня, че онова, което наричаш свой дом, всъщност е мой дом.

Той ми хвърли последен гневен поглед. После каза на Мъфи да влезе в колата и се настани зад волана. Гумите изскърцаха, когато обърна на площада, а ние видяхме Мъфи да ни маха с ръка, докато бързо се отдалечаваха. Махаше на нас.

ГЛАВА 40

— Грещиш — каза Нона.

Двете бяхме в малката трапезария на хотела и вечеряхме, настанили се до една от онези маси с яркозелени покривки и карамфили в малки вазички. Бях изгонила Ливи в кухнята, където трябваше да помогне да разчистят и да приготвят зеленчуците за салатите и да измият чиниите.

Прокарах език по сочния лист артишок, който вече бях натопила в соса, подправен с местен оцет и зехтин. Не се съмнявах, че дъщеря ми е помогнала да измият и приготвят артишока, но тази мисъл не ми достави удоволствие. Чувах веселите изблици на смях, които долитаха от кухнята и се питах дали, по-скоро, Ливи не се забавлява, вместо да се чувства наказана.

— Греша по отношение на какво? — казах.

— Вината е на Ливи. Или поне отговорността е нейна. Тя е по-голяма от Мъфи и знае по-добре какви ще бъдат последиците. Дължиш извинение на Бен.

— Така ли!

— Не дръж хаплив език, Джема! Разбира се, че трябва да се извиниш. Ливи е сгрещила, а и ти си сгрещила, като не си поела отговорността и не си се извинила от нейно име.

Загризах замислено поредния нежен лист артишок.

— От това вилата не става негова.

— Чуй ме! — Нона направи пауза с вилица на половината път до устата. — Може и да сме във война с Бен, но все още сме цивилизовани хора, нали? Правото си е право, а човекът е имал основание да бъде ядосан на Ливи, а и на теб за онова, което си казала.

— Така ли?! — Все едно че бях отново в трети клас и ми се караха, че не внимавам в час...

Както и да е, онази нощ не можах да спя, защото мислех над думите на Нона. Станах от леглото призори и отново закрачих из стаята със скръстени на гърди ръце, втренчила поглед през безлюдния

площад в шадравана с херувимите и делфините; в църквата, позлатена от светлината на ранното утро; в празния двор, където по-късно старците играеха на боче, а сега клоните на дърветата се поклащаха нежно от вятъра; в гората в далечината, където младият Сандро Марески тъкмо паркираше камиона си; в смълчания бар „Галилео“, където над вратата все още светеше лампа; и в дон Винченцо, който слизаше неуверено по стъпалата на къщата си, която беше в съседство с църквата, готов да започне работата си.

В Манхатън, горе-долу по същото време, щях да седя във влака в метрото, да гледам през прозореца, но да виждам само отражението на собственото си уморено лице. Да размишлявам върху драмите на изминалата нощ, да преживявам отново мъката и болката, отчаянието. И да се тревожа за Ливи и за това, какво ще излезе от нея, след като майка ѝ е заета през цялото време. Точно както се тревожех сега. Само че този път бях с нея, а ето че беше успяла да направи най-голямата беля в живота си.

Нона беше права. Бен Рафаел беше прав. А аз трябваше да преглътна гордостта си и да отида да му се извиня. Изчаках да стане десет часът — малко по-цивилизован час. После изкачих с колата хълма към вила Пиачере. Паркирах зад фонтана и с изненада видях, че от статуите на Нептун и Венера не тече вода. Изкачих каменните стъпала и натиснах звънеца, въпреки че вратата беше широко отворена.

— Здравейте — извиках колебливо.

Нервно пристъпвах от крак на крак. Бях се облякла изключително внимателно за сцената на извинение. Чиста бяла памучна блуза, къса памучна пола в стил каки, която разкриваше новия загар на краката ми, и сандали с високи токчета.

— Здравейте! — извиках отново и позвъних още веднъж.

Никой не отговори, затова влязох в коридора и се огледах колебливо наоколо. Трябваше да има някой в къщата. Защото вратата беше отворена.

Надникнах в осмоъгълната стая, където Лъки стоеше невъзмутимо върху пръчката си в златната клетка. На триножника беше подпряно недовършено платно, а на масата до него имаше четка и разтворени маслени бои. Беше рисунка на същата тази стая и аз

тъкмо си мислех, че е много сполучлива, когато гласът на Бен Рафаел ме накара да подскоча:

— Дошла си отново да огледаш собствеността си?

Извих очи към тавана. Ето че бях решила да се държа любезно и възпитано, бях готова да потисна гордостта си и да се извиня, а той ме атакува с тези думи. Като си припомних, че съм решила да бъда сладка и мила, аз се обърнах към него.

— Здравейте! — Дарих го с най-ослепителната си усмивка, онази, която караше пациентите да се почувстват по-добре. Или поне така казваха.

Но на него не му подейства. Той ме изгледа студено и отново ме запита защо съм дошла.

Преглътнах, събрах куража си и казах:

— Дойдох да се извиня. Сгреших. Мисля, че вината е била на Ливи. Тя е по-голямото момиче и е трябвало да размисли. Искам да знаеш, че вече изтърпява наказанието си. Ще помага в кухнята на хотела, докато го отменим.

Ето, направих го. Погледнах с надежда към него изпод спуснатите си клепачи. Трябваше да призная, че изглежда добре в чистата си синя риза, дънките и маратонките. А устните му, толкова привлекателни устни, по дяволите, бяха извити нагоре в ъглите.

— Това е трябвало да ти струва много усилия — каза той.

— Да. Но го направих.

Той се обърна и направи няколко крачки.

— Какво ще кажеш за чашка кафе?

— Чакай минутка. Искам да знам дали приемаш извинението ми.

— Приемам извинението ти, макар все още да не знам какво да направя по отношение косата на дъщеря си, нито пък какво ще каже майка ѝ, когато я види.

— Боята скоро ще се измие. Трябваше да призная, че тя със сигурност щеше да бъде истински шок за изисканите дами от обществото, но аз всъщност не смятах, че е дори наполовина толкова лошо.

Последвах го в кухнята, където върху котлона имаше джезве с топло кафе. Той наля в две чашки, запита ме дали го обичам със захар или сметана, после занесе чашките навън. Седнахме в окъпания от слънчевата светлина малък павиран двор до кухненската врата под

синя тента, която превръщаше въздуха над нас в приятен здрач. Пиехме кафето си в тишина. Долавях аромата на розите.

— Предполагам, че вината не е само на Ливи — каза Бен.

— Не съди Мъфи прекалено строго — казах аз.

Всъщност, казахме го едновременно. Усмихнахме се.

— Първо ти — предложи той.

Замислих се за подходящите думи.

— Знаеш ли какво, Бен — казах най-накрая, — нашите дъщери си приличат. И двете имат родители, които са прекалено заети, за да им обръщат внимание. Моето извинение е, че професията ми носи живот на хората, а твоето — че им носи радост. Ние водим прекалено тежък живот, а техният не е запълнен достатъчно. Ти и аз също си приличаме. И двамата сме прекалено погълнати от работата си.

— Питам се какво ще стане, ако и двамата просто напуснем.

— Аз не мога да го направя.

— Защо не?

— Имам нужда от работата. Трябва да изкарвам прехраната. Не съм толкова богата, че да бъда независима. Като теб.

— Невинаги съм бил богат. — Той отпиваше от кафето си и ме гледаше с любопитство.

— Какво се е случило със съпруга ти? — запита той.

— Ха! Онзи, за когото е по-добре да не говорим, искаш да кажеш. Той си тръгна, преди още Ливи да се е родила. И никога не е виждал дъщеря си.

— Глупак. Пропуснал е най-доброто нещо в живота си.

— Е, той със сигурност не ни липсва. — Отново бях весела, може би заради кофеина.

— И какво се случи после? — Той протегна дългите си крака пред себе си. Гледаше ме косо. — Влюби ли се отново?

По гръбнака ми полазиха нагоре горещи тръпки и аз почувствах как лицето ми пламва. Господи, дали това не е ранно настъпваща менопауза, или пък хормоните ми бушуваха по друга причина? Мразех се заради изчервяването. Долових леката му усмивка.

— Бях прекалено заета, за да се влюбя. Трябваше да завърша медицинското училище, като в същото време работя. Нали разбираш — „нещата от реалността“, както се казва.

— А след медицинското училище? Влюби ли се?

Погледите ни се срещнаха.

— Не е твоя работа.

— Исусе! — изстена той. — Знаеш ли какво не е наред при теб? Ти си херметически затворена в своя собствен свят и се дърпаш още по-навътре всеки път, когато реалността, някой мъж, или аз, те доближи.

Гледах го втренчено, с широко отворени очи, шокирана. Никой не ми беше говорил така. Никога. Той ме сграбчи за ръката и ме преведе обратно през кухнята, през коридора, през вратите — до мястото, където беше паркиран неговият „Ленд роувър“. Отвори вратата и я задържа, за да вляза.

— Качвай се!

— Къде отиваме? Къде ме водиш?

— Отвличам те! — Той ме набута в колата.

Не мисля, че всъщност ме интересуваше. Бях онемяла и загубила воля от шока.

— Ние, Джема — каза той, когато потеглихме, — отиваме към Истинския Живот. Онзи с главните букви. Казваш, че искаш тази вила? Искаш ли да живееш в Тоскана? Е, какво знаеш ти за това? Какво знаеш за истинската Тоскана? Аз идвам тук от години. Тук е моето убежище, моето място. Господ ми е свидетел, че всеки път, когато планирам идването си тук, се питам дали всъщност не бягам от живота. А после, когато съм тук, знам, че не е така. Погледни през прозореца, докторе. Кажи ми какво виждаш. Безлюден бял път и малка пътека, виеща се нагоре по хълма; дървета, които, както навсякъде по света, хвърлят сянка; слънцето, вятъра, природните сили, които ни дават гроздовите зърна, виното, слънчогледите и... О, по дяволите, жено, просто гледай, попей всичко това с порите си. Почувствай го. Почувствай нещо, за бога.

Гледах втренчено през отворения прозорец и не знаех какво да кажа. Пейзажът се плъзгаше край мен като вълшебно шоу, сенки и светлина, цветове, миризми — съвсем различни от тези на стаята за спешна помощ. Хвърлих крадешком поглед към него.

— Къде отиваме? — запитах отново, когато той зави и подкара колата нагоре по хълма и мина през накривената дървена порта, която водеше към малка ферма, състояща се само от няколко порутени постройки.

В езерце с размерите на плажна хавлия плаваха патки. Две кучета дойдоха да ни подушат, когато слязохме от колата. Женската не беше на повече от две години, но вече имаше няколко малки. Хубава бяла крава ни гледаше от единия от хамбарите, кафявите ѝ очи бяха засенчени от много дълги мигли.

— Тук сме заради онова, което тя дава — каза Бен и грабна една бутилка от задната седалка.

Отидохме през високата до колене трева до задната страна на хамбара.

— Това е кравата на Роко Чезани — каза той. — Млякото, което дава, е наистина превъзходно. — Той напълни бутилката и се върнахме при колата.

— Разнасяне на млякото в тоскански стил — каза той и ми подаде бутилката, преди да я остави в хладилната чанта.

Млякото беше гъсто и мазно като сметана, с аромата на ванилия и окосена трева. Беше наистина божествено, такова, каквото никога не можеш да опиташ в Манхатън, където млякото има масленост два процента и е хомогенизирано, пастьоризирано, обезмаслено и просто прозрачно.

Видяхме Роко да идва откъм полето, придружен от Фидо. Носеше къси панталони, които стърчаха около тънките му издадени колене, износена и одърпана тениска, старата си шапка и зелени гумени ботуши „Уелингтън“. Той размаха бастуна си за поздрав, ние му махнахме в отговор, извикахме „благодаря“ и си тръгнахме.

— А сега накъде? — запитах, започнала вече да се забавлявам.

Бен ми се усмихна широко и лъчезарно.

— Стана ти интересно, а?

— Може би.

— Отиваме на пазара — каза той.

Беше неделя сутринта и площадът близо до църквата в съседното село беше пълен с хора. Камбаните забиха, когато стана време за службата — звук, който трябва да повдигне духа на населението. Животът и времето вън и вътре, зад цветните стъкла, сякаш течеше по различен начин.

Пробивахме си път до различните сергии и с наслада опитвахме продукцията. Тук беше госпожата, която беше специалистка по отглеждането на lamponi, които се беряха рано всяка сутрин. Самата госпожа никак не отговаряше на представата за жена, която продава на пазара. Беше доста млада, руса и очарователна, и много елегантна с шала си от „Версаче“. Тя ни разказа за специалния сорт малини, от който произвеждаше горчица и оцет.

Купихме си три торби малини и бурканче горчица и отидохме до сергията за риба, където се загледахме в изцъклените очи на съомгата и пъстървата. Разгледахме и сергиите за зеленчуци и се възхитихме на видовете броколи, красиви, както никъде другаде по света. Купихме си репички, марули и масло, козе сирене и ресогіно.

Жената на сергията за хляб говореше английски. Имаше маслинена кожа и блестящи очи, тъмни като на циганка. Каза ми, че тя и съпругът ѝ търсили фермата, в която живеят сега, цели седем години. Но че сега били щастливи, защото отглеждали собствено зърно, мелели го в собствена мелница и печели хляба в собствени фурни.

— Моят съпруг пече хляба с много любов — каза тя, притиснала длан до сърцето си.

И аз ѝ повярвах. Купих си голяма франзела, от която чупехме парчета и хапвахме с наслада, докато си пробивахме път през тълпата до следващата спирка — бара.

Там вече беше пълно с местни хора. И то не само италианци, а и „временните“ местни — британци, холандци, немци и американци, които бяха оставили градските забавления зад гърба си заради по-простичките удоволствия на селския живот, селския пазар и неделното еспreso с коняк. Първо си купихме от местните пасти, които наричаха sfoghiate. После се присъединихме към тълпата и си поръчахме кафе — в огромни чаши с горещо мляко в отделна каничка, за да преценим сами колко ще си налеем. Опитвахме се да не вдишваме цигарения дим, което беше наистина невъзможно, а Бен поздрави собствениците и няколко свои познати. Когато часовникът на църквата оповести високо кръглия час, ние си пробихме път през тълпата, излязохме и се върнахме при колата.

— Селски удоволствия — казах аз и го гледах дълго изпод мигли, както си спомнях, че се прави от тийнейджърските си години. — Наистина ми хареса. Одобрявам ги.

— Виждала ли си някога Флоренция? — запитва той.

Поклатих глава.

— Значи там ще отидем сега — каза той и запали двигателя.

И знаете ли какво? Бих отишла навсякъде, където пожелае той. Не бях се забавлявала така от много дълго време. Струваше ми се, че съм във вълшебна страна.

ГЛАВА 41

Над хълмовете се носеха пухкави облаци. Лъчите слънчева светлина си пробиваха път през тях и оцветяваха пейзажа в златисто и кехлибареножълто.

Вървах по Lungarno delle Grazie, ръка за ръка със заклетия си враг, и възторжено си мислех, че не съм виждала по-прекрасна гледка от тази река и тези каменни сгради. Не познавах и по-прекрасен мъж от този, с когото бях.

Не можех да си обясня това чувство. Дали не се беше породило само защото бях в Италия? Или защото бях просто слаба жена? Или просто защото се забавлявах? Нищо сериозно. Нямаше нужда да се връщам към старата си клетва и въобще да правя каквото и да било драстично. Можех просто да се забавлявам, малко разнообразие. И какво от това, по дяволите?

За човек, който вижда Флоренция фактически за първи път, имах прекрасен екскурзовод. Бен знаеше всички подробности, дати, историята на всяка значителна сграда и на всяка статуя.

Спряхме се на площад „Санта Кроче“, за да се насладим на удивителните пропорции на този наистина огромен площад, от всички страни на който имаше сгради от тринайсети век.

Бен каза:

— Има нещо специално, което трябва да ти покажа — и ме накара да вляза в църквата.

Стъпките ни отекваха в тишината, докато вървахме към базиликата. А там, приятели мои, беше гробницата на Микеланджело. Изпитах същото чувство, както в Рим, когато видях останките от храма на Марк Агрипа. Шокът от това, колко древни са тези сгради, каква част от живота са, дори от нашия живот днес, удивяваше и ума, и душата ми. Е, точно така се почувствах и сега. После се сетих за Нона такава, каквато беше в „Хаслер“ и за Микеланджело от Лонг Айлънд и се засмях.

— Какво е толкова смешно? — прошепна Бен.

Когато му казах, той също се засмя:

— Радвам се да знам, че поне си мислела за мен.

Погледите ни се срещнаха над гробницата на Микеланджело и за миг повярвах, че светът престана да се върти.

Вратът ме заболя да гледам удивителните мозайки от вътрешната страна на купола, изпълнени от венециански майстори през тринайсети и началото на четиринайсети век.

После застанахме изпълнени с възхищение пред голямата Източна порта на Дуомо, катедралата, построена от Лоренцо Гиберти, живял от 1378 до 1455, както ми каза Бен. Той ми каза също така, че някога са я наричали „Вратата към рая“. Имаше десет бронзови панела, изобразяващи, както го описа Бен, „десетте топ истории от Библията“, но, което беше още по-интересно, бяха двайсет и четирите глави на художници от онази епоха, включително автопортретът на Гиберти.

После Бен отново ме хвана за ръката и ние тръгнахме по спиралното каменно стълбище, което беше толкова тясно, че изпитвах ужаса на клаустрофобията. Докато стигнем върха, което ми се стори цяла вечност, сърцето ми биеше тежко и учестено поради множество различни причини. Гледах в захлас прострелата се под нас Флоренция и Тоскана, завладяла хоризонта, реката, която се виеше, а зад нея — света, който се разтваряше в неясни цветове. Зави ми се свят и се облегнах на кубето на Брунелечи.

— Не понасям добре височините.

Бен стоеше на самия край и попиваше гледката с жадни очи. Обърна се и ми се усмихна широко.

— Уплаши се, ха?

— Точно така — прошепнах.

Той видя измъченото ми лице, съжали ме и ме хвана за ръката, поведе ме надолу през онези безкрайни и доста остарели каменни стъпала обратно към безопасността на улицата.

После, за да успокоя разбитите си нерви, моят екскурзовод — който, повярвайте ми, се държеше като самия мистър Чар — ме заведе в кафе „Rivoire“ на площад „Della Signoria“, чайна, издържана в смесица от стар и нов стил, където, тъй като въздухът внезапно

захладня, пихме топъл шоколад и изядохме по няколко пасти, а захарта полепна по целите ни лица. Изглеждахме така, сякаш сме яли пасти в продължение на години.

Бях очаквала Бен да е докачлив, враждебен, ядосан. Какво, чудех се, ставаше? Но всъщност не исках да знам отговора. Бях щастлива. И със сигурност не мислех за миналото. Нито за бъдещето. Точно това се нарича „да живееш за мига“. И има много неща, които могат да се кажат по въпроса. Понякога.

Въпреки че огромният площад сега е просто нещо като паркинг, все още можете да седнете и да гледате Палацо Векио, който е строен през четиринайсети век. Бен ми каза, че той е истинското сърце на Флоренция. Отпусната, доволна, се питах защо звукът от падащата вода в шадравана може да бъде толкова съблазнителен в летен следобед.

Не говорихме много. Бяхме прекалено заети да гледаме Флоренция и да хвърляме крадешком погледи един към друг. Тъкмо казвах, че горещият шоколад е като разтопено злато, когато твърде неочаквано Бен каза:

— Взе ли душ днес?

Знаех, че денят беше прекалено дълъг, но със сигурност нещата не можеха да бъдат чак толкова лоши. Той също не миришеше. Но той беше, доста неочаквано наистина, много сериозен.

— Разбира се — казах скромно, да не кажем — предвзето. — А ти не взе ли?

— Взех. Но с голяма трудност.

Не можех да си представя за какво говори.

— Във вила Пиачере вече два дни няма вода — каза той. — Трябваше да нося вода от старите цистерни, за да можем дори да си направим кафе.

Запитах се какво общо има този личен въпрос с мен или с това, че седим заедно и пием горещ шоколад и, както си мислех, прекарваме добре.

— Съжалявам — казах учтиво.

— Човекът от службата ми каза, че имало прекалено много туристи, които вземали душ, прекалено много плувни басейни и... общо взето, това се случвало непрекъснато.

— И така ли е?

— Досега никога не се е случвало.

Погледът му не се отделяше от моя. При други обстоятелства, може би щях да бъда изкушена да се удавя в очите му, както правят героините от любовните романи, но той очевидно не мислеше романтично в този момент.

— Не се е случвало никога, преди ти и твоето семейство да дойдете в Бела Пиачере и да предявите правата си над вилата.

Беше мой ред да го гледам втренчено.

— Ти... Възможно ли е да казваш, че аз имам нещо общо с това? Че аз прекъсвам достъпа на вода до дома ти?

Мислех, че правилно изразеното ми възмущение ще му подсказже, че греша. Наистина, той въздъхна и се извини. Каза, че не знаел какво се е случило, но че е дал доста голяма сума пари на службата за вода, защото му казали, че има неплатени сметки и че водата ще му бъде пусната отново на следващия ден.

— Е, добре — казах рязко аз. — Тогава ще можеш да вземеш душ на спокойствие.

— Съжалявам! — Той хвана ръката ми през масата. — Разбира се, че нямаш нищо общо с това. Ти си прекалено благородна. Ти си лекар. Не би прибегнала до саботаж, макар много да искаш да ме изгониш от вилата.

— Искам да намеря Донати, да ти покаже завещанието и да те изгоня от вилата съвсем законно — казах аз. — И това е истината.

ГЛАВА 42

Бяхме в Олтрарно, буквално преведено — „другата страна“ на реката, район, пълен с botteghe, миришещи на мухъл малки работилнички, където занаятчийски гравираха дърво и великолепни „завъртулки“ за огледала и лавици над камини, където също така правеха трудни за изработване рамки за картини, а после ги позлатяваха. Рамките бяха красиви, независимо дали в тях после слагаха стари или нови картини. Също там обработваха на ръка най-меката кожа и пак на ръка шиеха елегантни чанти и изискани ръкавици. Където златарите правеха красиви пръстени, които после се продаваха на „Понте Векио“ и „Виа де Торнабуони“, където рисуваха керамични плочки във все едни и същи дизайни от години.

Самотно дърво изшумоля на внезапно излезлия вятър, докато вървахме щастливи надолу по тесните криволичещи улици, надничрахме в прозорците и решавахме какво бихме купили, ако сме богати. Разбира се, Бен беше богат, но това като че ли нямаше значение, защото играта беше забавна.

Купихме си торбичка узрели тъмночервени черешки, сочни и сладки. Когато отхапах, пръсна сок и Бен го изтри от брадичката ми, а после облиза пръстите си. Разтопих се. Беше едно от най-секси нещата, които ми се бяха случвали. Просто се гледахме един друг, а после той се наведе и целуна сладките ми от черешовия сок устни. Тръпнех само като го гледах и си мислех колко би било хубаво отново да съм влюбена. Да се влюбя! Това не беше ли рефрен от песен на Марк Антъни? Описваше чудесно начина, по който се чувствах. Да, можех да се влюбя, ако си го позволях. Но, разбира се, не можех да позволя това да се случи.

Далечен гръм развали магията. Едри дъждовни капки закапаха по паветата и по главите ни. Скрихме се във входа на една къща и Бен каза:

— Как така не забелязахме, че ще вали?

Искаше ми се да отговоря, че е станало така, защото сме били прекалено погълнати един от друг, но, разбира се, не го направих. А после ръцете му ме обгърнаха и ние отново се целувахме, този път — истински.

Устните му се притискаха силно в моите и ги разделяха, изпиваха ме, докато не останех без дъх и не ми се завиеше свят от наслада. Струваше ми се, че сокът от черешите се е стекъл между краката ми. Желаех този мъж. Желаех го силно. Притисках се в него, вкусах го, опитвах се да се увия около него. Усмихнах се, защото си спомних, че в Рим бяхме видели двойки, които се целуваха във входовете на къщите. Сега бях една от тях и побързах да си кажа, че е станало така, защото съм в Италия и че Италия ме съблазнява, а не този мъж. Не този прекрасен мъж, чийто твърд пенис се притискаше в тялото ми.

Когато се осъзнахме, той приглади косата ми назад. Лицето му беше толкова близо до моето, че вдишвах дъха му.

— Косата ти стърчи около главата като къдрав ореол — каза той учудено и аз я докоснах с длан, за да се уверя. — Ти си моят ангел, рисуван от Ботичели. — И после отново ме целуна.

Следващия път, когато прекъснахме целувката, за да си поемем въздух и да се опитаме да възстановим равновесието си, Бен погледна ниско надвисналото сиво небе и каза:

— Бурята няма да се размине. По-добре да излезем оттук.

— Но къде ще отидем? — Стисках ръката му с всички сили, а зъбите ми тракаха както заради внезапното застудяване, така и от нерви.

Горещината се беше изпарила с първия гръм, а сега и дъждът плющеше ритмично и силно. Ярки светкавици прорязваха небето. Мразя гръмотевичните бури, силата на природата ме ужасява.

— Страхуваш ли се? — Той повдигна едната си вежда с усмивка.

— Да — признах. За втори път в онзи ден.

— Не се тревожи. Ще се погрижа за теб — каза той. — Но ще трябва малко да потичаме.

Докато стигнем края на улицата, вече бяхме мокри до кости. В едно павилионче търговецът беше изложил чадъри и ние си купихме един, сгушихме се плътно под него и затърсихме с поглед такси по безлюдната улица.

— Ще трябва да вървим — реши Бен, а когато го запитах къде отиваме, той каза: — Едно място, което знам.

И ние отново закрачихме из локвите. Бен държеше чадъра, а аз се държах за ръката му. Той беше доста по-висок от мен, а и вятърът духаше силно, така че дъждовните капки пак падаха върху мен.

Бен спря рязко и се огледа:

— Трябва да питам за посоката.

Мокра и трепереща, аз възкликнах:

— Но ти познаваш Флоренция! Тук си си у дома. Защо точно сега трябва да питаш за посоката?!

Той ме изгледа тъжно.

— Защото май сме се изгубили.

Свих се унило под чадъра. Вече не ми се искаше да мисля как изглеждам. Запитахме за мястото на неуверен италиански един мъж, който тъкмо влизаше в автомобила си, но той ни отговори с американски акцент като нашия, че вървим в съвсем погрешна посока. Трябваше да се върнем, да прекосим реката, да извървим още два жилищни квартала и щяхме да стигнем.

И така, ние се върнахме, като държахме чадъра пред телата си, но въпреки това потокът вода ни заливаше. Реката беше сива и бучеше, когато я прекосихме. Улицата беше абсолютно безлюдна и смълчана, но стигнахме до мястото. „Камилио“ на „Борго сан Джакопо“. Раят!

Само дето нашият вид не беше достатъчно добър за рая. Блузата ми беше залепнала за гърба, а и за гърдите, краката ми бяха подгизнали, а косата ми беше залепнала за главата като мокра козина на куче.

Жълтеникавите стени на заведението отразяваха светлината на лампите, миришеше на цветя, на вино и на сосове с подправки. Мястото беше толкова старо, колкото всички други във Флоренция, и от десетилетия тук се сервираше превъзходна храна. Имаше стъклена врата с дантелена завеса и звънче, което издрънча, когато влязохме. Тук познаваха Бен, стиснаха му ръката, взеха чадъра ни и изразиха съчувствието си, задето сме така мокри, след което ни заведоха до маса в задната стая.

Засмяхме се, когато се погледнахме един друг, после си казахме: „Какво пък, по дяволите!“ и се подсушихме, доколкото можахме, с хартиени кърпички под неодобрителните погледи на две американски

матрони, които очевидно мислеха, че подбиваме реномето на заведението.

— Нямаат никакво съчувствие към двама души, които са се осмелили да излязат в бурята, за да дойдат тук — прошепна ми Бен.

— И не само това — прошепнах му в отговор, като изстискавах вода от кичурите коса, които усуквах. — Техните коси са в безупречно състояние.

После съвсем неочаквано се сетих за Нона и Ливи.

— По-добре да се обадя у дома — промълвих виновно, като имах предвид хотела в Бела Пиачере.

— Аз — също.

— Първо ти — казах.

И така, той изчезна и се върна след няколко минути усмихнат.

— Познай! В Бела Пиачере не вали. Както и да е, Фиамета ще заведе Мъфи да прекара нощта при Маги Марчези.

— Мой ред е. — Изправих се и отидох до телефона.

Нямах никакъв проблем да се свържа с Нона.

— Какъв дъжд? — запита тя подозрително. — Тук не вали.

— Мамо — казах аз с въздишка, — тук пък има ужасна буря. Истински потоп. Не знам кога ще се върнем. Както и да е, тук съм с Бен Рафаел. Опитваме се да премислим нещата.

— За вилата, имаш предвид?

— Разбира се, че това имам предвид, мамо. — Кръстосах пръсти, защото това беше лъжа. — Кажете на Ливи, че тази вечер е свободна да не помага в кухнята — добавих. — За да може да ти прави компания.

— Добре. Но Роко Чезани също ще дойде на вечеря.

— Значи ставате трима, мамо. — Замислих се за Роко, внезапно станала подозрителна. — Знаеш ли нещо по въпроса за водата във вила Пиачере, мамо?

— Водата? Разбира се, че не знам — каза тя бързо-бързо, като че ли въпросът не заслужаваше нейното внимание, но аз се питах дали и нейните пръсти не са кръстосани.

Бен издърпа стола, за да седна.

— Всичко наред ли е?

— Чудесно.

Но все още мислех за Роко Чезани и водата.

— Поръчах червено вино — каза той и напълни чашата ми със сочно младо „Кианти“.

Отчупвахме от чудесния пресен хляб така, като че ли не бяхме яли цял ден, което май и така беше. Бяхме изяли по две пасти, по няколко череши и... почти се бяхме изпили с погледи един друг.

Поръчахме горещи, домашно приготвени спагети със сос „Болонезе“ и ги изядохме, като се държахме за ръце през масата. Дланта на Бен беше по-топла от моята. Като го гледах, се питах за какво ли мисли.

ГЛАВА 43

БЕН

Бен мислеше, че косата на Джема изсъхва на малки златисти спирали и тя прилича на хубавко пуделче, но не можеше да ѝ го каже, защото знаеше, че ще го приеме неправилно и ще се обиди. Беше научил по трудния начин, че трябва да бъде внимателен с нея, а сега вече знаеше, че под тревожната външност на лекаря се крие сърцето на чувствителна жена.

Тя облиза соса на спагетите от устните си. Устни, забеляза той с нежност, които се повдигаха леко в ъгълчетата по онзи забележително сладък начин, който ѝ даваше вид, че се усмихва, дори когато беше побесняла от яд. Прониза го острието на страстта и отново поиска да я целуне, да я държи в прегръдките си. В този момент не даваше и пукната пара за вила Пиачере и за водата. Не се интересуваше дори дали тя е виновна за повредата.

— Какво следва? — запита Джема и той се засмя.

Наслаждаваше се на ентузиазма ѝ.

— Какво ще кажеш за салатата? — Тя поклати глава. — Окей, тогава агнешка пържола за теб и свинска — за мен.

— И аз искам свинска. — Присвитите ѝ сини очи бяха засмени и той ѝ се усмихна в отговор.

— Келнер! — каза той. — Две свински пържоли, моля.

После наля останалата част от виното в нейната чаша и поръча втора бутилка. Тя повдигна вежда.

— Мина доста време, откакто мъж се е опитвал да ме напие.

— Не се опитвам да те напия, Джема.

Вярно беше. Той не я искаше пияна. Искаше я с будно съзнание, усмихната, притискаща се в него, готова за любов.

Двете американки матрони станаха, за да си тръгнат.

— Молим ви, извикайте ни такси — казаха те на управителя.

Той сви рамене, вдигна ръце с дланите нагоре и каза:

— Съжалявам, синьори, но вали. Няма таксита.

Бен и Джема се спогледаха усмихнати.

— Харесва ми да си ги представям как вървят пеш в бурята — прошепна тя — и пристигат в хотела в точно същия вид, в който ние влязохме тук.

— Нещо като: „Я да ви видим сега!“, а? — каза той и тя се засмя високо, като че ли той беше най-остроумният човек в Италия. А Бен си помисли: „Господи, мога да се влюбя като нищо в тази жена!“.

За десерт хапнаха ябълкови резени, пържени в масло. Бяха от кестеново брашно и с пълнеж от ром — стара рецепта, както им каза келнерът. А после пиха кафе и мълчаливо размишляваха. Един за друг.

— Чудя се дали дъждът е спрял — каза Бен, но се молеше да не е.

— А аз се чудя колко е часът — каза тя и хвърли поглед на услужливия си часовник, който в типично лекарски стил имаше големи цифри и стрелка за секундите.

Като че ли самият Бог им отговори — през прозорците долетя силен гръм. Бен плати сметката и застана на входа, втренчили погледи в гъстата пелена от дъжд. Притиснаха се един в друг, а светкавици и гръмове прорязваха небето. Бен й каза, че ще бъде опасно дори да се опитват да шофират в такава буря, пък и колата беше паркирана в другия край на града.

— Единственото разумно нещо, което можем да направим, е да намерим хотел — каза той.

Джима стисна ръката му, ужасена от светкавиците и уплашена от предложението му.

— Хотел? — прошепна тя и го погледна въпросително.

— Имаш нещо против ли? — запита я той и я целуна нежно по мократа от дъждовните капки буза.

ГЛАВА 44

ДЖЕМА

Не си направихме труда да тичаме, защото нямаше смисъл. Просто се подхлъзвахме из локвите, докато стигнем другия бряг на реката, и точно както се беше случило и с Каш, почти се блъснахме в малък хотел. Навън пред входа мигаше зелен надпис, който ни съобщаваше, че има свободни стаи. Имаше още стъклена врата с медна дръжка и лъскава медна табела, на която пишеше: „Хотел Доктор“. Засмяхме се и Бен каза, че очевидно така е трябвало да стане. Ръка за ръка бутнахме вратата и влязохме вътре.

Не си мислете, че не се питах какви ги върша. Разбира се, че се питах, но виното беше затоплило вените ми, възбудата беше стиснала слабините ми, ако въобще така се нарича нашата сексуална страна. Имах чувството, че... ще се влюбя. Аз, ледената девица, май се канех да наруша клетвата си. О, не можех да го направя. Не можех. Разбира се, че не можех. Спомних си, че нося старото си памучно бельо — същото, което беше прано поне хиляда пъти. А Бен беше мъж с опит и очевидно беше свикнал да прави любов със скъпи блондинки, които носят дантелено бельо. Беше обаче прекалено късно. Той ме гледаше с онзи поглед, който ме караше да се чувствам единствената жена на света. Сега поне наистина бях единствената, която беше в близост до него, а и друга не се виждаше наоколо.

Прозорецът ни гледаше над придошлата от дъжда река, но Бен спусна щорите. Бяхме съвсем сами в света, в малка стая с огромно легло с гравирани табли в готически стил. Рубинени лампи хвърляха розова светлина над главите ни, докато просто стояхме и се гледахме.

— Толкова си мокра. — Той погали нежно косата ми.

— Ти също.

Вдигнах лице към него и зачаках целувката му. Вече не давах и пукната пара за косата си, нито пък за бельото си. Желаех този мъж. Съблякох блузата си и разкопчах ципа на полата си, която се смъкна и

се спря на куп около глезените ми. Той също съблече ризата си, а после — и дънките си. Бяхме боси, полуголи, мокри.

Отиде в банята, а аз стоях и се наслаждавах на стройното му тяло, на мускулестия му гръб, на стегнатите му задни части. „Какъв сладък задник“ помислих си нежно.

Върна се с хавлия и започна да подсушава косата ми. Наведох глава и се чувствах като домашно разглежено куче. Изкикотих се. Взех хавлията от него и подсуших косата му, после — гърдите му, а после и по-надолу...

Той ме взе на ръце и ме занесе до леглото, покрито с розова коприна, отметна завивките и ме положи върху него. Засмях се отново, когато тялото му покри моето и той започна да целува лицето ми, косата ми, да сваля презрамките на сутиена от раменете ми, а после езикът му намери зърното ми. Бях шокирана да чуя стоновете си, а и разни други звуци, които идваха някъде дълбоко от мен, и без съмнение издаваха примитивната ми природа. Открих, че протягам ръце към него, че плъзгам длани по гладкото му твърдо тяло, по черните косъмчета, по сладката твърдина. Той също изстена и прошепна:

— Правя любов с моя ангел, рисуван от Ботичели.

Аз едва се удържах да не се огледам из стаята, за да видя дали няма още някой с нас. Възможно ли беше да има мен предвид? Нямах представа колко е часът. Знаех само, че не искам тази нощ да свършва.

Но ето че отново се целувахме. Съединявахме устните си, телата си, хълбоците си. Той ме целуваше навсякъде — като че ли аз бях изворът на младостта, а той беше много, много жаден. И аз безсрамно го молех да не спира. И извивах тялото си в дъга, и стенех. Когато той най-после влезе в мен, спря за миг и ме погледна.

— Страхуваш ли се? — прошепна и погледна дълбоко, дълбоко в очите ми.

Вече за трети път ми задаваше този въпрос в рамките само на един ден. Третия път извади късмет.

— Не — отговорих.

Спомняте ли си, че първия път, когато ме целуна, имах чувството за освободено електричество? Е, този път ми се стори, че съм ударена от светкавица. Вдигах се нагоре за него, чувствах тласъците му, чувствах как соковете ми го обгръщат, чувах собствените си викове на

удоволствие. И ето че се издигнах до върха и ми се стори, че се намирам в рая.

Много по-късно се отделихме един от друг и лежахме, страна до страна, просмукани от пот и любов, хлъзгави от споделените си сокове, с ръце, съединени така, както телата ни бяха съединени преди малко. Не исках да се отделя от него. Тялото ми отново се събуждаше за любовта. Исках още. Обърнах лице към него и точно тогава и той се обърна към мен.

— Ангелът на Ботичели — каза.

Помислих си, че въобще не е трябвало да се тревожа. Той въобще не беше забелязал памучното ми бельо. И после отново правихме любов.

Събудих се в пълен мрак. Измръзнала, докоснах спящото му тяло, сгуших се в него. Дъждът продължаваше да вали и да трополи по перваза на прозореца, а в далечината все още се чуваха гръмове. Не обичам нощта. Винаги съм се страхувала от тъмното и като дете спях със запалена лампа. Нощта е толкова плътна, че те докосва и нашепва изкушения в ушите ти. Мога да почувствам нощта. Тя е времето за тихи стонове, неизказан ужас, беззвучни писъци. Или пък е вълшебното време за правене на любов с мъжа, когото желает, с мъжа, в когото можеш дори да се влюбиш. А ето че в онзи момент мислех, че нощта, в която държиш в прегръдките си мъжа, когото обичаш, е най-доброто време на денонощието.

Следващия път, когато се събудих, през щорите се процеждаше сива светлина. За секунда се запитах къде съм. После обърнах глава и видях лицето на все още спящия Бен. Толкова красиво лице, помислих си и проследих линията на твърдите устни, на брадичката и на широката извивка на скулите. Исках да оближа всеки сантиметър от него.

Иглички пробуждаха дясната ми ръка, която беше под тялото му, но аз пет пари не давах. Можеше да ме затисне цялата отдолу, ако искаше. Навън животът отново се събуждаше — пееха птички, чуваше се слабо уличното движение, трополенето на мотоциклети по паважа.

Усещаше се хладният утринен бриз. Замислих се за „Белвю“, за Пати, за самотното ми пътуване с метрото до дома в ранни зори, когато бях толкова уморена, че с последни сили вземах душ и не можех дори да ям. Единственото, за което не си позволявах да мисля, беше Каш.

Въздъгнах. Струваше ми се, че всичките ми трудности, спомени за работата и отговорности са толкова далеч. Обърнах се към Бен, притиснах се още по-силно в него и почувствах топлината на тялото му. Винаги съм обичала да правя любов призори.

ГЛАВА 45

Закусихме като палави деца със semifreddo в „Ричис“ на площад „Санто Спирито“. Гледахме изящната църква, както и елегантните италианци, които рано сутрин отиваха на работа. Тъй като закуската ни беше извънредно калорична, всъщност истински грях, през цялото време имах чувството, че върша нещо нередно.

Не бяхме точно идеалната двойка: аз не бях гримирана и нямах дори червило на устните си, защото те бяха подути от целувките му; и въпреки че блузата и полата ми бяха почти изсъхнали, изглеждаха така, сякаш съм спала с тях. Което, разбира се, не беше така, но като съдех по скептичните погледи на хората около нас, другите не бяха на същото мнение.

Бен изглеждаше много по-добре от мен и аз се питах как така, след толкова страстна нощ, мъжете винаги изглеждат освежени и в мир със света, докато ние, жените, сме с подути устни, с ожулени брадички, с леко наранена кожа от вътрешната страна на бедрата. А всъщност дори да сме правили любов през цялата нощ, ние не искаме целият свят да го узнае, нали?

— Здравей, ангел. — Бен гребна с лъжичката от сладоледа и го сложи в усмихнатата ми уста и аз изведнъж се почувствах много по-добре. Не давах и пет пари как изглеждам, нито пък ме интересуваха другите хора.

— Ботичели — казах и облизах устните си. — Откъде, за бога, ти хрумна това?

— О, от картините му... Видял съм много картини. Нали знаеш онези дяволити ангелчета със сладки личица и златисти къдри?

— Но те не са ли винаги дебели?

Той се засмя и отново напълни устата ми със сладолед.

— По-добре изяж всичко.

— Време е да се връщаме — казах със съжаление.

— Реалният живот отново, а?

— Имам своите отговорности.

— Аз също. — Той ме погледна сериозно. — Всичко наред ли е, Джема? Имам предвид случилото се между нас.

— О, разбира се — свих рамене с известно неудобство. Не беше жената тази, която трябва да направи следващата стъпка, нали? Бях дотолкова забравила как се флиртува, че въобще не плавах в свои води. — Ти знаеш — казах предпазливо. — Случват се и такива неща.

— Нима?

Извърнах поглед и си спомних колко нередно се бях държала. Нередно?! Господи, ето че отново разсъждавах като героиня от романите на Джейн Остин.

— Предполагам, че е така — казах възможно най-спокойно.

Той също извърна поглед.

— Права си — каза и се изправи. — Мисля, че е време да тръгваме.

Върнахме се до мястото, където беше паркиран „Ленд роувърът“, а после, в почти пълна тишина, и до Бела Пиачере.

„О, господи, какво направих?“, питах се тревожно.

ГЛАВА 46

БЕН

Като се върна във вилата, Бен изключи от контакта електрическата си самобръсначка. После отново я включи. Нищо. Провери ключа за осветлението. Също нищо. Сега имаше вода, но нямаше електричество.

Грабна хавлия, уви я около кръста си и слезе тежко долу до телефона. Имаше само един в цялата къща и той беше в библиотеката. Хвърли се в едно кресло и затърси в указателя телефона на електрическата компания, после го набра. Смръщил вежди, притисна слушалката до ухото си. Нищо.

Ето че нямаше и телефонна връзка.

Отиде в кухнята да намери Фиамета. Вратата към задното дворче беше затворена, кухнята — смълчана и тъмна. Обичайното джезве с кафе не къкреше на печката и не се носеше ароматът на печена ciabatta.

Излезе навън и седна до масата, където беше пил кафе с Джема. Едва вчера ли беше това?

В главата му нямаше мисли за нищо друго, освен за нея — нейния аромат, допира до кожата ѝ, леко извитите нагоре ъгълчета на устните. Усмихна се нежно, когато си спомни вечно усмихващите ѝ се устни, как беше отрекла, че се страхува, когато се канеше да я люби, когато си спомни тихите ѝ викове на удоволствие, дългите ѝ стройни крака, увити около него. Като си спомни за нея, нейната радост, нейната страст, той отново се възбуди и се усмихна горчиво.

Джема беше неразбираема — гореща в една минута и леденостудена в следващата. Нямаше да е добре за него да усложни живота си с жена сега, след като беше дошъл, за да си осигури спокойствие и тишина, да рисува, да започне ремонта по вилата и да избегне точно този вид усложнения, които винаги превръщаха живота му в ад. А ето че не можеше да не мисли за нея.

И все пак имаше работа, която трябваше да свърши. А като се замислеше, ето че не чуваше и шума от машините, прибрани в старата конюшня.

Изтича обратно горе, облече се набързо, после забърза към конюшнията. Тя беше празна. Всички машини бяха изчезнали. Бяха останали само няколко торби цимент и пясък. Остана неподвижен минута със скръстени ръце, смръщил гневно вежди. После заобиколи къщата, влезе в „Ленд роувъра“ си и отиде при Маги, за да вземе Мъфи.

Намери ги на безупречната задна ливада. Маги учеше Мъфи как да играе крокет. Слънцето осветяваше светлозелената коса на дъщеря му и той нададе тих стон — беше забравил за това. Тя носеше къса пола, която почти откриваше дупето ѝ, и оскъдно потниче, чиито презрамки бяха обсипани с пайети, както и грозни обувки с платформа, която я правеше поне с два инча по-висока. Детето му приличаше на миниатюрна курва. Зачуди се как приемат това семейство Джерико.

— Здравей, татко, играем крокет.

Мъфи изтича при него и поднесе лицето си за целувка, а той я взе на ръце и я завъртя. Независимо как изглеждаше, тя беше негова дъщеря и той я обичаше.

— Здравей, скъпа — каза той, а после: — Здравей, Маги.

— Здравей и ти, Бен. — Маги удари топката, после се изправи и я загледа как описва свършена дъга и пада в малката дупка. Усмихна се щастливо, доволна от себе си, после се обърна и го изгледа от глава до пети. — Добре ли прекара снощи, Бен?

Познаваше този неин многозначителен поглед. Маги надушваше интригите от цял километър. Винаги разбираше, когато нещо се случи, а обикновено знаеше и с кого, и точно какво. Освен това беше родена клюкарка.

— Два дни нямах вода — каза Бен, без да удостои въпроса ѝ с внимание. — А днес нямам електричество, нямам телефон, а някой е изместил машините от двора ми. Фиамета не е дошла на работа, нито хората, които работят по ремонта. На практика съм отрязан от света — местния свят — и съвсем ми е писнало, извинявай, скъпа — добави той към Мъфи — от местните. Аз съм саботиран, Маги, и мисля, че ти може би знаеш нещо по въпроса.

Маги ококори сините си очи. Потупа косата си, намести перлите си, пригответи се за нова игра с разкрасени крака, размаха леко напред-назад пръчката.

— Защо аз би трябвало да знам нещо? — Удари топката, която полетя по ливадата. — По дяволите!

— Това беше Божието отмъщение — каза Бен — за лъжата ти. Ти знаеш какво става, нали? И знаеш, че има нещо общо със семейство Джерико.

— О, татко — прекъсна ги Мъфи, — ти винаги обвиняваш Джерико за всичко.

Маги го удари със стика за крокет и се усмихна дяволито, когато той трепна от болка.

— Това беше, защото ме нарече лъжкиня, Бен Рафаел. Не знам нищо за твоите проблеми. Както и да е, ти и Мъфи можете да дойдете при мен за известно време — докато нещата се оправят. — Тя го изгледа косо и остро. — Което, без съмнение ще стане. Все някога.

— Какво искаш да кажеш?

— Бен, това е Италия. Провинцията. Не си ли разбрал вече, че тук хората работят по свой собствен график? Мога само да ти предложа да отидеш и да разговаряш с кмета. Обикновено може да бъде намерен в бар „Галилео“ по това време, където пие първата си ракия за деня. Защо не попиташ него какво става?

Гуидо Верди, кметът на Бела Пиачере, също имаше и друга работа, освен обществената. Работеше в собственото си лозе, където отглеждаше сорта „Требиано“. Гроздето продаваше на едрите производители на вино. Притежаваше два акра камениста земя на хълма, лозите му бяха подредени в спретнати и прави редици и в края на всяка имаше по един розов храст. Розите не бяха просто за украса, макар той много да ги харесваше. Насекомите атакуваха първо тях и така даваха предупреждение, когато приближаваха скъпоценните лози. Гуидо беше постигнал успех в своя собствен свят. Притежаваше и малка ферма, много подобна на тази на Роко, имаше съпруга, син и две внучета, и беше кмет на селото. Беше щастлив човек и всеки ден в единайсет отиваше в Бела Пиачере да изпие една ракия в бара.

Седеше на обичайното за него място на един от пластмасовите зелени столове и гледаше футболната игра, която предаваха по телевизията. Освен чашка ракия, пред него имаше и чаша студена „Перони“, неговата любима бира. С него беше и старият му приятел Роко Чезани. И двамата бяха дошли направо от полето и бяха облечени в обикновените дрехи за работа — раздърпани къси панталони, тениски и ботуши „Уелингтън“.

Когато Бен влезе през вратата, която беше подпряна, за да не се затваря през целия ден, Гуидо и Роко бяха доближили глави и се смееха. Карло, собственикът на бара, миеше чашите. Бен забеляза, че тук има и вода, и електричество. И тримата вдигнаха погледи към него, кимнаха му учтиво, после отново посветиха вниманието си на мача между „Фирензе“ и „Милан“.

Бен издърпа един стол и се настани между тях и телевизора.

— Господа Верди и Роко — каза той, — тук съм по много важна работа. Във вилата нямаше вода в продължение на два дни. Сега няма електричество, нито телефон, изчезнали са ми машините, както и работниците, които съм наел с договори. Искам да знам какво става.

Тримата мъже се спогледаха крадешком. Вдигнаха рамене, после вдигнаха ръце с дланите нагоре, в пълен синхрон и казаха в тон:

— Може би това е просто лош късмет, господин Бен. Може би има грешка в сметките...

— Това ми казаха и в службата за водата. Платих дори лихвите. Сега какво се предполага, че трябва да направя? Да отида в електрическата компания? И да платя още лихви? А по въпроса с работниците, на които плащам заплатите?

Кметът сви рамене.

— Ако това трябва да се направи, signor Бен, значи това трябва да направите.

Бен ги погледна и двамата право в очите. Те извърнаха глави. Бен знаеше, че знаят повече, отколкото казват.

— Всичко може да се уреди, signore — каза Роко с тон, който сякаш целеше да го успокои. — Просто е въпрос на време.

— Колко време, Роко? — Бен удари с юмрук по гърба на стола, а после пожела да не го беше правил. Адски болеше, почти толкова, колкото и ударът със стика на Маги.

Роко отново сви рамене, но лукавата му усмивка говореше повече от всякакви думи.

— Signore — каза той, — тук е Италия.

Бен се изправи на крака. Остави внимателно стола обратно на мястото му. Поръча на бармана още ракия за кмета и Роко. Спря се на прага на излизане.

— Не, Роко — каза той, — това не е Италия. Това е саботаж.

А после отиде да намери Джема Джерико и нейното семейство, което непрекъснато му създаваше проблеми.

ГЛАВА 47

ДЖЕМА

Бях се излегнала на стария шезлонг в градината на хотела и гледах към малките зелени гроздчета над главата си, праха, плаващ в слънчевите лъчи, прането, което се вееше, и въобще нищо не правех. В главата ми нямаше никакви мисли, тялото ми беше изтощено и доволно, чувствата ми — пресъхнали. Ръката ми се плъзна надолу и остана да виси така, защото не ми се правеше усилие да я вдигна.

Не мислех за Бен, мислех за Каш. За онзи път, когато той ме заведе да се запозная със семейството му в Тексас. Разбира се, Ливи беше с нас. Каш беше казал, че иска да покаже на родителите си вече готовото си семейство, а малката тогава Ливи беше радостно възбудена, защото щеше да пътува със самолет.

Каш и аз бяхме заедно почти от година, но прекарвахме повече време само през уикендите, когато наистина се чувствахме като семейство, а в неделите Нона ни сплотяваше още повече с традиционния обяд. Струваше ни се, че имаме бъдеще и нещо друго, освен неделните обеда.

Каш играеше в пиеса на Бродуей, аз работех много и времето, което успявахме да намерим извън запълнените си графици, прекарвахме заедно. Обичахме се, живеехме и се грижехме за Ливи. Идеята да се разделим никога не ми беше хрумвала. Това беше, наистина. Краят. Окончателният край. А бях толкова влюбена в него и в новото си семейство.

На летището ни посрещна мъж, който беше една по-стара версия на Каш. Бащата на Каш, разбира се. Косата му беше посребрена, но очите му бяха същите, светлосини, макар в крайчеца им да имаше ситни бръчици. Той ме прегърна, после взе Ливи на ръце и каза:

— Май си прекалено голяма, за да те нося, млада лейди.

Все още си спомням колко щастливо се засмя Ливи, която отвърна, че въпреки това обича да я носят на ръце. Двамата отидоха

ръка за ръка до стария „Шевролет“, бял и прашен, натъпкан с всевъзможни машинарии, възета и други мъжки работи. И двамата, баща и син, бяха толкова мъжествени, че въздухът ухаеше на тестостерон. И ужасно ми харесваше. О, как ми харесваше. Никога дотогава в живота си не се бях чувствала по-сигурна.

— Значи ти си лекарка — каза ми Мат Драмънд и ми се усмихна — усмивка, която видях в огледалото за обратно виждане.

— Да — отговорих срамежливо.

— Винаги съм съветвал Каш да си намери някое умно момиче — каза той. — Умът надживява красотата.

Гледах ужасена отражението му в огледалото за обратно виждане. Толкова лошо ли изглеждах?

— Но Каш е извадил късмет — добави той. — Получил е и двете.

Тогава всички се засмяхме, а Ливи запита кога ще може да види конете, колко акра земя имат и дали имат куче. Надяваше се то да е голямо, разбира се.

Пътувахме, както ми се стори, дълго и най-после завихме към голяма дървена порта, на която бяха издълбани буквите D & R, а после покрити с желязо. Пътят се виеше през акри и акри земя, покрити с трева, тук-там стърчаха голи прашни хълмове, а около миля по-нататък беше къщата. Типична, ниска и дълга ранчерска къща, построена от дърво с малък покрив, покрит с керемиди. Къщата беше спретната и прясно боядисана, а прозорците блестяха от чистота и от слънчевата светлина, която попадеше върху тях. А Мариета Драмънд ни чакаше на верандата, за да ни поздрави.

— Добре дошли, добре дошли! — извика тя и разпери широко ръце.

След като ни прегърна и се суети достатъчно време около Ливи ни показаха къщата и стаите. Нашата беше всъщност старата стая на Каш, претъпкана с трофеите му от гимназията, а на стената в рамка висеше дипломата му от „А & М“. Как въобще се беше измъкнал от това семейство, което му предлагаше сигурност, как така беше избягал от сигурна работа и беше решил да стане актьор, никога не узнах. Ако аз бях на негово място, никога не бих избягала от сигурна перспектива.

Всичко беше толкова прекрасно и на мен ми беше приятно да бъда там като негова приятелка и бъдеща съпруга. Не бяхме сгодени

официално и все още не носех пръстен, но непрекъснато казвахме, че „така ни е писано“ и аз знаех, че е вярно. Бяхме говорили вече за къщата в провинцията и бях обещала на Ливи най-голямото куче на света — нюфаундлендска порода, за да не може Синбад дори да се мери с него. Планирах да променя изцяло живота си, да се преместя в Кънектикът, да си намеря работа в тамошната болница, където се работеше по-малко часове, и щях да имам повече свободно време за семейството.

За Каш, красивия Каш със златистата коса, с блестящите сини очи, с тялото, което прилягаше толкова добре към моето и гореше от страст за мен така, както моето гореше за него... Когато му казах, че не искам никого другото на света, бях напълно искрена.

Да се любим във фамилията му дом, когато родителите му са под същия покрив, беше нещо различно. Бяхме по-тихи, разбира се, и се смеехме нервно и сякаш виновно, докато телата ни се обгръщаха едно в друго. Любихме се толкова нежно, о, толкова нежно. Като много, много влюбени.

На другия ден яздихме из ранчото и се преструвахме, че сме каубои. Каш беше съвършен в тази роля, а Ливи — напълно естествена, но в края на деня моите задни части бяха здравата натъртени, имах главоболие от слънцето и разбрах защо каубоите носят тези огромни шапки и защо имат ситни бръчици около очите. За голяма радост на Ливи, едно от петте кучета ни придружаваше навсякъде, а същата нощ си направихме барбекю, на което дойдоха приятели на семейство Драмънд, както и всичките им съседи. Ние също бяхме част от семейството.

В онази нощ Каш направи своето изявление. Били му предложили работа. Във филм, който за него щеше да бъде първият. Не беше главната роля, но все пак — добра. Каза също така, че ролята не била на каубой. Щял да играе детектив — нещо в стил Реймънд Чандлър и сценарият бил много добър. Каза, че щяло да се наложи да се премести в Холивуд.

— Временно, разбира се, скъпа — добави той и стисна ръката ми, за да ме успокои. — По сърце съм сценичен актьор. Ще се върна скоро.

Чувствах заседналата в гърлото ми буца и се страхувах, че ще го загубя, макар и временно, заради Холивуд. Но пък от друга страна,

двамата имахме толкова много и любовта ни беше толкова силна. Знаех, че нищо не може да се обърка. Нали така?

От спомените за Каш и миналото ме изтръгна гласът на Бен Рафаел. Сърцето ми биеше тежко като на момиче, влюбено за втори път, когато тръгнах към него.

Той седеше срещу Нона на твърдия кожен диван. Беше скръстил ръце на гърди. Вдигна поглед, когато влязох, но не се усмихна. „О, господи, помислих си, сега пък какво?“ Видях Амалия да кръжи наблизко в коридора и Лаура, дъщеря ѝ, да стои с широко отворена уста, без дори да се преструва, че не подслушва.

— Мисис Джерико — чух Бен да казва, — имам причини да вярвам, че вие стоите зад моите проблеми с вилата.

— За какво говориш? — Застанах зад Нона и сложих ръка на рамото ѝ — сякаш да я защитя. — Да не би за липсата на вода? Отново? Вече ти казах, че нямаме нищо общо с това.

— Точно така. Предполагам, че вие, както и приятелят ви Роко Чезани и кметът Гуидо Верди, нямате нищо общо с това, че ми е прекъснато електроподаването, че са изчезнали работниците ми и са взели и машините със себе си?

Бях толкова силно изумена, че от устата ми не излизаше нито дума. Забелязах, че Нона също мълчи, и си помислих, че и тя трябва да е много шокирана от обвинението на Бен.

— Тук съм, за да ви кажа, че ако този саботаж продължи, ще бъда принуден да предприема законни противодействия — каза Бен.

Това вече ми дойде в повече. Беше все едно, че предишната нощ нищо не се беше случило. Бяхме непознати, врагове, във война.

— А ако ти продължаваш да обиждаш майка ми — и мен — добавих високомерно, — аз също ще предприема законни противодействия. Мистър Рафаел.

Той се изправи. Някак си изглеждаше дори още по-висок в тази стая, която някога е била хамбар.

— Не можеш да ме уплашиш — добавих, изпълнена с надежда, че ще ми повярва.

Той ме погледна, но не можах да прочета нищо в погледа му.

— Извинявам се, ако думите ми са прозвучали... неучтиво — каза той сковано. — Но наистина ще направя така, както казах.

Гледахме се дълго. А Нона местеше поглед от мен към него и обратно. Тишината беше дълга. После той се обърна и си тръгна.

„О, господи!“, помислих си. „Той просто така си тръгна от живота ми.“

ГЛАВА 48

— Какво става между вас двамата? — запита Нона.

Свих рамене.

— Както видя — нищо. Абсолютно нищо.

— Ха, знам добре какво видях. — Все още седнала на твърдия диван, елегантна в сините си памучни дрехи, тя ме гледаше спокойно. — Можеше да ми кажеш, че става нещо. Можеше да подходим към цялата тази ситуация различно.

— Каква ситуация? Имаш предвид вилата? Исусе, мамо, не ми казвай, че все пак имаш нещо общо с това!

— Аз нищо не съм направила. Както и да е, имам чувството, че Бен Рафаел само получава това, което заслужава. Ако местните са се обърнали против него, какви шансове има той да успее с плановете си за хотел? В моята вила! — добави тя.

Прокарвах отново и отново трескаво длани през косата си. Това беше истинска лудост. С цялото си сърце желяех да се върна в безопасността и сигурността на спешното отделение, да продължа да се справям с живота и смъртта, нещото, което правех най-добре, вместо всичко това. То беше прекалено сложно, прекалено емоционално, прекалено... враждебно. Бръкнах в джоба на панталонките си и намерих ключовете за колата.

— Ще отида да видя Маги Марчези — казах и веднага тръгнах към вратата.

— Какво ще правиш там? — Нона забърза тревожно след мен.

— Ще я накарам да разчете бъдещето ми по карти таро — казах аз.

— Е, мило момиче, това се казва изненада.

Маги се беше настанила на нисък квадратен диван и беше подпряла краката си на масичката за кафе в „малкия“ салон. В онзи ден беше облечена изцяло във виолетово — рокля на щампи с дължина

доста над коляното — защото се гордееше с краката си — и дълбоко деколте във формата на буквата „V“ на което точно до гърдите имаше брошка изобразяваща пеперуда. Дебелата ѝ талия беше пристегната с широк колан. Обувките ѝ бяха от крокодилска кожа в лавандулов цвят и като всичко друго, което носеше, много скъпи. Тя потупа мястото на дивана до себе си, с което ме подкани да седна.

— Изглеждаш прекрасно — казах и се отпуснах на меките пухени възглавнички.

— Вярвам в правилното съчетание на цветовете, мила. Винаги дава добри резултати. Освен в картите таро, вярвам най-много в цветовете. А после — в листата на дърветата, в това също съм много добра.

Тя потупа с длан червената си коса, направена все така в прическа, която наподобява пчелен кошер, обсипана с изкуствени диаманти, и ме изгледа остро.

— Очаквах те — каза тя.

— Така ли?

— Бен вече беше тук.

— О! — Гледах, изпитваща силно неудобство, в краката си, обути в стари маратонки.

— Миришеш хубаво, мила — каза тя след малко.

— „Виолета ди Парма“ — потвърдих аз. — На виолетки.

— Знам.

— Маги — и сама чух отчаянието в гласа си, — искам да разчетеш бъдещето ми по картите таро.

— Разбира се, мило момиче. Искаш да знаеш бъдещето си. А също може би известна част от миналото си.

Тя се изправи и отиде до малка антична писалищна маса, извади картите таро и ми извика да седна до масата под прозореца.

— Да видим сега — каза с дяволит смях.

— Мисля, че вече горе-долу се досещам — казах аз, но тя поклати глава.

— Съдбата е капризна, мила моя, помни това. Никой от нас не знае какво го чака зад следващия ъгъл. — Даде ми да разбъркам картите. — Хайде, да започваме.

Нареди картите и втренчи замислено поглед в тях.

— Ммм — беше реакцията ѝ. Подреди още карти на масата, измърмори някакъв коментар, който обаче оставаше неясен за мен.

— Какво означава всичко това? — запитах и тя започва да ми разказва за Големия Аркана и за Малкия Аркана, показваше с обсипания с бижута показалец Смешника или Глупака, за който, знаех, щеше да каже, че съм самата аз.

— Ти се заблуждаваш, мила моя! — Тя ме изгледа над ръба на очилата си в златни рамки. — Това е главният ти недостатък — не гледаш реалността право в очите.

— Но аз се сблъсквам с реалността всеки ден от живота си! — Мислех за болницата.

— Не и когато става въпрос за теб самата, мила моя — каза тихо. — Никога, когато става въпрос за теб. Погледни тук. — Тя посочи друга карта. — Виждам мястото на болката и разрушението — голяма река, която все още ти предстои да прекосиш.

Маги ме погледна с нескрито любопитство, но аз свих рамене и казах скептично:

— Вече си се досетила за това.

— Виждам трудности занапред. Големи трудности...

Сега вече исках да не бях я молила да гадае бъдещето ми.

— Аха! — възкликна зарадвана. — Мургав мъж. — Усмихна ми се триумфално. — Бен Рафаел. Разбира се.

— Маги, наистина ли виждаш нещо там или просто си измисляш заради мен?

— Разбира се, че картите ми подсказват някои неща. Аз съм малко нещо вещица или поне вторият ми съпруг ме наричаше така. О, виж сега, Джема. Имаш среща със съдбата.

— Предпочитам щастлив край — казах изпълнена с надежда, но Маги отговори, че това зависи от мен.

— Опитай отново следващата седмица, мила — дотогава картите със сигурност ще са се променили — каза с дяволита усмивка.

После пихме чай, макар да отклоних предложението ѝ да гадае бъдещето ми по листата на дърветата. Ядохме обикновени домашни английски бисквити и тя ме запита докъде са стигнали нещата между Бен и мен.

— Доникъде — отговорих аз. — Стана дори още по-лошо. Ние сме във война. — Обясних ѝ в какво ни е обвинил той.

— Мислиш ли, че има вероятност да е прав? — запита тя, любопитна.

— Разбира се, че не! Никога не бих направила нещо подобно!
Маги отпиваше замислено от чая си.

— Помисли за това, мила моя. Има една стара поговорка — не режи носа си в опити да дразниш лицето си. Сега вече знам, че нещо се е случило между вас. Прочетох го по изражението на Бен, а сега — и по твоето. Сключи мир с него, мила моя, това е съветът ми.

Замислих се над думите ѝ, докато карах колата към хотела.

ГЛАВА 49

Два дни минаха, без дори да разменим дума с Бен. Лежах в стаята си с настинка, получена несъмнено след лятната буря. Опитвах се да пригодя съзнанието си към действията си, но не успях. Определено не беше правилно да правя любов с Бен. Бях нарушила клетвата си. Отново се бях възползвала от предоставилата ми се възможност. Но беше толкова хубаво, толкова чувствено преживяване, толкова страшно, от друга гледна точка. Възможно ли беше да е любов? Разбира се, не. Беше просто краткотрайна връзка. И беше приключила.

Спомних си последното ни противопоставяне и разбрах, че Бен наистина вярва, че аз имам нещо общо с проблемите му във вилата. За всичко това вината беше на Донати, а копелето беше изчезнало безследно. Той, Донати, съсипваше живота ми.

Вбесена, изтичах долу до телефона и отново набрах номера на Донати. Разбира се, никой не отговори. Вече не се съмнявах, че Донати е сложил в джоба си парите на Бен и е изчезнал с тях, както и с единственото копие от завещанието на граф Пиачере. И че единственият начин да приключа с това веднъж завинаги е, да отида при Бен и да му кажа какви са предположенията ми. И да му предлага да наемем детектив, който да намери Донати. „Това е единственият начин да открием истината“, щях да му кажа. Сигурна съм, че щеше да разбере разума в думите ми.

Окачих слушалката на телефона, който беше монтиран на стената, и видях в коридора Амалия, която се преструваше, че бърше прах.

— Buona sera, dottoressa — каза тя. — Надявам се, че сте по-добре.

Говореше на италиански, но аз вече бях свикнала достатъчно, за да знам поне за какво става въпрос.

Отговорих:

— Благодаря, но не, не се чувствам по-добре. — И посочих зачервените си нос и очи.

— Видях господин Бен тази сутрин — спомена тя уж просто така, а аз наострих уши. — Той беше в Рим за два дни — добави. — По работа. Но вече се върна.

— О, благодаря! — Не можах да измисля нищо друго, но умът ми работеше бързо, трескаво. Мислех си дали да му се обадя, но си спомних, че във вилата няма телефон. Беше четири часът следобед. Нона и Ливи бяха излезли да разгледат забележителностите и по-точно — легендарните градини Ла Фоче близо до Пиенца. Сега беше моята възможност. Сега или никога.

Нона беше взела колата, така че ми се наложи да вървя до вилата. Проверих какво е времето — един облак покриваше слънцето и не беше чак толкова горещо. За първи път от два дни съблякох халата си, облякох си къси панталонки и тениска, сложих на лицето си крем със слънцезащитен фактор, вчесах непослушната си коса, напудрих носа си, реших да не слагам червило и нахлупих на главата си огромна слънчева шапка.

Навън, вече пред вратата на стаята, пръснах от парфюма „Виолета ди Парма“. За моята среща със съдбата, помислих си, когато си спомних думите на Маги.

Стори ми се, че вилата е по-далеч, отколкото си спомнях. И беше на върха на хълма. Беше и по-горещо, отколкото бях предположила, и докато стигна там, тениската залепна за гърба ми, а панталонките претриха краката ми.

„Ленд роувърът“ беше паркиран до шадравана. Значи, беше си у дома.

— Здравейте! — извиках и влязох устремено в прохладния коридор. — Здравей, Бен, аз съм! — Минах през френските прозорци и излязох на терасата, като отново извиках „здравейте“.

Бен пиеше студена напитка, а до него седеше висока и ледена скандинавска красавица. Светлорусата ѝ коса беше прибрана на опашка и разкриваше съвършените черти на лицето ѝ. Беше облечена в безупречен ленен костюм и носеше огромни слънчеви очила. Дори пръстите на краката ѝ в скъпите сандали изглеждаха безупречно, лакирани в прасковен тон. Беше великолепна, секси и донякъде

приличаше на Никол Кидман. А Бен изглеждаше толкова далечен и чужд, че можеше и да мине за Том Круз.

Стори ми се, че нощта, която прекарахме в онзи малък хотел наред бурята, беше на светлинни години разстояние.

Бен стана, а красавицата само втренчи поглед в мен — като че ли досега не беше виждала същество като мен.

Той каза:

— Джема, това е Луиза Лохенгрин.

— Извинявайте, не исках да се натрапвам. — Усмихнах се, като че ли нямах никакви грижи на света. — Ще се видим по-късно, Бен.

По дяволите, май заеквах от смущение! Не биваше да идвам. После се обърнах рязко и отново минах през френските прозорци, които се затвориха след мен. Подскачах като гумена топка. О, господи, струваше ми се, че мога да умра на място! Но наместих слънчевите очила на носа си и се отдалечих царствено. Чух Бен да вика след мен, но вече бях излязла и тичах по чакълестата алея, спъвана от избуялите бурени, и се проклинах за това, че съм такава глупачка. Разбира се, той не даваше и пукната пара за мен... Никога не е... Само вижте с кого беше сега... И му бяха необходими само два дни, за да я намери.

Е, да върви по дяволите! Вървах с уверена, маршова стъпка, наранена и сама. Не биваше да правя любов с него, не биваше да му позволявам да влезе в живота ми. О, господи, не можех дори да мисля спокойно за онова, което се случи тогава. Беше толкова уничително.

Обърнах се и хвърлих поглед на вила Пиачере, спокойна и смълчана в прохладната сянка на дърветата, заобиколена от хълмовете на Тоскана. Когато я бях видяла за първи път, си бях помислила, че това е рай.

Е, сега това беше „изгубеният рай“ за мен.

Като се върнах в безопасността на моята бяла стая, се хвърлих на леглото и заплаках от безсилен гняв. Мислех за Каш. Не бях плакала дълго време, прекалено дълго, предполагам, защото сега сълзите не искаха да спрат. Те капеха безспирно от очите ми и влизаха в ушите ми, просмукваха се във възглавницата ми, но това не успокояваше наранената ми душа. Сълзите с нищо не можеха да ми помогнат.

След като плаках около час, седнах в леглото, издихах си носа, а после с мъка се изправих на крака и отидох до големия стар шкаф, който заемаше едната стена. Намерих чантата си и извадих пуловера, който много обичах. От мек кашмир. Светлосив. Пуловерът на Каш.

Притиснах го до лицето си, като търсех аромата на тялото му, както би постъпило някое животно, но беше минало толкова много време, че миризмата на Каш си беше отишла. Всичко, което беше останало, беше сивата вълна. И спомените. Отново притиснах пуловера до лицето си и заплаках, този път много тихо.

Когато Нона и Ливи се прибраха по-късно вечерта, вече бях взела душ, с който бях отмила не само мръсотията, но и стреса на деня. Вече се бях успокоила. Обаче един поглед към ужасените им лица ми подсказа, че те знаят, че нещо не е наред. Мисля, че беше заради подутите ми и зачервени очи. И подутият като на боксьор нос.

— Мамо. — Само секунда и Ливи беше до мен. — Какво се е случило? Добре ли си?

Виждах, че и тя самата е готова да заплаче, затова я прегърнах и ѝ казах, че всичко е наред.

— Какво се е случило, Джема? — запита Нона много тихо.

Поне веднъж не си играеше на италиански матриархат, както правеше напоследък, и аз разбрах, че е истински разтревожена.

— Трябва да се махна оттук за известно време. — Много внимавах тонът ми да не предизвиква съчувствие. — Искам да кажа, че... Необходимо е.

Този път Нона не започна да ме разпитва, просто кимна и каза:

— Ще заминем утре. Винаги съм искала да видя крайбрежието на Амалфи, а и на Ливи ще се отрази добре да поседи край морето и да се попече на слънце.

ГЛАВА 50

Крайбрежната ивица на Амалфи, южно от Наполи, е много тясна, пътят също е тесен, а склоновете, които се спускат към морето, са толкова стръмни, че е истинско мъчение да се шофира. Нямах никаква възможност да видя красотата на гледката. Огромни камиони профучаваха край мен, а шофьорите им се държаха така, сякаш пътят им принадлежи. Автобусите, пълни с туристи, се движеха винаги по средата на шосето, което, също така непрекъснато пресичаха полуголи младежи на път за плажа.

На завоите ни задминаваха луди според мен италиански шофьори, които караха малки и повратливи фиати, някои от колите отбиваха встрани, за да спрат, пешеходци безгрижно се завираха под колелата им, продавачи на сладолед избутваха неочаквано количките си на пътя, а от време на време шосето пресичаха и кучета, които за никъде не бързаха. Много от тях, както забелязах, куцаха.

Ливи и Нона бяха заспали на задната седалка. Пътуването трая цели часове и ето че отново бяхме като заседнали в движението извън малкия крайбрежен град. Върволицата коли едва пълзеше в горещината. Струваше ми се, че предницата на колата ни допира стоповете на тази пред нас и че това никога няма да има край. Бях свалила прозореца и извадила лакътя си навън с надеждата да ме лъхне малко вятър, а в огледалото за обратно виждане наблюдавах майка си и дъщеря си.

Гледах с тревога по-скоро Нона. Лицето ѝ беше посивяло — нещо, което не бях забелязвала преди. Кожата ѝ беше станала някак восъчна. Казвах си, че е заради дългото пътуване, умората и горещината.

Облягах се уморено на кормилото и чаках движението да напредне малко. Мислех за това, какво не беше наред в живота ми, когато забелязах един старец. Той куцукаше по разбития тротоар, а в ръцете си държеше великолепна бяла персийска котка.

Лицето му беше сбръчкано, той се усмихна, когато вдигна котката, за да ѝ се възхитим, и видяхме, че не са му останали никакви зъби. Козината на котката беше напълно бяла, гъста и мека, а косата на стареца беше рядка, дълга и провиснала, силно посребрена. Огромните сини очи на котката ни гледаха апатично, а очите на стареца гордо блестяха сред мрежа от ситни бръчици. Той беше изпит и прегърбен, беден селянин, но въпреки това беше завързал червена панделка около шията на котката и беше вчесвал козината ѝ, докато добие блясък. Докато го гледах, той внимателно остави котката на стената, отделяща плажната ивица от шосето. Обърна се с лъчезарна усмивка към натовареното движение.

— *Guardate* — извика ни. — *Guardate tutti, la mia principessa. Vedete quanto bella e.* Хей, погледнете всички моята принцеса. Вижте колко е красива.

От прозорците на минаващите коли се подаваха глави, а очите на хората се разширяваха от изумление, когато видяха красивата котка. Стариият селянин им махаше с ръка и посочваше гордо своята красавица, а хората се смееха и му викаха:

— *Quanto bello, e allinare una principessa.*

Което означава: „Наистина е много красива. Наистина е принцеса“.

Старецът се покланяше смирено.

— *Grazie, grazie, signori.*

А котката ни гледаше спокойно, нас, хората, които ѝ се възхищавахме. Протегна лениво предната си лапа, като да види дали маникюрът ѝ е в ред, и се прозина, което може би показваше, че приема поздравленията. Изведнъж бях като зашеметена от патоса на тази сценка, от гордостта на стария селянин, от любовта му към животното, от нуждата му да сподели с другите единственото красиво нещо в бедния си живот. Той не държеше шапката си в ръка. Не просеше. Не искаше нищо в замяна, само да признаем красотата на домашния му любимец.

Докато движението напредваше бавно и оставяше зад себе си стареца и неговата *principessa*, по бузите ми се стичаха горещи сълзи. Плачех за бедния селянин и котката му и заради цялата насъбрала се в мен тъга. Заради ежедневната борба със смъртта в спешното отделение, когато трябваше да призная, че съм само лекар, а не Господ.

Заради самотата, която се стараех да отблъсна, без дори да признавам нейното съществуване, и която знаех, че е факт сега, благодарение на Бен. Плачех и за Каш, и за Бен, и за моята изгубена любов.

Беше като пречистване. Заради любовта на стария селянин към котката, успях най-сетне да видя живота си в реална светлина. И за първи път си зададох някои въпроси.

Ако имаше поне една добра последица от идването ни в Италия, тя беше тази.

ГЛАВА 51

Бяхме в „Сан Пиетро“, малък и луксозен провинциален хотел, кацнал като по чудо върху стръмна скала в Позитано. Луксът тук не беше претенциозен — интериорът беше издържан в бяло, имаше огромни количества свежи цветя, а водопадът се изливаше в морето стотици фута по-долу. Моята просторна спалня, чийто под беше от теракота, за да е по-прохладно, имаше врата към тераса, пълна с цветя и гледка към окъпаното в слънчева светлина море. Прозорецът на банята даваше възможност да наблюдаваш, докато си лежиш във ваната лодките, които плават в морето далеч долу.

Беше онова вълшебно време малко преди превръщането на здрача в мрака на нощта, когато небето и морето се готвят да се слоят. Седяхме на терасата, където гостите на хотела вечеряха, осветена от множество лампи и почти напълно покрита с бугенвиллии, и забелязах, че Ливи не се наслаждава на гледката. Тя беше втренчила мрачен поглед в чашата си с лимонада и имаше такъв вид, сякаш е малко дете, което се е изгубило.

Разбрах, че за Ливи тази гледка, въпреки нейната неповторима красота, не беше достатъчна. Тя се отегчаваше, имаше нужда от други млади хора, от действие. Въздъгнах, защото не знаех какво да направя. Очарователният главен келнер ни се усмихна лъчезарно и ни каза, че няма нужда просто да избираме от менюто.

— Моля, *signore* — каза той и разпери широко ръце, за да демонстрира какво има предвид, — само кажете какво искате, и ще го получите. Тук сме, за да накараме мечтите ви да се сбъднат.

Можех, съвсем сериозно, да измисля няколко изречения, които да започват с: „Искам...“, но Ливи каза:

— Добре, бих искала малко овесена каша, моля.

Изгледах я втренчено. Знаех, че ги подлага на изпитание.

— Но, разбира се, ако това е твоята мечта.

Той изглеждаше много натъжен, че тя иска само това.

Лицето на Ливи също помръкна. Можех да кажа, че и тя вече съжалява за това.

— Е, може би ще взема пица — каза тя едва чуто.

Главният келнер ѝ се усмихна и каза:

— Вашите желаня са заповед за мен, signorina.

Минути по-късно той се появи, носейки тънка като бисквита пица „Маргарита“, току-що излязла от фурната, която се намираше в края на терасата. Можех да кажа, че Ливи беше наистина впечатлена. Тя се усмихна и каза:

— Благодаря.

Е, все пак се беше сетила за добрите маниери.

Не си спомням какво ядох самата аз, помня само, че беше превъзходно на вкус. И че докато вечеряхме, имаше фойерверки над залива, които ни напомниха за празника на Четвърти юли във вила Пиачере, а на мен — и за Бен. Като че ли имах нужда нещо да ми напомня за него.

По-късно, изтощена, се покатерих в огромното легло. Красивите ленени чаршафи миришеха на свеж бриз и слънчева светлина, цикадите пееха под отворения ми прозорец и намирах песента им за успокоителна. Нощта беше гореща и бях гола под чаршафите. Отметнах ги и останах да лежа в мрака, осветяван само от звездите, само с шума на морето, песента на щурците и собствените си мисли за компания. Не бях свикнала да спя гола, не бях го правила от дълго време. Е, не и от последната седмица... с Бен.

Струваше ми се, че оттогава е минала цяла вечност.

ГЛАВА 52

ЛИВИ

Сутринта беше окъпана в слънчева светлина и обещаваще горещ ден. Бугенвилиите се кръстосваха над главата на Ливи в облак от пурпурно, наситенорозово и оранжево, а долу морето блестеше синьо и примамливо. Тя беше на терасата на Нона и закусваше с пресни плодове, малки кроасанчета, пресен хляб и чаша току-що изцеден портокалов сок. Нона пиеше кафе, горещо и силно, от огромна сребърна каничка. Ливи успя да забележи, че всичко, което майка ѝ иска, е чаша кафе. Нона изрази страха си, че мога да се влюбя в Бен така, както бях влюбена в Каш. Не знаех какво да отговоря.

Ливи мислеше за Мъфи. Искаше ѝ се и тя да е тук, защото така поне щеше да има с кого да разговаря. Каза, че точно в този момент умираше от скука. Тя и Мъфи не бяха точно приятелки, а по-скоро — съюзници, но тя харесваше Мъфи и смелостта ѝ да прави каквото пожелае, да се противопостави на баща си. Макар да беше готова да се обзаложи, че Мъфи не би постъпила така, ако майка ѝ беше наблизо.

Гледаше мрачно почти прозрачното синьо море. Дори мисълта да плува в него не ѝ беше забавна, не и когато нямаше приятел на своята възраст, с когото да сподели, с когото да се гмурка под малките вълни или да плува върху гумен дюшек. А сега можеше да плува в своето море от самота. Дали се чувстваше така? Самотна? Отегчена? Неспокойна? Кой можеше да знае? Тя самата не познаваше достатъчно добре себе си, за да разбере какво не е наред при нея.

Нито една от двете не си беше взела бански костюм, така че сега трябваше да отидат до Позитано да си купят. Ливи си мислеше, че това поне е някакво развлечение. Пазаруването винаги вършеше добра работа при скука. Можеше и да имат нещо наистина хубаво в магазина. Ха, известна надежда!

Беше вече много горещо, когато поехме към селото. То се простираше надолу по хълма в поредица от очарователни тесни

павирани улички, от двете страни на които растяха много прасковени дървета. Хората, дошли да си починат тук през уикенда, вече пиеха кафе под чадърите на кафенетата, а туристите приготвяха нещата си за плажа — слънчеви шапки, бански костюми, памучни саронги, тениски, на които пишеше „Позитано“. В селото имаше магазини за керамика, различни занаятчийски работилнички, магазини, където продаваха огромни картини на местни художници, които бяха рисували предимно залива на Салерно, и бутици, в които продаваха забавни дреболии, обувки и дрехи.

Ливи си купи оскъден червен бански костюм, за който знаеше, че няма да бъде одобрен от Нона; майка ѝ си купи син, ушит от доста повече материя; а Нона си купи бял, без презрамки, който очертаваше корема ѝ, но Ливи ѝ каза, че изглежда като филмовата звезда от петдесетте години Рита Хейуърт. После Ливи каза: „Господи, червено, бяло и синьо! Ще приличаме на националния флаг!“.

Докато майка ѝ и Нона се подкрепяха с още еспreso в едно от откритите кафенета, Ливи отиде сама долу до пристанището. И там го видя. Подпрян на една моторна лодка, лениво да дъвче дъвка.

Той също я погледна и тя остана без дъх, защото изглеждаше точно като лодката си — в добра форма. Думи, за които не си бе мислила, че ще употреби по отношение на някой мъж, сега напираха в главата ѝ. Всички момчета, които познаваше у дома, бяха някак тромави и все още не се бяха превърнали напълно в мъже. Всички знаеха, че когато са на една и съща възраст, момчетата са много по-напред от момчетата. Този обаче беше по-голям. И беше целият златист — косата и тялото, загоряло от слънцето, с ясно очертани мускули, стройните и силни крака, дори стегнатият му корем. Той се обърна, хвана я, че го гледа втренчено, и също втренчи в нея очи, сини като морето зад него.

— Ciao — каза той срамежливо, но явно оглеждаше дългото ѝ тяло с все още малките гърди.

Ливи се надяваше, че няма да ѝ се наложи като на майка ѝ да пълни сутиена си с разни неща. Поне веднъж обаче не беше сигурна дали външният ѝ вид е достатъчно добър.

Следващото, което той направи, беше да ѝ изпрати въздушна целувка и да ѝ се усмихне широко, с което показа страхотните си бели

зъби. Ливи прехапа долната си устна и втренчи поглед в земята, объркана. Сравнен с момчетата, които познаваше, това тук беше мъж.

— Искаш ли да наемеш лодката? — запита той и я посочи, за по-сигурно. — Ще те откарам до Капри, само половин час е.

Тя се приближи още, закри очите си с длан и го погледна.

— Ти ще ходиш до Капри?

— Ще отида навсякъде. С теб — каза той и отново ѝ се усмихна. — До Капри, за да напазаруваш. Всички ходят там.

Цял половин час в неговата компания, още половин час там, плюс половин час за връщане. Колкото и да струваше, заслужаваше си.

— Колко? — запита Ливи, но ахна, когато той ѝ каза цената — числото с многото нули. — Ще се върна след малко — каза тя.

— Трябва да попиташ мама, а? — подвижна присмехулно той след нея, когато тя закрачи по тясната уличка обратно към кафенето.

— Трябва да отидем до Капри — информира тя майка си и Нона, все още задъхваща се от възмущение. Те също останаха без дъх, когато тя им каза цената на лодката „Рива“ и на нейния капитан. Погледна умолително майка си и видя как погледът ѝ омекна, което означаваше, че има надежда. — О, благодаря ти, мамо! — извика и я прегърна.

— Кажу ми да ни вземе в два часа от Сан Пиетро — каза майка ѝ и ѝ се усмихна.

— Два часа от Сан Пиетро — каза му Ливи, още повече останала без дъх от тичането под горещото слънце.

— Добре. — Сега той лъскаше медните части на лодката, а тя остана да го погледа за миг. И реши, че той е Абсолютно Съвършен.

— Как се казваш? — запита го най-накрая.

— Томазо. — Той ѝ се усмихна многозначително. — А ти?

— Ливи.

Той кимна.

— Добре, Ливи, в два часа.

— Довиждане, тогава — каза тя.

— Ciao.

Той продължи да работи, като си подсвиркуваше.

Обратно в хотела, Ливи се преоблече в банския си костюм и саронг, после заедно с майка си и Нона взе външния асансьор и се спусна на цели осемдесет и осем метра през скалите до малкото заливче, където можеше спокойно да се пече на слънце. Зад тях имаше

огромна пещера, в която имаше бар. На плажа разпоредител тормозеше гостите, като им казваше кой къде да седне — на първите, по-хубави места или на по-задните редици. Разбира се, когато Нона го информира на италиански коя е, дадоха им три шезлонга до самия край на водата. Върху шезлонгите им бяха метнати чисти бели хавлии, взеха поръчката им за обяд, който щеше да им бъде донесен направо от кухнята, както и студени освежителни напитки.

Ливи, която се чувстваше така, сякаш всичката работа за деня е свършена, се изпъна на шезлонга. Легна по корем и втренчи поглед в синия залив, като си играеше лениво с крайчеца на хавлията и си мислеше за Томазо. *Томазо*. Струваше ѝ се, че има цяла вечност до два часа.

Глава 53

ДЖЕМА

Защо ли се съгласих да отидем до Капри онзи следобед? Когато исках само да лежа, да гледам морето и да не мисля за абсолютно нищо. Умът ми беше прекалено зает, за да поеме още работа. Чувствата ми в онзи момент биха могли да се опишат с думата „вцепенение“. Имах нужда да остана още известно време в това състояние.

Погледнах с тревога Ливи. Толкова много исках тя да се забавлява по време на това пътуване до Италия, но тя беше, предполагам, самотна. Копнееше за нещо като всички тийнейджъри, но не знаеше какво точно е то. Знаеше някои неща за живота, но не знаеше достатъчно. Искаше да преживее нещо страхотно, но се страхуваше. Представяше на света спокойна фасада, докато всъщност беше много уязвима — като всяко дете. Животът е толкова труден, когато си тийнейджър.

А нима е по-лесен, когато си възрастен? Погледнете само каква каша бях забъркала аз. Едва ли бях добър пример.

Гледах как Нона и Ливи отиват до бара на плажа, за да обядват. Аз не бях гладна. През по-голямата част от времето поддържах жизнените си функции с огромни дози кофеин. Видях Ливи да прегръща Нона. Усмихнаха се една на друга и аз се почувствах малко

по-добре. Питях се как ли ще мине пътуването с лодката до Капри. Надявах се Ливи да се оживи малко, то да прогони скуката ѝ.

Не е трябвало да се тревожа. Бяхме съблекли банските си костюми и бяхме облекли тениски и къси панталонки, а на главите си бяхме сложили огромни шапки. Италианките около нас бяха безупречни — всеки косъм беше на мястото си, червилото им беше идеално, те бяха загорели и гладки, а аз се питах къде греша. Спомних си ледената и красива скандинавка на терасата на Бен с лакираните нокти на краката и безупречната ленена дреха и ревността отново ме прободеше. Не биваше да се чувствам така, но, по дяволите, така беше. Обърнах се към Нона.

— Трябва да отида да пазарувам — казах твърдо.

Тя ме погледна учудено.

— Е, да, крайно време беше.

Ливи се наведе нетърпеливо напред, когато лодката се появи в полезрението ни. Видях как лицето ѝ посърна, като видях кой я кара. Той приличаше на стареца от разказа „Старецът и морето“ на Хемингуей — висок и див на вид, с къдрава сива коса и загорял, а очите му бяха сякаш постоянно присвити от взирането в изкусителния океан, от слънцето и вятъра. Ливи каза:

— Но аз мислех...

„Какво ли си е мислила?“ питах се аз. А после видях. Него. Русокос, красив и секси. Смъртоносна комбинация. Погледнах разтревожено дъщеря си.

— Ciao, Томазо.

Тя се усмихна, а той ѝ кимна в отговор, докато внимателно слизахме по хлъзгавите стъпала. Томазо ни помогна да се качим в лодката, старецът включи мотора и се отдалечихме от пристанището с рев. Лодката се движеше с максималната си скорост и ние буквално летяхме по прозрачното синьо море покрай панорама от извисяващи се скали, по които растеше доста зеленина, покрай откъснати пясъчни заливчета и малки крайбрежни селца, към които, така изглеждаше, не водеше никакъв път, покрай гигантски скални формации и дълбоки тъмни пещери, покрай кораби с прибрани платна, които величествено се плъзгаха по водата.

Томазо, който, тогава разбрах, беше причината да бъдем в тази лодка на път за Капри, се катереше като маймуна по мачтите. Водните

пръски покриваха златистото му тяло и блестяха като кристали. Той балансираше като цирков артист на корпуса на бързата „Рива“. А после събу късите си панталони.

Не беше точно гол, имаше оскъден бански костюм — такъв, какъвто понякога носят европейците — от онези, които не оставят нищо на въображението. Остана там застинал за секунда, после се изтегна на предницата на лодката с разкрачени крака, с ръце под главата, изложен свободно на слънцето и вятъра, на бриза и високата скорост.

Погледът на Ливи срещна моя и ние се усмигнахме. Усмивката ни казваше, че и двете знаем малката тайна — че аз знам какво мисли тя и че тя знае какво мисля аз.

Съвсем скоро бяхме в Капри. Вятърът беше разрошил косите ни, очите ни блестяха. В случая с Ливи, може би блестяха заради Томазо. Старецът намали оборотите на мотора и сега той тихо мъркаше. Томазо се изправи. Отново ни позира за секунда, после се гмурна в ясното синьо море. Излезе след секунди, качи се на палубата и изтръска капките от златистото си тяло, гладко като на делфин.

Погледнах дъщеря си и видях погледа на изгубило се кученце в очите ѝ, който добре познавах от собствените си тийнейджърски години. Знаех, че се е влюбила за първи път.

ГЛАВА 54

Никак не е трудно да се пазарува в Капри. Каквото и да намислиш, ще се продава в някой бутик. Предлагаха се всякакви марки — от най-големите и най-известните италиански имена до най-малките, но също така много скъпи. Имаше и стоки на местни търговци и продавачи на сладолед, естествено. Имаше рокли от мек кашмир в деликатни цветове и ленени рокли в пастелни цветове, както и къси копринени рокли с тънки презрамки, бански костюми, произведени в Южна Франция, шалове от дантела и други ефирни материи, правени на ръка сандали, обсипани с мъниста, красиви обувки и чанти, блестящи истински бижута и дори още по-големи и още по-лъскави фалшиви бижута. Но, да си го призная, не бях най-запаленият клиент на света. Имах трудности с избора. Липса на опит, предполагам.

Самото пазаруване пък беше много уморително. Бяхме в един изискан бутик, където очевидно богата стара италианка, слаба и с лакирана изрусена коса и алчен поглед, искаше да премери всичко в магазина, докато съдържателката подскачаше от радостна възбуда. Избрах си едно, както мислех, много хубаво потниче — сини цветя на бял фон. Беше наистина много красиво.

За секунда старата италианка го грабна от ръцете ми. Каза нещо на съдържателката, която сви безпомощно рамене и ми прошепна, че жената го иска.

Но на каза хапливо:

— Остави го на дъртата курва. Тя трябва да е добре облечена.

И излязохме величествено, придружени от силните им гневни крясъци.

Влязохме в друг бутик, където започнах да меря дреха след дреха и да си мисля, че това е истинско мъчение. За пореден път се запитах: „Какво правя тук?“. Обезкуражена, излязох и от този бутик. И тогава, от другата страна на улицата, видях роклята, която бях пробвала в Рим. Коприненият шифон, който ми стоеше добре, макар и малко странно.

Роклята беше червена и секси и точно от онези, които нямаше къде да облека. Онази, която струваше цяло състояние. Влязох и я купих. А с нея и чифт подходящи обувки с прекалено високи токчета, червени и заострени отпред, които, знаех, щяха да ми стискат, но с които краката ми изглеждаха изненадващо добре. Те бяха моите вълшебни пантофки, които щяха да ме отведат във вълшебната страна Оз. Станах не само по-висока, но и с по-примамливи извивки и отново се почувствах като истинска жена. „Може би тази игра, наречена пазаруване, не е чак толкова лоша, все пак“, казах си.

— Само успехът има значение — каза Нона всезнаещо, защото тя беше шампион в пазаруването, нали?

Както и да е, изтичах обратно в „Мало“, магазина за кашмир, и подадох полуизчерпаната си кредитна карта, за да купя зеления пуловер, който може би беше най-мекото нещо на света, после се втурнах надолу по улицата, за да си купя семпла бяла пола, която прилягаше към тялото ми плътно като ръкавица. Купих си и ново, скъпо бельо — никога вече нямаше да ме хванат неочаквано по старите ми памучни бикини. А после строго си напомних, че никога вече няма да правя такива неща. Нали бях ледената девица или не? Да, точно така. И така, купих си дантелени сутиен и бикини. А после купих и някои доста по-обикновени неща като тениски и памучни къси панталонки, както и две памучни и удобни летни рокли. И знаех, че вече съм разорена.

Само че Ливи просто трябваше да си купи зелена рокля, която беше точно в цвета на новата коса на Мъфи и която беше просто неустоима. Роклята беше наистина подходяща за момиче и беше с много тънки презрамки. Падаше на меки гънки по младото тяло и я правеше да изглежда по-възрастна. А може би трябваше да бъде така, за да се чувства тя щастлива, кой знае. Купихме и чифт от сандалите с мъниста, които много подхождаха на роклята ѝ, а за Нона — елегантен ленен костюм в лавандулов цвят. А после изядохме набързо по един сладолед с шамфъстък. Беше идеален. И ето че се върнахме на пристанището, където ни чакаше „Рива“. И Томазо. Истинската причина да бъдем тук.

ГЛАВА 55

Този път Томазо управляваше лодката. Баща му седеше на кърмата, навиваше въжетата, изучаваше картата и правеше и други неща, свързани с навигацията. Томазо покани Ливи да седне до него.

Гледах гърба на дъщеря си и остриганата ѝ жълта коса и се опитах да отгатна какво мисли. Нона ме сръга с лакът, повдигна вежди и кимна в тяхната посока.

— Амоге — прошепна тя. Аз въздъхнах. Знаех, че е права. — Сега вече тя наистина може да изпадне в беда — добави Нона.

— Не и ако мога да ѝ помогна — прошепнах в отговор, докато гледах изящно оформения мускулест гръб на Томазо.

Има нещо наистина много красиво в младостта, в елегантността на младите тела, въпреки че се очертават всяко ребро и всеки мускул. Томазо приличаше на млад мъж от древна Елада или може би на италианска статуя, толкова беше красив. Не можех да обвиня Ливи, защото тя никога досега не беше виждала подобна красота. Но се запитах какво точно вижда Томазо в моето момиче.

Компания, приятел, помислих си с копнеж. Някой, с когото да се шегува, да флиртува, за да минават по-бързо дългите летни дни. Но не и нощите. Не, определено не и нощите.

— Мамо — каза Ливи, когато пристигнахме обратно в Сан Пиетро, — може ли тази вечер да изляза с Томазо? Той знае някакъв подходящ клуб и казва, че там е страхотно.

Тя ме погледна, изпълнена с надежда. Бях готова да кажа „не“, но тя сияеше от очакване.

— Не може да излезеш само с него. Трябва да бъдете цяла група. И трябва да те върне вкъщи до единайсет — казах строго.

— О, мамо! — Тя беше останала без дъх от вълнение и се усмихваше щастливо. — Полунощ.

— Единайсет и половина. И нито минута по-късно.

— Благодаря, мамо. — Тя пак се усмихна и ме прегърна здраво. — Ще облека новата рокля.

Ливи облече зелената рокля, сложи леки бронзови сенки на клепачите си и бледо червило. Гледах я и си мислех удивена: „Моята дъщеря, малката русалка, излиза на среща с принца“. Нейната първа истинска среща. Успях да скрия паниката си, казах ѝ да се държи прилично, защото Нона ще я убие, ако забрави добрите маниери, а тя отговори:

— Господи, мамо, та аз отивам само в някакъв си клуб! — А после се усмихна широко и добави: — Ще танцувам до премала и ще бъда с най-красивото момче в града!

Когато Томазо дойде да я вземе в най-малката кола, която бях виждала, с размерите на количка за голф, разбрах, че е права. Облечен той беше дори по-красив, отколкото полугол. Беше в бяла риза с къси ръкави и бели панталони, които очертаваха мускулите на краката му. Забравете Фабио, това момче би могло да привлече вниманието по която и да е улица на Милано или Париж.

— Щом трябва да излиза на срещи — измърмори Нона, — то поне да е с момче като това.

Приятелите на Томазо, млад мъж и много красиво момиче, слязоха — с мъка — от задната седалка и дойдоха да ни стиснат ръцете. После Томазо помогна на Ливи да се качи. Увери се, че е удобно настанена, и затвори вратата, като че ли се грижеше за някое особено ценно бижу каквото, естествено, беше дъщеря ми. Моето дете.

Кръстосах пръсти и се надявах Нона да е права. Това беше лошо и от моята първа среща.

Нона и аз вечеряхме сами на терасата. Гледах светлините на Позитано да блестят в извивката на залива и се чудех какво ли прави Ливи.

— Няма смисъл да се тревожиш — каза Нона сухо. — Възпитала си я както трябва, нали?

— Да, но нали и ти ме възпита правилно, а виж какво се случи с мен.

Нона стисна устни и започна да ме преценява с поглед. Извика келнера и поръча две водки-мартини.

— Нека водката е „Грей Гус“ — добави тя, с което ме накара да тръсна глава от учудване и да я запитам откъде знае толкова много за видовете водка.

— Чета много — отговори тя. — Както и да е, реших, че ние двете можем да си пийнем. Преживя много напоследък, Джема.

— Да. — Гласът ми прозвуча едва чуто, като че ли внезапно се бях задавила.

Отпих от мартинито си.

— Искаш ли да ми разкажеш?

Внезапно Нона отново се беше превърнала в моя майка с все същата тревога в очите, която в моите гореше за Ливи. Майките са си майки, независимо на колко години е детето. А аз бях сякаш със завързан език, нейната обърквана и смутена дъщеря, готова да признае греховете си на своята майка.

— Мисля, че съм влюбена в Бен — казах аз. — Не го искам, но се страхувам, че е така.

— Страхуваш се? Това е много драматична, театрална дума, Джема.

Погледнах я, изпълнена с отчаяние.

— Но точно така се чувствам. Страхувам се.

— Заради Каш ли?

О, господи, само при споменаването на името му сърцето ми прескачаше. Отпих още една глътка от мартинито и кимнах.

— Главно.

— Главно? Ами останалото? Другите причини?

— Ами например не го познавам добре. И някак си винаги успявам да се направя на глупачка, когато го видя. И... — Спрях да говоря. Нямах как да кажа на майка си за нощта, прекарана с Бен в леглото, и за това, как се бях почувствала тогава. — И той има друга приятелка. Видях ги заедно във вилата. Освен това ме мрази, защото вярва, че съм инициатор на заговора против него. Мисли, че аз съм прекъснала електричеството му, телефона му, водата му и господ знае какво друго.

— Така ли мисли?! — Нона беше искрено учудена.

— Ние сме във война, разбираш ли? — Довърших мартинито на една-единствена глътка, която опари гърлото ми. Хвърлих подозрителен поглед. — Ти не знаеш нищо за това, нали?

— Много малко — отговори безгрижно тя, извика келнера и поръча бутилка от местното розе, добре изстудено.

— Но знаеш все пак нещо.

— Може би Роко знае. Това е местна работа, нали?

— О, разбира се, и няма нищо общо с теб.

— Е, може би. Само малко.

Подпрях лакти на масата и покрих лицето си с длани.

— Мамо! Какво си направила сега?

— Само се опитвам да си върна вилата — каза тя разгорещено.

— И местните решиха да ми помогнат, това е всичко. Все пак моето семейство е от Бела Пиачере.

— Да, а Бен е амеріcano, чуждестранният нашественик, когото са приемали добре, благодаря, докато не се появи ти.

Тя се наведе напред през масата и ме погледна право в гневното лице.

— Нима си забравила, че аз съм наследницата? Че Бен живее във вилата, която по право е моя?

— Не, мамо, не съм забравила. Но чак саботаж?!

— Окей. — Внезапно тя се предаде. — Заради теб. Ще кажа на Роко да го спре.

— Роко! Трябваше да се досетя, че той има нещо общо с това.

— Но помни, правя го заради теб. Защото си преживяла лоши времена, а мисля, че вече си готова отново за добрите времена. Съгласна съм да се откажа от вилата, за да те видя пак щастлива, Джема. — Тя стисна ръката ми през масата, а в очите ѝ имаше тревога. — И това е истината.

Взех ръката на Нона и я целунах, а тя ми се усмихна лъчезарно с усмивката, с която знаех, че е поразила баща ми при първата им среща. Същата, с която сега омайваше и Роко Чезани. Освен това бях открила, че такава усмивка притежавам и аз.

— Не се тревожи, Джема, аз ще се погрижа за нещата — каза тя. — А сега да поръчваме. Какво ще кажеш за диви гъби соте, поръсени със зехтин за начало. И сирене „Пекорино“? А после месо с доматиен сос. А после може би и риба или пък агнешко?

Оставих я да поръча и отпихах от студеното вино, което беше по-скоро червено, отколкото розе, но леко и блестящо, щипещо приятно езика ми. Когато пристигна храната, започнах послушно да се храня.

Тя беше превъзходна, разбира се, но апетитът ми се беше изпарил. Знаех, че ще трябва да преодоля това си настроение. Но не можех да го направя в онази вечер. Просто нямах необходимата енергия.

След вечеря Нона отиде в стаята си, а аз взех книгата си и седнах на един от удобните бели дивани във фоайето. Трябваше да изчакам Ливи. Беше десет часът, а аз вече броях минутите.

ГЛАВА 56

НОНА

Нона се обади на Роко по телефона. Той звънеше и звънеше и тя тъкмо щеше да се откаже, когато Роко вдигна слушалката.

— Pronto — каза той недоволно.

— Нима спиш, Роко Чезани? — каза тя обвинително.

— София Мария, мислех, наистина, да заспивам вече. Десет и петнайсет е, а аз трябва да ставам рано.

— Работиш прекалено много, Роко. Време е да оставиш работниците си да вършат по-голямата част от работата. А ти трябва единствено да се грижиш за бизнеса.

Роко отмести купата със супа. София Мария все още имаше впечатлението, че той е постигнал голям успех, че е голям търговец на зехтин. Предполагаше, че след като тя е много богата, не можеше да разбере полусъществуването на другите. Сигурно не можеше да проумее и факта, че на него наистина му се налага да работи в своето frantoio.

— Имам новини за теб — каза Роко. — Разрешителното на американеца да превърне в хотел... Ами, изчезнало е някъде! А утре пътят, който води до вилата, ще бъде разкопан по заповед на кметството. Трябва да се погрижат за тръбите, нали се сещаш.

За миг Нона се изкуши, но каза:

— Роко, чуй ме. E'importante. Urgente. Отмени ремонта на пътя и намери отново изгубеното разрешително. Не можем повече да продължаваме с нашия план.

— Какво говориш? Какво ще стане с вилата ти?

— Забрави за вилата ми. Това е нещо, което трябва да направя за дъщеря си. Тя е влюбена в американеца, но той вярва, че тя стои зад саботажа. Разбираш какво искам да кажа, Роко. Тя ми каза, че той я мрази заради това.

— E' amore — въздъхна примирено Роко.

Фидо скочи в скута му и го близна по лицето, после скочи върху кухненската маса и облиза каквото беше останало от чесновата супа на Роко. Това куче обичаше чесън. Роко му се усмихна обичливо. Той знаеше всичко за любовта. Каквото и да пожелаеше кучето, щеше да му го даде.

— Si, e amoge — каза и София Мария и също се усмихна.

— Тогава няма какво повече да се каже по въпроса.

Нона обаче имаше още много за казване.

— Утре първото, което ще направиш — инструктира го тя, — ще бъде да отидеш до вилата. Ще трябва лично да говориш със синьор Бен. Кажу му, че не Джема е виновна за саботажа, а ти и аз, както и останалите хора от селото. Извини се, Роко. Кажу му, че всичко е било грешка и вече е приключило.

Роко смръщи вежди. Не беше в природата му да се извинява. И все пак разтри върха на носа си с пръсти — този така познат негов жест.

— Ще бъде направено — обеща той.

— И също така се погрижи да му кажеш къде е Джема.

— Добре.

— Ще се върна у дома много скоро.

— Ще те чакам, София Мария! — Роко пак се усмихна.

ГЛАВА 57

ЛИВИ

Ливи седеше с Томазо до малката маса в горещия, претъпкан и силно задимен малък клуб, отпиваше от пепсито си и се опитваше да изглежда спокойна и отпусната, докато в същото време така ясно усещаше крака му, допрян до нейния, че можеше да припадне. Двойката, която беше в колата, беше изчезнала веднага щом пристигнаха. Нервна, тя изпи на един дъх останалото в чашата. Сламката издаде силен звук и тя смръщи вежди смутена. Това я караше да изглежда като глупаво малко дете, а Томазо — толкова... зрял.

— На колко години си всъщност? — запита неочаквано тя.

— Cosa? — Той се усмихна и я погледна право в очите. Не разбираше английски.

— Quanti anni hai? — Тя посочи гърдите си с пръст. — Ти — добави.

— Ah, parli italiano adesso. — Той се усмихна ослепително. — Вече говориш италиански. Но sedici anni.

— Sedici? — Звучеше повече като английската дума „съблазнявам“ отколкото като число.

— Шестнайсет — каза той, с което я изненада. Тя мислеше, че е поне на деветнайсет. — E tu?

Ливи знаеше, че не е възможно да му каже, че е само на четиринайсет, защото вероятно щеше да я откара право у дома ѝ.

— На петнайсет — каза тя.

Той ѝ хвърли дълъг поглед.

— Più o meno? — Махна с ръка. — Повече или по-малко?

— Повече — каза тя.

Господи, никак не беше лесно да лъжеш на италиански. А да флиртуваш, беше почти невъзможно. Освен в случаите, когато танцуваха, както беше сега. Тя танцуваше по-добре от него. Направо блестеше на малкия дансинг, бедрата ѝ се поклащаха с грацията на

хлапе, израснало по улиците на Манхатън. И, което беше още повече, тя знаеше дори последните модни движения, на които се зае да го научи. Ливи беше кралица на танца, точно каквато беше и майка ѝ, когато беше млада. Но пък, когато танцуваха на онези бавни италиански соло песни, Томазо беше кралят.

Той я притискаше плътно до себе си. Едната му ръка беше ниско на гърба ѝ, другата стискаше нейната, която пък беше под брадичката му. Беше толкова... о, боже, секси. Красивото му златисто тяло беше така близо до нейното, че тя го чувстваше да трепери. Господи! Отскочи назад, защото не знаеше дали да бъде шокирана, или развълнувана, но той твърдо я дръпна отново към себе си.

— Carina — прошепна в ухото ѝ, както и много други думи, които тя не разбра.

После, преди да се осъзнае, носовете им се докоснаха и устните му покриха нейните. Светлините на дансинга угаснаха. Господи, нямаше търпение да разкаже на приятелките си, когато се върне. Те толкова много говореха за това, а ето че тя всъщност го правеше. Целуваше се! Просто трябваше да каже на някого. Дори на Мъфи щеше да е достатъчно.

Музиката спря и тя отвори очи. Не беше разбрала, че се канят да затварят! Томазо все още я държеше през кръста, лицето му беше близо до нейното.

— Ела, мила — прошепна той, хвана я за ръката и я изведе от клуба. Навън, в нощта, която беше топла като в тропиците.

Ръката му беше доста по-твърда и по-груба от нейната, което я накара с тревога да си помисли, че може би трябва да вдига тежести, за да заякне и да изглежда по-възрастна. Спряха пред кафе-бар, който се намиреше на самата плажна ивица. Томазо помахаше с ръка и поздрави младите хора, които също се мотаеха там, и те също го поздравиха. Извикаха:

— Сiao, Томазо! Кое е момичето? Изглежда като поп звезда с тази жълта коса.

— Това е Мадона — извика им Томазо в отговор и всички се засмяха.

Ливи ги изгледа изпод полуспуснатите си клепачи. Не знаеше какви думи са си разменили и се чувстваше неудобно. Молеше се и се надяваше да не е наследила от майка си склонността ѝ да се изчервява.

Томазо я заведе при приятелите си, за да я запознае с тях. Някои от момичетата и момчетата изглеждаха на нейната възраст. Те ѝ се усмихнаха дружелюбно, но и с любопитство. Хареса им това, че баба ѝ е италианка. Но през по-голямата част от времето тя седя с пепси-кола пред себе си, като този път внимаваше да не издава силни звуци, които наподобяват сърбанае, държеше Томазо за ръката и се радваше, че е „неговото момиче“. Харесваха ѝ вълните, които пръстите му предаваха на нейните; начинът, по който усещаше собственото си тяло — така, както никога досега.

Часовникът на църквата оповести кръглия час. Тя броеше, доволна, ударите. Не ѝ се искаше да изоставя Томазо и новите си приятели. Господи, часовникът удари дванайсети път!

Тя скочи на крака. През главата ѝ преминаха ужасните образи на разгневената ѝ майка и, което беше още по-лошо, на Нона.

— Трябва да тръгвам. Обещах да се върна в единайсет и половина.

Томазо я хвана за ръката.

— Разбира се, carina. Ще те заведе у дома. — Той намигна на останалите и им каза нещо на италиански, което Ливи не разбра, но беше готова да се обзаложи, че не е ласкаво за младите американски момичета.

Тя почти тичаше по стръмните павирани улици към мястото, където Томазо беше паркирал колата — на главната улица в най-високата част на селото. Той ѝ отвори вратата. После, когато тя се наведе да влезе, той я накара да се изправи и я притисна към себе си.

— Carina — прошепна. — Ливи.

Красивото му лице се наведе над нейното и погледите им се срещнаха. Тя гледаше като хипнотизирана как устата му се доближава до нейната. Щеше да я целуне, този път — както трябва. А тя не знаеше как да отговори на целувката му. Но след като толкова много пъти беше говорила с приятелките си за това, сигурно щеше да е лесно. А после очите ѝ сякаш сами се затвориха, устните им се съединиха и тя умираше от любов... или каквото беше онова, което чувстваше.

— Carina — прошепна Томазо, когато устните им най-после се разделиха.

Тя го гледа дълго, а после, неизвестно защо, каза:

— Благодаря ти.

Той се усмихна щастливо и също каза:

— Благодаря ти, carina.

И ѝ помогна да влезе в колата. След пет минути бяха обратно в хотела. Тя беше скована от страх, защото беше обещала на майка си да се върне в единайсет и половина и знаеше, че вече няма да я пуснат да излезе отново. И, о, господи, какво щеше да прави, ако вече никога не види Томазо?!

Отвори вратата на колата, преди портиерът или Томазо да се успели да го сторят, и му пожела набързо „лека ноц“ през рамо.

— Ливи, почакай. — Той я настигна и я хвана за ръката, вече пред асансьора. — Утре, Ливи? По същото време?

Погледът му молеше, очите му бяха толкова ясни и сини, че можеше да умре за тях.

— Добре — каза тя едва чуто.

После натисна бутона, а момчето изчезна от погледа ѝ. И вероятно от живота ѝ, както нещастно си помисли тя, защото беше изпаднала в беда, знаеше го.

ДЖЕМА

Крачех и разглеждах теракотните плочки в „Сан Пиетро“. Опитвах се да си спомня как се чувствах, когато бях тийнейджърка. И си казвах, че, разбира се, всичко е наред и че Ливи нито е съблазнена, нито е пияна, нито отвлечена, нито пък, о, господи, жертва на пътна катастрофа. От спомена за тесния път с многото завои ми прилошаваше. Къде беше детето ми?! Искях да бъде тук, у дома, в безопасност, с мен. Знаех, че преживявам страданието, което всеки родител преживява, когато детето му има среща за първи път, но от това чакането не ставаше по-лесно.

Крачих още известно време, кимнах на чиновника на рецепцията и на бармана, опитах се да се концентрирам и да се възхитя на начина, по който лозите се вият по тавана и внасят зеленина и оживление в затвореното помещение. Казах си строго, че винаги трябва да се наслаждавам на момента, да се възхищавам на красотата, на осветената от свещите тераса, на градината от свежи цветя, на светлините на минаващия кораб на хоризонта, на блясъка от

прозорците на Позитано... Където беше дъщеря ми... А тя закъсняваше! И аз истински се тревожех.

Отидох до асансьора. Вратата му се отвори и ето я нея, боса, стиснала новите си сандали от Капри в ръка. Хапеше нервно долната си устна — точно както правех и аз, когато бях разтревожена.

— Съжалявам, мамо — каза тя и наведе глава, все едно че беше палаво малко момиченце. — Наистина съжалявам. Аз... нищо не се е случило. Просто забравих колко е часът. Седяхме в онова кафе с неговите приятели и някак си времето... Ами, просто минаваше покрай мен.

Тя ме изгледа изпод полузатворените си клепачи и аз видях себе си в нея толкова ясно, че почувствах и болка, и съжаление. Отворих прегръдките си и просто казах:

— Ела тук, дъще.

Ливи изтича към мен и ние се прегърнахме здраво, а после тя се отдалечи на няколко сантиметра и каза:

— Мамо, той ме целуна... И, мамо, бях толкова уплашена...

И двете се засмяхме и пак се прегърнахме, а аз си помислих: „Слава богу, всичко е наред. И всъщност сама ми каза за първата си целувка“.

— Хайде — казах и двете излязохме прегърнати на терасата, където се облегнахме на перилата и тя ми разказа всичко, случило се вечерта. Беше така, както трябва да бъде между майка и дъщеря. Поне засега.

ГЛАВА 58

РОКО

Роко напредваше бавно и с много тръскане с пикапа по чакълестата алея на вилата. Фидо подскачаше и скимтеше на задната седалка и панически се опитваше да запази равновесие. От време на време рязко и изплашено излайваше, сякаш казваше на Роко да спре. Роко паркира пред старите конюшни, излезе от колата и огледа безлюдния и сякаш внезапно запустял двор. Кучето скочи от задната седалка и дотича при него, след което търпеливо зачака.

Роко си помисли, че всичко беше просто perfetto. Беше свършил перфектна работа. Не би могло да бъде по-добре. И то за нищо. Освен това сега трябваше да преглътне гордостта си и да се извини на американеца. Е, може би не точно да се извини.

Бен се зададе иззад ъгъла на вилата и видя Роко да стои напред двора със смешното си куче. Зачуди се какво ли има да става този път.

— Здравей, Роко! — извика.

— Здравейте, синьоре. — Роко свали от главата си старата армейска шапка, която носеше и в пек, и в дъжд, и в студ. Притисна я към гърдите си и застана в позата на войник, който очаква вниманието на своя генерал.

Бен си помисли, че това е много странно, защото той обикновено само докосваше периферията с пръст. Наистина щеше да става нещо.

— Какво мога да направя днес за теб, Роко? — каза той, като гледаше строго, защото знаеше, че по някакъв начин Роко е замесен в проблемите му.

— Signore, имам добри новини. — Роко му се усмихна лъчезарно с онази фалшива усмивка, която разкриваше всичките му зъби. — Казаха ми, че разрешителното за хотела не се е загубило все пак.

— Наистина ли? — Бен се подпря на каменната стена и скръсти ръце.

— Точно така. И не само това, от кметството решиха, че не е задължително ремонтните работи да започнат веднага. Няма да копаят пътя.

— И защо така, Роко? Какво предполагаш ти?

Роко сви изразително рамене, разпери широко ръце.

— Както казвате вие в Америка, това ме озадачава, signore. Може би понякога Бог просто е добър към нас.

— Готов съм да повярвам в това, Роко — каза Бен сухо, приемайки думите му за извинение, каквито и бяха. — Да се надяваме Всевишния да се погрижи също така за телефона ми, за електричеството ми и за водата ми.

Роко отново се усмихна лъчезарно.

— Мога да гарантирам, синьор Бен. Утре всичко ще бъде оправено. — Той се поколеба и му хвърли поглед с крайчеца на окото си. — Само още нещо, синьоре. Отнася се за... Ами, лично е... За докторката.

Бен изправи гръб. Направи две крачки към Роко и кучето изръмжа. Бен спря и изгледа замислено странната двойка.

— Какво за докторката? — каза той. — Знаеш ли къде е тя?

— Знам. И знам също така, че не тя саботира вилата ви, синьоре. Тя е невинна.

— Никога в нищо не съм я обвинявал.

— Не така чух, синьоре.

— Щом докторката не е виновна за саботажа, Роко, тогава — кой?

Роко се почеса по главата, отново сви рамене и се усмихна.

— Кой знае, синьоре? Кой знае?

— Само Господ, предполагам — каза Бен и се усмихна от облекчение.

Беше му се разминало и дори не му се наложи да се извини. Съвсем скоро щяха да възстановят услугите във вилата, той щеше отново да се събере с докторката и София Мария — да се върне у дома. И всичко щеше отново да е наред.

— Докторката е в Позитано, синьоре — каза той и забеляза как Бен хвърли бърз поглед на часовника си. — В хотел „Сан Пиетро“ с дъщеря си и София Мария. Пътуването дотам не е чак толкова дълго. Ами... може би шест часа.

Двамата се потупаха дружески по гърбовете и Бен каза:

— Благодаря ти.

А Роко отговори:

— За нищо.

Тогава Бен каза:

— Моят стар приятел Роко.

А Роко:

— Следващия сезон, синьоре, ще видите най-големия трюфел, открит някога в Тоскана. Фидо ще го намери специално за вас, а аз лично ще ви го донеса.

— Радвам се да чуя това, Роко.

Бен вече беше тръгнал обратно към вилата, за да приготви Мъфи за пътуването.

ГЛАВА 59

БЕН

По времето на дългото пътуване на юг през Рим, а после и през Наполи, Бен си казваше, че е лудост да прави това. Той едва познаваше тази жена. Пък и тя беше луда, защото винаги се спъваше и удряше във вратите. Само господ знаеше как въобще се справя в спешното отделение. И освен това беше го заварила с Луиза. Защото нямаше никакъв усет към времето, както предполагаше той. Тогава защо, питаше се за стотен път, щом тя те ядосва толкова много, ти отиваш чак до Позитано, за да ѝ се извиниш?

Той нададе висок стон и Мъфи, изпъната на задната седалка, сгорещена и отегчена до смърт, седна и отбеляза:

— Какво има, татко?

— Заради натовареното движение е, предполагам.

Но дъщеря му беше прекалено умна, за да бъде заблудена по този начин.

— Заради доктор Джерико е, нали?

— Какво? — Той погледна образа ѝ в огледалото за обратно виждане и отбеляза, че започва да свиква със зелената ѝ коса. Сега му се струваше почти нормална.

— О, татко, знаеш. — Мъфи се изкикоти и отново се излегна. — Мъже! — каза тя високо и той се усмихна.

Пътуването до Тоскана не беше напразно — момичето му сякаш изведнъж порасна.

Което все още не обясняваше защо преследва през половината Италия жената, с която толкова трудно се разбираше, жената, която криеше в себе си толкова противоречия, която беше толкова... огнегу, че го озадачаваше. Истината беше, че никога не беше срещал жена като нея. Не беше срещал жена, която да се справя с толкова трудна професия, нито жена, която да не се интересува как изглежда.

И все пак, докато във Флоренция седяха един срещу друг и усмивката озаряваше лицето ѝ и го изкушаваше, той си помисли, че не беше виждал по-красива, по-естествена жена. Тя го беше накарала да се замисли за себе си и за досегашните си връзки.

Той не беше човек, който мисли само за себе си. Отнасяше се нежно с жените, беше любезен и забавен. Беше се интересувал истински от жените, с които се беше срещал. Беше се интересувал истински и от съпругата си. Всъщност дори беше лудо влюбен в нея или поне така мислеше тогава. Но никога преди не се беше чувствал по този начин.

И как точно се чувстваше? Замисли се за това, докато шофираше през Пиано. Странно име за населено място, помисли си, макар да знаеше, че думата означава „бавно“ на италиански. Тъй като бяха в задръстване вече повече от десет минути, той реши, че не би могло да има по-подходящо име.

По дяволите, не знаеше какво изпитва към Джема. Знаеше само, че иска да бъде с нея. Че иска да я държи в прегръдките си, да я люби, да я защитава от тези дребни злополуки, към които беше склонна. Имаше и още нещо. Искаше да разтопи този леден къс, който тя наричаше сърце. Джема Джерико беше проблем. И загадка. Трябваше да разреши и двете.

ГЛАВА 60

ДЖЕМА

От следобедната ми дрямка ме събуди почукване на вратата. Беше Нона. Очите ѝ блестяха, което ме накара да заподозра, че е намислила нещо.

— Хайде тази вечер да се облечем хубаво, да пием шампанско, да празнуваме — каза тя. — Облечи червената рокля, защо не?

— Чакай малко — казах аз и разтърках очи. — Какво, по-точно, ще празнуваме?

Тя подсмръкна леко и вдигна вежди.

— Краят на саботажа — прошепна тихо, а после високо се засмя. — Както и да е, Джема, ще има случай да я облечеш, така че, защо не?

След час се огледах внимателно във високото огледало, което ми даваше напълно адекватен образ на новото ми „аз“ — загоряло тяло, облечено в червена рокля и с вълшебните обувки, които трябваше да ме отведат в страната на Оз. Мекият шифон прилепваше точно там, където трябваше, и разкриваше точно онова, което трябваше. Нямах съмнение в това, италианците знаеха какво правят, когато ставаше въпрос за дрехи. Въздъхнах, като мислех мрачно, че това най-вероятно е първият, но и последният случай, когато ще имам възможност да я облека. Скоро, толкова скоро ще се върнем в Ню Йорк. За да работя и отново да навляза във всекидневната си рутина.

„Искаш да кажеш — да се върнеш към живота, който обичаш — напомних си строго. — Онзи живот, в който няма никакви усложнения от романтичен тип. Да, точно така — прошепнах. — Обратно към жената с ледената обвивка около сърцето. Помниш ли?“

Нямах червило, което да подхожда на роклята, затова сложих от обичайното, което беше близо до естествения цвят на устните ми. Сложих малко руж на бузите си и спирала — на миглите си, пригладих

веждите си, пръснах малко от парфюма с аромата на виолетки и бях готова. Да празнувам края на саботажа във вила Пиачере и, да си кажем истината, края на мечтата на Нона да стане богата наследница.

Ливи почука на вратата и веднага нахлу вътре.

— Мамо, мога ли да взема назаем новата ти бяла пола?

„Това вече е прекалено — помислих си изненадана. — Ето че дъщеря ми започва да взема назаем дрехите ми. Расте прекалено бързо. А аз искам да си остане малко дете. Харесва ми така, защото е много по-лесно. А ето че сега трябва да слушам за дрехи, за целувки и други подобни.“

— Ще ти бъде прекалено дълга — казах, защото бях свикнала с това, че тя носи много къси поли.

— Не, всичко ще е наред. — Ливи притисна полата към тялото си. — Мисля изцяло да променя външния си вид. Знаеш ли, харесва ми това, че раста. Искам да бъда съвсем уникална.

Тя изчезна с новата ми пола, а аз отидох горе, за да се срещна с Нона. Тя се чувстваше тук като у дома си и изглеждаше съвсем на място, подпряла се на бара.

— Тази вечер наследницата изглежда много добре — казах аз и се настаних на високото столче до нея.

Тя ме огледа от горе до долу, както правеше и на традиционните ни неделни обеди, после каза:

— Не ми харесва червилото.

— Исусе, мамо, а какво ще кажеш за роклята?

— Роклята е идеална. И обувките.

Тя се обърна към бармана и поръча онова, което май щеше да се превърне в обичайно питие за нас — мартини с водка. А аз втренчих поглед в краката си. Обувките вече ми стискаха. Гордостта беше болезнено нещо. И някой друг го беше казал преди мен, но може би по друг повод.

Ливи вървеше царствено към нас. Моята бяла пола ѝ прилягаше идеално. Беше облякла обикновена бяла тениска, а на краката ѝ бяха сандалите с мъниста. Ако не бяха татуировките, които, слава богу, вече изчезваха, на ръцете ѝ и остриганата жълта коса, тя щеше да изглежда почти нормално. Полата стигаше до коленете ѝ.

— Никога досега не съм те виждала без крака — казах и се усмихнах.

А тя отговори:

— О, мамо, не започвай пак!

Нона ѝ каза, че изглежда почти като дама, и ѝ поръча пепси.

— Телефонно обаждане за госпожицата — каза барманът и подаде телефона на Ливи.

— За мен? — Учудена, тя взе слушалката и поздрави. — О, добре! — каза след малко, доста приглушено. — Да, добре, може би. Ciao.

Подаде слушалката обратно на бармана, отпи от пепсито си и ме погледна с ново очакване.

— Е? — казах аз.

— О, беше Томазо. Може би няма да успее да излезе тази вечер. Но може и да успее. Ще видим.

Това ни накара да замълчим. Не знаех какво да кажа, а Нона не знаеше всички подробности за целувката, за опасностите, които крие първата любов, особено когато си само на четиринайсет. И така, Нона каза:

— Добре, това означава, че можеш да празнуваш края на саботажа с нас.

Ливи ѝ хвърли поглед, който ясно говореше, че не дава пет пари за това, аз въздъхнах. Очаквах с нетърпение нашето мълчаливо празнуване.

ГЛАВА 61

Тъкмо се бяхме настанили до обичайната си маса с изглед към залива, небето беше розово-оранжево от залеза, когато Нона каза:

— Вене.

Звучеше като котката, която е облизала сметаната. Проследих погледа ѝ. Мистър Рафаел стоеше на входа. Ливи подскочи от радост. Прегърна Мъфи, като че ли бяха най-добри приятелки, и каза:

— Много се радвам да те видя.

Мъфи се усмихна широко и каза:

— И аз.

Гледах ги двете: Мъфи в напълно неподходящи къси панталонки от ликра и потниче с презрамки, обсипани с мъниста, със светлозелена коса, и дъщеря ми, вече почти обикновено руса, с бяла пола до коленете и обикновена тениска, но с много модерни сандали. Господи, помислих си, момичетата са си разменили ролите. Мъфи се беше превърнала в Ливи, а Ливи — в Мъфи.

После осъзнах, че щом Мъфи е тук, значи и Бен е тук. И ето че той изникна внезапно до мен в омачкани къси панталони, сгорещен, уморен и потен. А аз изглеждах определено великолепно в новата си червена шифонена рокля с аромата на виолетки около себе си. Дали и ние не бяхме разменили ролите си?

Сърцето ми прескочи не един, а няколко удара. Не знаех нито какво да направя, нито какво да кажа. Прокарах разтревожено длани през косата си и си казах: „О, по дяволите, какво прави той тук!“. Изправих се на крака, а през главата ми минаваха мисли за бягство. После си спомних какво си бях обещала — никога повече да не бягам, защото, когато го правех, винаги се спъвах в нещо. Затова бързо седнах отново.

Келнерите гледаха подозрително Бен и Мъфи, докато те вървяха към нас покрай изискано облечените други гости на ресторанта. Бях готова да се засмея. „Раздърпани“ и „неугледни“ бяха подходящи думи, за да се опише техният външен вид, но знаете ли какво? Този външен

вид не отнемаше нищо от фаталния чар на Бен. Особено когато погледна право в очите ми и ме накара отново да се почувствам единствената жена на земята.

— Джема — каза той и протегна ръка.

Пак станах, макар да не разбрах как го направих, без да обърна масата. Поех ръката му и двамата прекосихме отново терасата, следвани от любопитните погледи на останалите.

Състав от трима души изпълняваше песен, която ми се струваше, че знам добре — нежна, романтична и секси. Бен ме дръпна към себе си и започнахме бавно да танцуваме. Светлините бяха приглушени. Бяхме единствената двойка на дансинга. Усещах аромата на собствения си парфюм и на неговата пот. Мислех, че това е най-секси миризмата на света.

Гледах го в очите и си мислех, че това не е редно. Казах ли ви, че очите му са сиво-зелени, изпъстрени с малки златисти точки? Казах ли ви, че дланите му са силни и твърди? Казах ли ви, че познавах тялото му така, както познавах моето, и че ако танцувате много бавно с мъж, чиито движения познавате добре, осъзнавате ясно, че сте жена, и при това много слаба жена? И макар да знаех, че не бива да правя това, че трябваше да го отпратя да си върви, аз се радвах на танца.

Бен чувства въздишката ми и отлепи бузата си от моята.

— Тук съм, за да се извиня, Джема — каза той. — Луиза е просто стара позната. Познавам я от години. Между нас няма нищо. И никога не е имало. Вината за това е изцяло моя.

— Е, може би не е изцяло твоя — прошепнах аз, без да мога да откъсна поглед от неговия. Не исках да чуя нито дума повече за бляскавата Луиза.

Очите му, толкова секси, обходиха тялото ми от горе до долу и аз вече пет пари не давах, че обувките ми стискат. Дори не чувствах болката.

— Харесваш ми в червено — прошепна той с лице, толкова близо до моето, че чувствах дъха му. — Джема — продължи той все така шепнешком, — дойдох тук веднага щом разбрах къде си. По време на цялото дълго пътуване се питах защо го правя. А когато те видях да седиш на терасата с тази рокля и коса, подобна на картина от Ботичели, разбрах защо.

Погледнах устните му, после и очите му, и този път наистина ми се стори, че ще се удавя в тях.

— Готова съм да се обзаложа, че не си ме познал — казах, проява на глупост, естествено, и той въздъхна.

— Защо винаги ме прекъсваш?

— Съжалявам. Какво ми казваше?

— По дяволите, мисля, казвах, че ми липсваше, луда жена такава. Може би съм готов да се влюбя в теб, Джема Джерико.

Никога не съм можела да приемам лесно комплиментите.

— Да се махаме оттук — казах и се усмихнах като глупачка. — Но ти едва ме познаваш.

Той ме притисна силно в себе си. Подпря брадичка на челото ми и го чух да шепне: „Какво ще правя с нея?“. После отново ме погледна и каза:

— Помисли само колко хубави неща има за теб, които ми предстои да открия.

Триото отново подхвана същата песен и сега вече си я спомних. Беше „Ти пъ за мен“ на Марк Антъни. Същата, в която се пееше за силната и неочаквана любов. Страхувах се, че песента се отнася за мен, за онова, което се бях заклела никога вече да не правя. В тази песен също така Марк Антъни казва, че не се страхува да обича, но аз се страхувах. Освен това никак не исках да се влюбя в мъж, който на практика ми е непознат и който можеше да разбие внимателно планирания ми живот.

Музиката спря и Бен ме изведе от помещението, далеч от любопитните погледи на другите клиенти. Далеч от Нона, Ливи и Мъфи, които, надявах се, се радваха на празничната вечеря по случай края на саботажа. Излязохме навън в нощта.

— Къде отиваме? — запитах аз.

— Където съм отседнал аз. — Той ми помогна да се настаня в прашния „Ленд роувър“. — Хотел „Сиренузе“ малко по-надолу по шосето. Нямахте стаи тук.

Погледнах го нервно изпод мигли. Това беше последната ми възможност. Можех да сляза от колата и да си тръгна, без дори да кажа „довиждане“. Но не го направих. Вместо това го целунах, а погледът му, който сякаш ме помилва, беше дълбок и всезнаещ. Само след минути бяхме в хотела.

ГЛАВА 62

Бяхме в стая с изглед към Позитано. Бен дръпна завесите и така скри от погледите ни реалността — същото, което беше направил и във Флоренция. Погледна ме право в очите, които издаваха уплахата ми.

— Защо? — каза той след дълго мълчание. — Защо не ме пуснеш в сърцето си, Джема?

— Ще те пусна. Вече съм те пуснала. — Но лъжех и той го знаеше.

Прокара леко пръст по брадичката ми, а после — и по скулата ми. Свали очилата ми и приглади косата ми назад с двете си ръце и каза:

— Красива си, толкова си красива.

После отстъпи бързо назад и започна да се съблича. Стаих дъх. Струваше ми се, че действа прекалено бързо, нима не беше така?

— Трябва да взема душ — каза той. — Не си отивай. — Обърна се на вратата на банята и ме хвана да се възхищавам на прекрасното му тяло. Засмя се. Сигурно бях ококорила очи. — Моля те — добави, — не ме изоставяй.

Не го изоставих. Всъщност съблякох роклята си и събух обувките си, както и дантеленото си бельо, което, като размислих, може би трябваше да оставя.

Всичко това лежеше на малка купчинка на пода. Последвах го — което също може би не трябваше да правя — в банята, под душа.

Да правиш любов под течаща вода, е повече от страхотно преживяване. Водата влиза в очите ти, в устата ти, в косата ти.

— Сякаш отново преживяваме бурята във Флоренция — каза Бен и ме целуна нежно. — Само че този път нямаме нужда от чадър.

Аз първа, безсрамно, посегнах към него. Не знаех защо се случи така. Или може би знаех. Може би бях потискала това у себе си прекалено дълго време. Сапунисах цялото му силно тяло, масажирах го, забивах ноктите си в него, а после коленичих и го взех в устата си. Имаше вкус на вино, рози и секс — все чудесни неща. Той надаваше

стонове, притискаше главата ми към себе си. Искаше ми се да се засмея — толкова бях щастлива. Може би затова съществувах на тази земя — за да дарявам удоволствие и да получавам удоволствие. Но знаех, че това е просто част от живота, част от любовта, от това да бъдеш жена, която, въпреки че не биваше, беше готова да се влюби силно в един мъж.

Той ме грабна на ръце, подпря ме на стената, наведе се и целуна зърната ми. Целува ги дълго, а аз застенах от удоволствие.

— Не мога да чакам — каза той и ме повдигна леко. — Джема! — извика, когато го обгърнах с крака. Влезе в мен, а аз гледах в очите му. Този път и двамата бяхме готови да се удавим един в друг. Вълните на оргазма ме заляха — една след друга, една след друга — топли и влажни, беше прекрасно.

Стъпих обратно на земята, а той ме подкрепяше, докато отново бях способна да стоя сама на краката си, после се подпря с двете си ръце на стената, като дишаше тежко и ме гледаше втренчено. От душа все още течеше вода по нашите хлъзгави от потта тела и той каза:

— Предполагам, че така става, когато някоя жена ти липсва особено много.

Аз се съгласих с него и той се засмя. Загърна ме с голяма бяла хавлия, взе ме на ръце и ме занесе до леглото. Лежахме един до друг и просто се държахме за ръце. През отворения прозорец долиташе музика от близкото кафе, а също и изблици смях и тракането на токчета по теракотни плочки.

— За какво мислиш? — Той се подпря на лакът и втренчи поглед в лицето ми.

— Мисля — казах бавно — за влюбването.

— Аз — също — каза той и отново ме взе в прегръдките си.

Този път беше по-нежен, по-загрижен любовник. Не бързахме за никъде. Не знаех, че е толкова лесно да бъдеш безсрамна в секса.

ГЛАВА 63

БЕН

Бен лежеше буден и слушаше лекото и равно дишане на Джема. Мислеше, че това вероятно е един от редките случаи, в които я вижда спокойна. Усмихна се в мрака. Наистина я харесваше. Освен това тя беше една от най-секси жените, които познаваше. Имаше прекрасна инстинктивна сексуалност, а не нещо, което беше научила от страниците на „Козмо“. И със сигурност не се преструваше. Тя се наслаждаваше на секса, на тялото си, както и на неговото. И макар още да не знаеше защо, той наистина държеше на нея.

Дали това означаваше, че я обича? Дали беше влюбен в нея? Със сигурност беше внесла нещо ново в живота му — нещо, което той не искаше да изгуби. Когато се замисли, реши, че това навярно е невинността. А това беше наистина удивително, като се имаше предвид, че всеки ден Джема гледаше в лицето на смъртта. И обикновено излизаше победител. Побеждаваше смъртта.

Докосна топлото ѝ бедро и тя сънено се притисна в него. Ръката му беше притисната под раменете ѝ и вече изтръпваше. Трябваше да промени положението на тялото си, но не искаше да я обезпокои — толкова дълбоко спеше тя. Като я гледаше на плахата светлина на утрото, видя червенината на носа ѝ там, където се беше ударила във френските прозорци. В гърдите му се надигна смях.

— Какво е толкова смешно? — каза сънено Джема.

— Ти, скъпа. Хайде, заспивай отново.

И тя отново заспа. Макар че искаше отново да я люби, да почувства тялото ѝ притиснато в неговото, да проникне дълбоко в нея, той я остави да спи. Въздъхна и втренчи поглед в тавана. О, господи, дали този път беше наистина влюбен?

ГЛАВА 64

ДЖЕМА

Много по-късно същата сутрин, обратно в „Сан Пиетро“ бяхме завоювали своя собствена територия от шезлонги, покрити с бели хавлии. Наехме надуваеми дюшеци и навлязохме в кристалната синя вода. Ливи и Мъфи се пръскаха с вода, падаха от дюшеците си и пицяха от възторг.

Мислех, че е прекрасно това, че Мъфи е с нас, защото Ливи ми беше казала, че предната вечер Томазо не се е появил. Погледът ѝ изразяваше недоумение, което ми показваше, че тя не е особено доволна от това. Знаех, питаше се защо го е целунала. Сега предполагаше, че Томазо не иска да я вижда повече и се чувстваше малко, да кажем, „евтина“. Затова казах, колкото се може по-весело:

— Няма значение, мила, в морето има още много риба.

Ливи ме изгледа с поглед, който добре познавах (защото много приличаше на моя) и който казваше: „Мамо, хайде сега, никога вече няма да се появи риба като Томазо“.

Нона ѝ купи сладолед, защото ѝ беше известен единствено този начин да развесели Ливи. А сега ми се струваше, че тя е забравила за него, макар и само временно. Надявах се младото ѝ уязвимо сърце да не е засегнато сериозно. Но нима всички не се учим в любовта по трудния начин?

Вдигнах поглед към хеликоптера, който кръжеше над главите ни — като ярко насекомо, привлечено от водата. Сдържах дъха си, когато се насочи право към скалите, но той направи кръг и перфектно се приземи на площадката наред градината с розите. „Уоу“, възкликнаха Мъфи и Ливи. Забелязах, че двете вече се изразяват по един и същи начин. После чух Бен да казва:

— Познай кой е тук!

Нямаше нужда да познавам — дори да си на дюшек по крайбрежието на Италия, пак би забелязал блясъка на диамантите.

— Хей, това е Маги! — извика Ливи и двете с Мъфи забързаха, за да я поздравят.

Бен сграбчи края на моя дюшек. Завъртя го, докато не се озовах с лице към него. Като лежахме по корем, ние се усмигнахме един на друг — една от онези дълбоки интимни усмивки, които могат да си разменят само любовници.

„Животът е доста хубаво нещо“, помислих си. Всъщност не би могъл да бъде по-добър. Какво повече би могла да иска една жена от това, да плава на дюшек сред синьото море в компанията на любовника си? Особено жена, която твърдо е решила да не мисли за миналото си. „О, господи, миналото! И Каш. Какво правя?“ Въздъгнах. Прекрасно знаех какво правя. Просто не можех да се спра.

— Йо-хо! — Маги ни махаше от плажната ивица. — Елате тук! — извика тя. — Чух, че сте в Позитано, и дойдох да ви видя.

Ние мързеливо насочихме дюшеците натам и поехме, хванати за ръце, като пляскахме само с по една ръка. Неочаквано Бен преобърна дюшека ми. Гмурна се след мен и ме хвана точно когато изплувах и плюех вода. Извиках му и го блъснах назад и ето че двамата бяхме под водата и се целувахме диво с преплетени ръце и крака. Не можех да дишам, но си мислех, че ако трябва да умра, този начин поне е приятен. После изскочихме на повърхността и се разпищяхме и се смяхме неудържимо.

Чух Ливи да вика:

— О, хайде, мамо, оставете тази игра!

Веднага престанах да се смея глупаво, защото виждах, че това я обърква.

— И така — каза Маги, когато най-сетне всички се настанихме около една маса в бара на плажа, където си поръчахме студено розе и пресни плодове. Поне ние, възрастните. Момичетата пиеха пепси-кола и ядяха пържени картофи със сирене, както и по един сандвич. Завиждах им, но си мислех, че е по-добре да се грижа за фигурата си, щом мисля за дантелено бельо и секс.

— И така — каза Маги отново, — тук съм, за да послужи като съдия.

Погледнахме я въпросително. Както обикновено, тя представляваше интересна гледка — в дрехи от ликра в тюркоазно и

яркожълто, с няколко златни огърлици, плюс една от огромни перли, без да споменаваме многото ѝ блестящи пръстени и фиби.

— Съдия? — Нона изглеждаше заинтересувана.

— По отношение на вила Пиачере — каза Маги.

Никой никого не погледна. Никой не проговори. Аз си взех парче пъпеш и гледах с крайчеца на окото си Бен. Той отпиваше от виното си и гледаше втренчено морето.

— Ние всички знаем фактите, така че няма нужда да ги изреждаме отново — каза бързо и нехайно Маги. — Сега трябва да открием на кого всъщност принадлежи вилата. Наех детектив да намери Донати. — Тя хвърли поглед на диамантения си часовник. — Той ще ми докладва тази вечер и се надявам, че ще е открил местонахождението на Донати.

Ливи отхапа от сандвича си.

— Уоу, Мъфи! — каза с пълна уста. — Ние сме истински шпиони.

Казах ѝ строго да не говори с пълна уста и двете с Мъфи се изкикотиха.

— А после — какво? — запитах и си откраднах един пържен картоф.

— После ти и Бен ще последвате указанията на детектива и ще отидете при Донати. Сигурна съм, че ще го намерите — добави тя.

— Доволен съм, че имаш такова доверие в нас — каза Бен сухо, а моята уста трепна леко в ъгълчетата.

— Нова кариера за нас двамата — казах. — Строителен предприемач и лекар преследват крадеца из цяла Италия.

— Точно както във филмите — каза Мъфи, останала без дъх от възлнение. И нейната уста беше пълна.

Въздъгнах и за момента се отказах от възпитаването на добри маниери.

— Има само едно нещо. — Маги ни изгледа строго над огромните си слънчеви очила със златни рамки. — Ако намерите завецанието и семейство Корсини са наследниците, вилата принадлежи на София Мария. Ако не го намерите, вилата принадлежи на Бен.

— Победителят взема всичко? — Погледнах въпросително Нона.

— Победителят взема всичко — съгласи се тя.

— Маги — каза Бен ядосан, — ти си богаташка, която няма какво да прави, затова обича да се бърка в хорските работи.

— Готова съм да бъда справедлива във всеки случай — каза Маги.

— Победителят взема всичко? — Този път въпросът ми беше отправен към него.

Той въздъхна.

— Предполагам. Но, повярвай ми, никога няма да открием завещанието.

След обяда изместихме шезлонгите, за да хванем лъчите на залязващото слънце под правилния ъгъл. Излегнахме се в тях, всеки потънал в собствените си мисли, и сигурно защото спях толкова малко предишната нощ, задряхах.

Събудих се след два часа и се чувствах наистина страхотно. Благодарение на Маги, проблемът с вилата щеше да бъде решен по един или друг начин, а благодарение на Бен, отново се чувствах жена. Животът наистина беше хубав, а глупавата усмивка май щеше да остане постоянно на лицето ми. Засега поне.

Мислите за Каш, който уж беше истинската ми любов, ми напомняха, че реалността и работата ми в спешното отделение ме чакат, образно казано, зад ъгъла. Времето минаваше и ваканцията ни в слънчева Тоскана беше почти приключила. И когато това станеше, какво? Реших, че няма да се тревожа за бъдещето, а ще взема каквото мога сега.

Събрахме разпилените си вещи и бавно отидохме до асансьора, който щеше да ни изкачи на стръмната скала. Беше прекалено малък за всички ни, така че първо се качихме аз, Бен и Нона, а после — Маги с момичетата. Бен отиде да осигури достатъчно голяма маса за вечеря, а Нона каза:

— Е, е, вижте само кой е тук.

Обърнах се и видях Томазо да върви към нас точно в мига, в който вратите на асансьора се отвориха и се появи Ливи. Сдържах дъха си. Исках да изтичам към нея, да я хвана за ръката. Но Ливи нямаше нужда от мен. Тя вирна високо брадичка, отметнала арогантно глава назад. Добре познавах този поглед.

— Какво правиш ти тук? — запита тя.

— Дойдох да се извиня — каза Томазо на английски, което ни накара да предположим, че е питал някого за фразата. — Снощи трябваше поработя с баща си.

— Разбира се. Всичко е наред — каза Ливи, но беше очевидно, че не го мисли.

Мъфи кръжеше около Ливи и гледаше плахо това красиво златисто видение, което се казваше Томазо. Ливи я прегърна през раменете и каза:

— Това е моята приятелка Мъфи. Ходи навсякъде с мен. Нали така?

— Точно така — съгласи се богът на морето.

— Добре тогава, осем и трийсет — каза му Ливи. — Ще се срещнем в същото кафе. Добре ли е?

— Да — каза той. — Ще се видим тогава. — И като се поклони към нас, се обърна и се отдалечи.

— Уоу! — извика Мъфи с блеснали очи. — Ти май имаш среща! — Кикотейки се, хванати за ръце, двете отидоха да си поговорят насаме за новото развитие на нещата.

— Струва ми се — казах на Нона, — че вече няма за какво да се тревожа по отношение на Томазо.

— И благодари на Бога за това — каза Нона и се прекръсти.

ГЛАВА 65

Бен и аз решихме да се заемем сами със задачата на детективи и оставихме Ливи и Мъфи, които се смятаха за най-новото възплъщение на момичетата на Бонд, в Позитано с Нона и Маги — нещо, което силно ги възмути.

Върнахме се в Тоскана с „Ленд роувъра“, който беше толкова раздрънкан, че през целия път се оплаквах защо богат човек като него трябва да кара толкова стар автомобил, на което той ми отвърна с въпроса, как е възможно бедна жена като мен да кара толкова скъпа „Ланчия“, взета под наем.

Детективът на Маги ни беше дал адрес в Лука, където уж бил видян Донати. Лука е очарователно градче, заобиколено със стена, северозападно от Флоренция, в което сякаш има само алеи и пицарии, известно от векове с производството си на копринени тъкани. Всъщност някои от черниците, дали живот на копринените буби, все още растяха по върховете на старите стени, които са широки и тревясаги почти колкото градския парк. Само че адресът, който детективът на Маги ни беше дал, се оказа антикварен магазин, в който никой не беше чувал за Донати.

Следващата информация беше, че той е в Гали, малък тоскански град наред провинция Кианти. От централния площад излизаха тесни улички, подобни на спици на колело, местните магазини продаваха предимно специалитета на региона — месо от див глиган, а почти всяка свободна площ беше заета от кафе-барове. Този път даденият ни адрес се оказа малка сладкарница, където сервираха предимно сладолед. И, разбира се, нямаше и следа от Донати.

Следващата информация беше, че можем да го намерим до сергия за плодове и зеленчуци на пътя близо до Монтепулчиано. Отново грешна, разбира се!

Седяхме в „Ленд роувъра“ затънали в дълбоката трева и бурени, пред стара фабрика за производство на зехтин — последната информация за местонахождението на Донати. Гледахме с отчаяние

купа сиви камъни. Беше очевидно, че никой не е бил на това място от десетилетия.

— Откъде, по дяволите, черпи информацията си този детектив?!
— запита възмутено Бен.

— А откъде Маги е намерила точно този детектив?

— Обиколихме цяла Тоскана в търсене на Донати — каза Бен. — Уморен съм. Имам нужда да остана насаме, на спокойствие с теб.

— С мен? — Очите ми блестяха.

Той се наведе към мен и ме целуна — дълго и страстно.

— Желая те, Джема Джерико — прошепна той, докато гризеше леко ухото ми.

Тръпнех от наслада, но в същото време се питах защо не ми казва, че ме обича. Разбира се, не исках да чуя точно това, защото тогава и аз трябваше да призная нещо, което не исках да признавам на никого. Така беше по-добре — приятел, любовник, човек, на когото можеш да разчиташ.

— Мислиш ли, че това е правилно? — запитах го с копнеж, защото още разсъждавах като неопитно момиче: *че сексът е равнозначен на любов.* — Знаеш, че никога не бих могла да се влюбя в теб — добавих, защото трябваше да му изясня позицията си. А също така, защото исках да си изясня неговата.

— Джема, дай ми малко време — каза той. — Какво лошо има, ако се влюбиш?

— О... Само че... Обещах, че няма да го направя отново.

Погледът му проникваше дълбоко в мен — като че ли се опитваше да раздели обърканите ми мисли, да отдели вината и миналото ми.

— Ти си луда — каза той след дълго мълчание. — Как мога да те обичам, след като си толкова дяволски луда?

— Не знам. — Гласът ми звучеше едва чуто, ужасено, дори за мен. — Всъщност знам. Но е по-добре да не знам.

Той отдръпна ръцете си от тялото ми и ми се стори, че това е краят на света — знаех, че не ме разбира и е решил да сложи край на флирта си с мен.

Той слезе от колата, заобиколи и застана от моята страна, отвори вратата.

— Ела с мен — каза и ми подаде ръка.

И аз отидох с него, както направих и в онзи първи ден, когато ме заведе да купим мляко, а после и на пазара, а после — във Флоренция и накрая — в леглото. Мислех си, че му се доверявам толкова лесно, че сигурно бих му поверила и живота си. Само дето животът ми не ми принадлежеше и не можех да го дам на никого.

Вървахме с леко преплетени пръсти, минахме край фабриката с огромната стара преса, която представляваше само купчина ръждясал метал и счупени колела, и се изкачихме на върха на хълма. Тоскана лежеше под нас в цялата си зелено-златиста красота — същата, каквато е била в продължение на векове. Вечна и непреходна.

Вятърът рошеше косата ми. Имах чувството, че тук никога нищо не се променя — че лозите винаги ще растат в дълги симетрични редици по хълмовете, че селяните ще берат гроздето през октомври, ще правят вино и ще празнуват весело гроздобера. После ще берат маслините и ще правят зехтин, на който ще се възхищават навсякъде по света. Ще доят всеки ден млякото от кравите, порода „Чианина“, онова, което имаше вкус и аромат на сметана и окосена трева. Че все така ще има концерти по централните площади и големи семейни сватби в селските църкви, че все така ще се раждат bambini, които на свой ред ще бъдат кръщавани, причестявани и женени във все същите малки църкви, че те също ще отглеждат свои bambini по съвсем същия начин. Живот без промяна, амин, мислех си с копнеж. Как би ми харесало да живея така!

— Джема, кажи ми какво не е наред — каза Бен.

Почувствах как на гърлото ми заседна буца и поклатих глава. Той взе брадичката ми в шепи и ме целуна нежно. Притиснах устни в неговите. Не исках целувката да свършва. Исках да ме целува, да чувствам топлината на ръцете му по тялото си, твърдината на мускулите му.

— Сладка — каза той, — скъпа моя любов. — Приглади косата ми назад и ме зацелува безкрай, докато и двамата не можехме да си поемем въздух. Паднахме на колене, като продължавахме да се целуваме, ръцете му бяха още на лицето ми и аз почувствах как падам по гръб на меката трева.

— Красива си — шепнеше той, а устните му се движеха надолу по врата ми. — Толкова си красива, Джема.

Този път не разполагах с шега, с която да прикрия страха си. Бях сама с него и двамата лежахме притиснати на хълма, под нас се простираше Тоскана, а над нас — лазурното небе. Бяхме сами в рая.

Целувките ни бяха нежни и питащи — търсехме се един друг и се намирахме чрез съединените си устни. Страстта на телата ни ни изгаряше. Той разкопча блузата ми и я съблече, после — полата и накрая — бельото ми. Останах гола и уязвима под синьото небе. В следващия миг той също беше гол и двамата се търкаляхме в тревата, Адам и Ева. Мислех за това, колко е красив, колко гладка и нежна е кожата му, колко твърдо е тялото му и колко прекрасна е устата му, която ме целува.

В мига, в който оргазмът ме заля на вълни, го пожелах отново. Искях още, веднага, на мига.

— Сега! — извиках и го чух да се засмива.

— Ти си вещица, безсрамна любовница — прошепна той и прокара върха на езика си в кръг около ухото ми, когато отново влезе в моето тяло.

— О, да! — извиках аз. — О, да, да, такава съм.

И после отидох до онова прекрасно място, където могат да ходят само любовниците, където нашите две тела бяха две късчета от пъзел, където онова, което той правеше с тялото ми, предизвикваше вълни от страст у него.

И тогава разбрах, че скоро ще трябва да му кажа истината — какво точно се беше случило с Каш и предизвикало моето решение да се превърна в ледена девица, неспособна да обича който и да е мъж.

ГЛАВА 66

Лежахме все още с преплетени тела дълго време след като правихме любов, и само се държахме в прегръдките си. Чувствах се така, сякаш духът ми беше на дълго пътешествие. Бен и аз бяхме отишли заедно до място, което само страстните любовници могат да достигнат. И знаех, че е за последен път.

Тялото ми се опитваше да запомни всяка подробност, всеки инч от неговото и дори дъхът му върху затворените ми клепачи, сладостта на допрените ни бедра.

Той беше полузаспал и аз вдигнах глава, за да го виждам по-добре. Някъде в далечината над хълмовете отекна гръм.

— Защо винаги има буря, когато се любим? — прошепна Бен с все още затворени очи. — Сигурно заради електричеството, което излиза от телата ни. — И той се засмя, все още щастлив.

Дъждовните капки започнаха да падат върху лицата ни и аз протегнах език, за да ги уловя, както правех като дете.

— По-добре да тръгваме — каза Бен, когато втори гръм долетя от далечината. — Горещината се усилва през целия ден и като че ли предстои поредната лятна буря.

Той ме издърпа, за да стана, и отново притисна тяло в моето. Впи поглед в моя. Прокарах тревожно ръце през косата си, защото знаех, че ясно вижда всеки мой недостатък — от белега ми от операцията за махане на апендикса, до прекалено малките ми гърди и доста изпъкналите ми задни части.

— Красива си — каза той. — Джема Джерико, красива си и го знаеш.

— Не, не го знам — казах, отблъснах го и протегнах ръка към блузата си. — Аз съм просто жена среден ръст и прекалено слаба, като се изключат задните ми части, обикновена лекарка.

Той каза:

— Знаеш ли какво? Ти си моята средностастическа жена — лекарка.

Облякохме се и засмени изтичахме хванати за ръце обратно до колата под първите дъждовни капки. Държахме се за ръце по целия път до вила Пиачере и аз си мислех, че всъщност няма нужда нищо да му казвам. Поне не още. Искях това да продължи още малко, наистина малко. Докато намерим Донати и върнем вилата на Нона.

— Какво ще правиш, ако получиш вилата? — запита Бен, сякаш прочел мислите ми.

— Ще я продам на теб — казах сериозно и той се засмя.

— Лекарката май ще се окаже бизнес дама — каза той. — Нека те предупредя обаче, по-добър съм от теб в това.

Фонтанът с бог Нептун в предния двор отново пръскаше вода.

— Виждам, че отново имаме вода във вилата — казах с лукава усмивка.

— Да. А сега да видим дали има и електричество.

Изтичахме нагоре по стъпалата и влязохме в голямото входно антре. Бен натисна бутона и огромният полилей заблестя, но после бавно угасна.

— Предполагам, че не можеш да имаш всичко — казах самодоволно, но треперех. — Тук е студено.

— Има отговор на това — каза той и само след минута двамата бяхме под душа и кожата ни беше порозовяла от горещата вода.

Целувахме се, като внимавахме да не се ударим в някой остър ръб. После, стоплени и загърнати в меки бели хавлии, изтичахме в кухнята да търсим храна.

На дървения тезгях ни чакаше току-що опечена ciabatta. Имаше и тънки резени шунка, сирене и пресни домати, нарязани и поръсени с чер пипер, зехтин и лимонов сок. Бен избра бутилка „Антинори Кианти Класика Ризерва“, вино, произведено от гроздето, узряло в лозята по хълмовете, покрай които бяхме минали в търсене на Донати. Наредихме всичко върху огромен поднос, на който сложихме и пакетче прясно краве масло, което имаше сладкия дъх на сметана — точно каквото трябва да бъде маслото. Добавихме и горчица, нож за хляб, чаши и тръгнахме към осмоъгълната стая.

Бен драсна клечка кибрит и я поднесе към купа дърва, предварително наредени в камината, изчака минутка, после добави два дънера. Пламъците лумнаха нагоре и разпръскаха топлина и комфорт

около нас. После запали свещите в стария венециански свещник, поставен върху масичката за кафе. А после подреди храната.

Бурята отминаваше и през прозорците се процеждаха слабите и вече сиви слънчеви лъчи, които падаха право върху Лъки, който ни гледаше любопитно с едното си око, подобно на мънисто. Падаха също и върху черната като нощта котка, излегната на дивана, с меката като коприна козина и жълтите очи. Отидох и я погалих нежно. Тя подуши ръката ми, после ме близна и отново задряма.

— Не знаех, че имаш котка — казах.

— Това е Орфео, котката на моята икономка Фиамета.

Бен наля вино в чашите и ми подаде едната. Имаше вкус на диви къпини, беше сухо и тръпчиво.

— Лъки също е на Фиамета — каза Бен с доволен вид. Виното му беше харесало.

— Папагалът е на Фиамета?

— Не точно. Тя се грижи за него вместо собственика му, който в момента е в Щатите. Историята е дълга.

Седнах с кръстосани крака до него на килима и започнах с доволство да си хапвам от пресния хляб и сиренето и да отпивам от виното.

— Разкажи ми историята на Лъки — помолих.

— Нали знаеш, че папагалите могат да живеят много дълго — каза Бен. — Много по-дълго от хората, а Лъки е много, много стар. В историята се казва, че един моряк го донесъл в Европа от Амазонка. Морякът бил груб и жесток човек, който решил да му извие врата, защото не можел да го продаде. Папагалът бил спасен от младо момиче. Тя била самотна и безпомощна, но рискувала живота си, за да спаси малкото папагалче. Казвала се Попи Малъри и папагалът ѝ станал първи приятел и нейната единствена компания. Тя го кръстила Лучо, на италиански luce означава „светлина“, защото той внесъл лъч светлина и лъч надежда в живота ѝ. Сега имала кого да обича, с кого да споделя болката си, както и малкото си удоволствия. Имала за кого да се грижи. Историята, която ми разказа Фиамета твърди, че Попи спечелила слава и богатство, но животът ѝ завършил трагично. И че с нарастването на състоянието си тя купила бижута и хубави неща и на Лучо, когото неправилно наричаме Лъки на английски. Клетката му е от чисто злато, гривните на краката му са поръчани от Попи при

„Булгари“ и са от истински смарагди, рубини и диаманти. Лучо останал единственият верен истински приятел на Попи, въпреки че забогатяла и се влюбила в мъж, който се оказал шеф на мафията. Попи знаела тайните на всички, но само Лучо знаел нейните.

Очите ми бяха широко отворени като тези на дете, на което разказват приказка за лека нощ.

— Но какво се е случило? Защо Лучо или Лъки е тук във вила Пиачере? И защо портретът му е на стената?

— Преди няколко години, дълго след като Попи умряла, в международните вестници се появило съобщение, че се търси нейният наследник. Тя оставила значително състояние. От целия свят пристигнали отговори — всеки искал част от парите, независимо дали исканията му били законни или не. Сред тях била и млада жена на име Ариа Риналди, която живеела в полуразрушено пиацо до един канал във Венеция. Майката на Фиамета работела за семейство Риналди от години. И станало така, че Лучо останал на Ариа, която обичала папачала толкова силно, колкото и Попи. В много други отношения те също имали сходни черти. И двете били самотни и красиви, само че Ариа била от различна социална група. Била с благороден произход, но семейството ѝ било бедно и от нея се очаквало да склучи изгоден брак. Когато майката на Фиамета ѝ казала за семейство Малъри и за търсенето на техния наследник, както и за възможната връзка между двете семейства, Ариа видяла и друга възможност, освен склучването на брак. Ако наследяла парите, щяла да бъде свободна.

— И така ли станало? — Бях така погълната от историята, че стоях с хапка в ръка, без да се сетя, че съм гладна.

— Има книга, в която се разказва историята на Попи, както и тази на Ариа Риналди, както и историята на другите кандидати за наследството, един от които бил убиец. Заглавието на книгата е „Богатите ще наследят“. Там е включена, разбира се, и историята на Лучо. Ще купя книгата за теб и ще можеш да прочетеш всичко на спокойствие.

— И защо портретът на Лучо е на стената? Как се е случило това?

— Попи живяла в Италия няколко пъти през годините, а майката на Фиамета била от Бела Пиачере. Попи се срещнала с граф Пиачере и отседнала тук при някое от многобройните си пътувания. Графът се

влюбил в нея и искал да има портрета ѝ. Когато тя каза „не“, той нарисувал Лучо и така го включил към семейната менажерия.

Погледнах Лучо и си представих многобройните тайни, скрити в малката му главица.

— Бедният Лучо — прошепнах. — Бедната Попи Малъри.

Папагалът наклони глава на една страна.

— Попи cara, Попи cherie, Попи мила — каза той съвсем ясно.

Черната котка тихо се плъзна долу от дивана. Постави меката си лапа на бедрото ми, с което подсказа, че иска да седне в скута ми. Тъй като бях свикнала със Синбад, аз послушно протегнах крака и тя се покатери на коляното и замърка доволно. Завъртя се два пъти, после се успокои, пъкнала опашка под носа си.

Гледах как Бен ми налива още вино. Харесваше ми как изглежда, харесваше ми всяко негово движение. Харесвах ми дланите му. Леко загорели големи длани с тъмни косъмчета, отчасти закрити от стоманения часовник. Усмихнах се, докато го гледах.

— А сега ми разкажи за себе си. — Знаех, че само отлагам неизбежното — мига, в който щях да му разкажа собствената си история.

— Вече знаеш всичко. — Очите му блестяха на светлината на свещите. — Или поне по-голямата част. Останалата е най-обикновено... Бедно момче от Бронкс, което работело на две смени, за да може да завърши гимназия, но получило по-голямата част от образованието си на улицата. И оттогава не е спряло да печели.

— Много кратко и сладко — казах, защото исках да чуя още подробности. — Ами майка ти, семейството ти?

— Татко умря, когато бях на три. Мама работи през целия си живот. Беше сервитьорка в местната гостилница, работеше обикновено на две смени. Беше хубава, крехка и уязвима на вид и прекалено слаба, защото, като теб, винаги тичаше от една работа на друга. Нямах нито братя, нито сестри. — Вдигна вежда. — Не си ли личи, че съм единствено дете?

— Искаш да кажеш — по егото ти? — казах и той се засмя.

— Най-голямото съжаление в живота ми е, че мама умря, преди да съм направил състояние. Толкова отчаяно исках да се грижа за нея, да я измъкна от Бронкс, да ѝ купя къща, да я засипя с подаръци... —

Сви рамене. — Но животът не е такъв. Рядко имаме възможност да върнем емоционалните си дългове.

Кимнах. Знаех за какво говори.

— Знаеш за бившата ми съпруга, Бънти. Вече ти разказах за нея. Оттогава не съм пожелал да се обвържа. Но сега...

Погледите ни се срещнаха.

— Сега — каза той тихо — чувствам нужда да имам някого, с когото да прекарам нощта и да му кажа „лека нощ“, преди да заспя.

— Някой...? — Не бях сигурна в себе си.

— Някой като теб.

Той взе чашата с вино от станалата ми безчувствена ръка и я остави на ниската масичка. После хвана дланта ми и я поднесе към устните си.

— Обичам те, Джема.

Обичал ме. Бен ме обичал! Гледаше ме и чакаше да кажа, че също го обичам. Но аз не можех да позволя това да се случи. Не можех да го направя. Не можех да наруша клетвата си.

— Обичам те, Джема — каза той отново, много озадачен. — Искам само да те познавам по-добре.

О, господи, знаех, че моментът приближава.

— Разказах ти историята на Лучо, както и моята. Сега ти трябва да ми разкажеш своята.

Извърнах се.

— Не искам.

— Защо не?

— Защото след това вече няма да искаш да ме познаваш.

Той разтърси глава.

— Разбира се, че ще искам да те познавам. За бога, Джема, какво има? Какво се е случило с теб? Трябва да ми разкажеш.

ГЛАВА 67

Внезапно въздушно течение премина през стаята. Пламъкът на свещите трепна, а после с леко съскане те изгаснаха. В онази нощ нямаше луна и високите прозорци отразяваха единствено мрака. Бен разбута огъня с дълъг железен ръжен и хвърли в него още един пън. Гледах профила му, очертан на светлината на високите червени пламъци. В този момент той се обърна и ме погледна. Видях в очите му отчаянието на душата ми, и с голяма нежност той дойде и седна до мен. Сложи още възглавнички зад гърба ми и двамата се подпряхме на тях. Взе ръката ми и каза:

— Всичко е наред, Джема. Каквото и да е, сега всичко ще бъде наред, обещавам.

Пожелах си това да е истина.

— Най-трудното в това да бъдеш лекар от спешно отделение е — казах тихо, с далечен глас, който дори едва аз разпознавах като моя собствен, — да кажеш на семейството на жертвата лошата новина. И сега се чувствам по този начин. Никога не съм говорила за това с когото и да било, дори с Нона, нито с най-добрата ми приятелка, Пати. Просто не можех, нали разбираш, защото щяха да узнаят колко голяма е вината ми.

Ръката на Бен стисна моята по-силно и аз почувствах част от неговата сила да се прелива в мен.

— Но сега — казах, — заради онова, което се случи между нас, заради нас, знам, че трябва да ти кажа. Да ти обясня за Каш. Ние се срещнахме случайно в „Старбъкс“ и аз се влюбих от пръв поглед. Той беше по-млад от мен с около шест години. Предполагам, че не е чак толкова много, но аз бях в началото на трийсетте, а той беше още на двайсет и няколко. Все си мислех, че някой ден ще ме зарече заради по-млада жена, за някоя великолепна деветнайсетгодишна красавица без стари чувства и деца. Но после, когато го опознах по-добре, си казвах, че Каш не е такъв. Че той е по-различен, специален.

Гледах мълчаливо в тъмните прозорци, подобни на празни черни дупки в тези стени, пълни с цветове и живот, и ето че изведнъж отново преживях живота си. Нашият живот. Този, който имахме аз и Каш заедно.

Разказах на Бен за нашата първа среща и за това, как му бях поверила чантата си, което символично означаваше, че му поверявам и живота си. Спомних си забавните моменти и сандвичите, които ядяхме между ненормалните часове на моите дежурства и неговите представления в театъра. Прекрасният ден в малката странноприемница в Нова Англия. За това, колко нежен и отзивчив беше той с Ливи, която също го обожаваше. За нашите планове за къща в провинцията, за голямото куче нюфаундлендска порода за Ливи, за моя нов живот на провинциален лекар и за възможния успех на Каш на Бродуей.

Когато си млад и влюбен всичко е възможно. А тогава бях влюбена за първи път и въобще нищо не знаех за любовта. Не знаех колко нежно докосва тя и сърцето, и тялото, как превзема ума ти и не искаш да мислиш за нищо друго, как не искаш никого друго на света. И как мислиш, че винаги ще бъде така.

Никой не ми беше казал, че „завинаги“ просто не съществува. Разказах на Бен колко щастливи бяхме по време на онова пътуване със самолет до Далас и колко лесно Ливи се беше приспособила към семейството на Каш, колко любезни бяха те и с двете ни, колко мило ни бяха приели. И после важната новина на Каш, че отива в Холивуд, за да стане известен филмов актьор. И аз бях сигурна в това, защото с неговия външен вид и талант как можеше да бъде другояче.

— Трите месеца, в които той отсъства, бяха най-дългите в живота ми — казах на Бен. — Имаше и още няколко дълги месеци преди това, когато още учех в медицинското училище и се подготвях да стана майка. Самотата има много форми и всички ние се справяме с нея по различен начин. Аз избрах да запълня живота си с работа. Бяхме само аз, Ливи и Нона. Докато не срещнах Каш. Както и да е, най-после Каш завърши филма, но остана още няколко седмици, за да се срещне с агенти, продуценти и режисьори, да подсигури следващата си работа. „Работа“, така се изразяваше Каш. Казваше, че това е работа като всяка друга, само че изисква да вложиш повече от себе си, известни усилия, за да се превърнеш в друг човек за известно време.

Казваше още, че животът на актьора не е лесен и че понякога му се струва, че всички те са шизофреници, което, разбира се, не беше вярно от клинична гледна точка, но пък нали не можех през цялото време да се правя на всезнаещия лекар. Просто се радвах, че се е върнал у дома.

Отново замълчах и се загледах през тъмните прозорци на осмоъгълната стая и мислех за завръщането на Каш у дома, за това, как се чувствах, когато той отново беше с мен, с нас. Той успяваше да ни направи част от живота си, да ни измъкне от всекидневната рутина, към която се придържах, за да поддържам ред и напредък в живота си. Разказах му колко много се смеехме, когато посещавахме зоологическата градина, когато ядяхме барбекю, когато опитвахме италианска храна или пък гледахме шоу програми, в които участваха негови приятели. За това как се чувствах част от неговия свят, как ходех с него на партита след представления, как там пиехме евтино вино и откривах, че го ревнувам от младите момичета, които се бореха да направят първите си стъпки по стълбата, за която знаеха, че води към славата и успеха. Не ревнувах заради външния им вид и още непробудената им сексуалност, ревнувах заради свободата им. Те ме караха да осъзнавам, че никога не съм била свободна. Веднага след гимназията аз станах омъжена жена, а после и лекар. И всичко това без минута почивка. Никога не бях просто самата себе си.

Погледнах Бен. Той все така ме държеше за ръката и гледаше надолу със сериозно изражение на лицето. Мълчеше. Чакаше да продължа.

— Когато Каш се върна, светът ми и животът ми отново станаха прекрасни — казах аз и се усмихнах на приятните спомени. — Нали знаеш старото клише за розовите очила — е, това бях аз. Виждах всичко през розови очила. Работата ми се струваше по-лесна, предполагам, защото влагах в нея по-малко чувства. Нямах дори нищо против отворително студената зима. Както и да е, в онази нощ, която беше събота, трябваше да свърша смяната си в полунощ. В спешното отделение беше обичайната лудница, но бях още жива и нащрек. Каш щеше да вечеря с новия си агент, който беше дошъл от Холивуд специално, за да го види. „Важно е, каза ми Каш. Агентът мисли, че се изкачвам нагоре, Джема.“ Още виждам изражението на лицето му, с

което бяха казани тези думи — смесица между триумф и благоговение. Пожелах му късмет, той се засмя и каза: „Никога не казвай това на актьор, скъпа. Това винаги означава, че той ще си счупи някой крак“. „Е, ако си счупиш крака, аз ще ти го наместя“, отговорих му.

Не се уговорихме в колко часа ще се срещнем, защото той не знаеше колко ще се забави, а пък и аз обикновено бях изтощена след съботната смяна. Но тогава исках да го видя, да чуя за новите предложения, които, тайно се страхувах, отново щяха да ми го отнемат. Обадох му се на мобилния телефон. Тъкмо тръгваше от ресторанта.

— Добри новини, скъпа — каза ми. — Всичко е чудесно в Холивуд.

— Радвам се, Каш — казах, макар и да долових лека нотка на недоволство в гласа си. — Хей, чуй, тази вечер не съм толкова уморена. Защо не дойдеш да ме вземеш? Можем да изпием по чаша кафе и да ми разкажеш всичко.

Чух смеха му, този негов великолепен смях, който толкова много ме беше заинтригувал, когато го видях за първи път.

— Ще бъда там след петнайсет минути — каза той.

— Нямам търпение — казах и се усмихнах, защото беше истина.

Като удари дванайсет, бях свободна да напусна спешното отделение, защото друг колега пое работата. Отидох да измия болничната миризма от лицето и ръцете си. Съблякох престилката си и попригладих дънките и пуловера, напудрих носа и сложих малко червило на устните си. И дори се сетих да вчеша косата си. Пожелах „лека нощ“ на останалите и излязох през автоматичните стъклени врати, за да го чакам отвън. Разбира се, отново валеше. Нима не е така винаги в събота вечер? А точно тогава дъждът се лееше като из ведро. Треперех. Вдигнах яката на палтото си и зарових носа си дълбоко в нея. Докато минутите минаваха, мислех, че може би все пак не е толкова лошо да имаш палто от норки. А минутите минаваха и минаваха... Обадох се на Каш за втори път. Той не отговори, но знаех, че беше разсеян и често забравяше да включи телефона си. Крачех нагоре-надолу пред болницата и гледах за неговата малка червена спортна кола.

Чух воя на полицейските сирени и рева на пожарните коли, но това не беше нещо необичайно в района. Обичайно нещо беше и

линейката, която бързо се стрелна в нощта. Втренчих поглед по-надолу в улицата, но нищо не видях. Блъснах се в Пати, която каза:

— Хей, мислех, че си си отишла у дома още преди двайсет минути.

Казах ѝ, че чакам Каш. Че той ще ме вземе, но ужасно закъснява. А тя каза:

— Е, по-добре влез отново вътре, вместо да мръзнеш тук. Да изпием по чаша кафе.

И така, аз се върнах обратно вътре с нея. След няколко минути получихме обаждането. Пати ми съобщи, че карат пострадал в автомобилна катастрофа, чиито главни наранявания са по главата и гръдния кош. Чух воя на сирените на линейката. И сърцето ми подсказа, че това е Каш. Изтичах и си облякох престилката. Лекарската престилка, на която беше официалната ми значка, което означаваше, че знам какво правя. Глупаво, знам, но тогава това имаше значение, правеше ме по-способна да се справя със ситуацията.

Каш беше привързан с ремъци за носилката. Ръката му висеше през ръба и пръстите му бяха свити в юмрук — като на малко дете. Видях красивата му руса коса, сплъстена от кръв. „О, мили боже, помислих си, не може да е истина... Това не може да е истина... Моля ви, нека някой ми каже, че сънувам...“

И тогава Каш отвори очи. Бях готова да се закълна, че се усмихва.

— Съжалявам, че закъснях, скъпа — прошепна, а после очите му отново се затвориха и останах извън неговия свят на болка.

Помогнах да го преместят от носилката на масата. Проверях жизнените му функции, докато санитарите режиха и отстраняваха дрехите му, и се опитвах да не мисля, че това е мъжът, когото обичам, моят любовник. Пати беше до мен, целият екип беше с мен. Мълчаха и работеха бързо, вършеха онова, което умееха най-добре на света.

Каш се беше ударил в камион — една от онези огромни лъскави цистерни, в които колата ти се оглежда, ако караш зад тях. Само че Каш не беше видял нищо заради дъжда. Колата му беше стар модел и нямаше въздушни възглавници. Имаше фрактура на черепа. Кормилото се беше забило в гръдния му кош. Интубирах го, но видях на монитора, че жизнените му функции отслабват. Пострадали бяха и белите му дробове. Ребро се беше забило в стената на гръдния кош и

беше пробил единия бял дроб. „Принцеса Даяна умря така, помислих си. Точно така.“

— Не умирай! — Викът сякаш беше заседнал в гърдите ми. Но Каш се давеше със собствената си кръв. И всичката ми подготовка и целият ми опит не можеха да го спасят. А точно това правех всеки ден, за бога. Спасявах живота на хората.

Спрях да говоря и погледнах мрачно Бен.

— Но не успях да спася мъжа, когото обичах.

Чух го да си поема бързо и рязко въздух. Аз не плачех. Не можех да плача повече за Каш. Сълзите ми бяха пресъхнали.

— Джема, толкова съжалявам. — Той вдигна безпомощно рамене. — Съжалението ми не е достатъчно, но не знам други думи, с които да изразя чувствата си. Освен да кажа, че виждам болката ти. Че разбирам загубата ти. И твоята безпомощност.

Гледах го втренчено и за секунда силното му мургаво лице доби очертанията на Каш — толкова рус, толкова млад, толкова красив. Някъде в сърцето ми, в главата ми, образите на двамата бяха преплетени... Само че нямах право на тази нова любов.

— Не само че не го спасих — прошепнах. — Аз го убих. Каш щеше да бъде жив днес, ако не му се бях обадила по телефона, ако не го бях помолила да дойде да ме вземе. Той нямаше да е на път зад онази цистерна. Щеше да си бъде у дома и да ме чака.

Той мълчеше. С наведена глава и приведени рамене гледах как черната котка се протяга и става от възглавничката. Тя отиде до Бен и го загледа внимателно, после седна пред него. Жълтите ѝ очи се местеха от Бен към мен и обратно. И котката сякаш чакаше.

Бен въздъхна дълбоко. Не беше толкова глупав да каже: „Виж, вината не е била твоя. Това би могло да се случи по всяко време, ти не си била отговорна“. Беше мъж, който разбира фактите. Бизнесмен като него знаеше всичко за отговорността.

— И така — казах и долових слабото треперене на гласа си, — реших да се посветя на работата. Не бях успяла да спася Каш, но щях да направя най-доброто, на което съм способна, за да спася други, които влязат през вратата на болницата. Щях да работя дълги и дълги часове, възможно най-упорито, въобще — да правя всичко възможно. Бях убила любовника си и не исках да имам повече любовници. В живота ми нямаше да има нищо друго, освен семейството и работата

ми. Нямах нужда от нищо друго. Беше нещо като да посветиш живота си на Бога с надеждата, че той ще прости ужасните ти грехове. И точно така направих.

— И Бог прости ли ти?

Поклатих глава.

— Не знам.

— Ти със сигурност не си си простила.

— Непрекъснато бях толкова заета, че нямах време да мисля за вина. Мислех, че тази моя свръхактивност ще блокира спомените за Каш. Но вътре в мен кипяха и вина, и страх, и безпомощност. И гняв. Толкова много неща се случваха под външно спокойния ми делови вид — неща, чието съществуване не исках да призная. Мразех се. Мразех лекарката, която не беше успяла да спаси живота на любовника си.

Той галеше ръката ми — леки и нежни докосвания като близването на котешко езиче.

— Сигурно си била много самотна.

— Самотна? Нямах време за самота. Бях наистина много заета, дяволски заета.

Тогава се обърнах и го погледнах. Пламъците танцуваха по лицето му — по доброто му, красиво и силно лице.

— Бедата е в това, Бен — прошепнах, — че все още го обичам.

ГЛАВА 68

Онази нощ Бен и аз спяхме в неговото легло здраво прегърнати. Топлото му тяло ме успокояваше, нежността му ме обгръщаше и аз се чувствах защитена и глезена. И много ми харесваше това чувство. Но все още обичах Каш. Все още изпитвах силна мъка по него и знаех, че в някаква степен винаги ще бъде така. Въпреки че Каш беше мъртъв, той все още беше част от моя живот и аз нямаше да оставя споменът да си отиде. Чувствах присъствието му навсякъде около мен като мълчалива загриженост, като нежност във въздуха, който вдишвах, като скъпоценно усещане за любов и красота.

Когато се събудих, Бен го нямаше. Гърлото ми се сви от страх, че ме е напуснал, и се запитах: „Защо би ме напуснал? А нима не му казах току-що, че обичам друг?“. Слязох от голямото легло, което толкова невинно бяхме споделили и отидох до прозореца. Сутринта беше великолепна. Във въздуха се усещаше нова свежест след дъжда, по стените се виеха розови олеандри и онези малки тоскански рози, които те изпълваха с упоен аромат. Високото и ясно синьо небе и тишината създаваха усещането, че светът едва сега е създаден.

Застанах под студената струя на душа, която трябваше да ми помогне да се стегна, като непрекъснато си повтарях, че правя каквото трябва. Имах предвид, че след като се чувствах така, как бих могла да кажа на друг мъж, че го обичам? Не можех, въпреки че тялото ми, сетивата ми и всеки мой нерв крещяха истината. Бях влюбена в Бен.

„Това е просто секс“, казвах си, докато се обличах. Чувствах се така, защото не бях правила любов цели три дълги години, защото бях слаба и лесно се поддавах на изкушение. А ето че сега не можех и да спра. Исках да продължа да се любя с него.

Въздъгнах дълбоко. Бях луда. Как би могъл той да ме обича? И като се замислех, той не ми беше казал, че ме обича, откакто му бях разказала за Каш. Всъщност не беше казал нито една дума за Каш, просто ме беше прегърнал и ме беше оставил да поплача на рамото му, допрял буза до моята, мокра от сълзите. Беше ме галил по косата, беше

ме съблякъл и сложил да си легна, беше ме завил нежно с чаршафите, които миришеха на лавандула. Беше легнал до мен, и все още разплакана аз бях заспала в прегръдките му.

„Това е краят“, казах си и забързах надолу по стълбите да го намеря. Щях да му кажа, че веднага си тръгвам и че няма повече да се боря с него за вилата. Лятото ми в Тоскана беше към края си. Скоро щях да се върна в Ню Йорк към моята стара и позната реалност. Обратно в спешното отделение, Ливи щеше да се върне в училище, а Нона — отново да приготвя неделните обеда. Сърцето ми се сви, като си помислих, че ще загубя цялата тази красота. Тя обаче не беше създадена за мен, нали?

Намерих Бен в двора на старите конюшни да се ядосва на липсата на напредък в трансформирането на конюшната в стаи за гости. Погледът му срещна моя. Не се усмихваше. Просто каза „добро утро“ и аз му отговорих по същия начин, нервна като дете в първия училищен ден. Изведнъж почувствах, че не го познавам. Не знаех какво да кажа. Чух звъна на телефон. Той извади мобилен телефон от джоба си и каза:

— Да, здравей! — И после: — Така ли? — Записа нещо на гърба на стара рецепта и каза: — Окей, Маги. Само кажи на известния детектив, че е по-добре за него този път новините му да са верни. Ще се видим скоро.

Изключи телефона и ме погледна.

— Отивам в Рим. Обратно по пътя на разследването. Искаш ли да дойдеш?

— А ти все още ли искаш да дойда с теб? — Спрях да дишам и зачаках отговора му.

Той сви рамене и пусна телефона в джоба си.

— В твой интерес е все пак.

— Не това имах предвид.

Погледнахме се. Нещата между нас се бяха променили, в това нямаше съмнение. Той кимна.

— Знаеш, че искам.

Не говорихме много по пътя и дори не споменахме Каш. Нито думата „любов“. По някакво негласно споразумение, не говорихме и за

изминалата нощ и за признанието ми, че още обичам Каш. Отметнах глава назад и затворих очи, преструвах се на заспала. Струваше ми се, че това е най-лесният начин да се избегне конфронтацията.

Беше разгарът на сезона и в „Хаслер“ нямаше стаи. Отседнахме в „Краун Плаца Минерва“, стаята ни имаше изглед към красив площад, в центъра на който се издигаше екзотична статуя на слон, поддържащ древен египетски обелиск, а от другата му страна се намираше красивата църква, построена в готически стил през тринайсети век и носеща името на Санта Мария Сопра Минерва. А точно зад ъгъла беше древният храм, построен от Маркус Агрипа, и първото нещо, което ме убеди, че наистина се намирам в Рим.

Малкият ни апартамент беше елегантно издържан в горскозелено и бургунди, съвременна обстановка и мебели като от древно палацо. Огледах се с мисълта, че може и да свикна с живота в такива апартаменти, ако скоро не започна да мисля отново за реалността и за спешното отделение, които се приближаваха със застрашителна скорост.

Гледах двете легла и се питах дали Бен беше помолил специално за тях. Очевидно щяхме да спим разделени тази вечер. Започнах да вадя багажа от малката си чанта, но Бен ми каза, че няма време за губене, и скоро бяхме в такси на път към Трастевере.

Трастевере е на другия бряг на Тибър, тази голяма зелена река, която разделя Рим. В тесните улички около нея някога живели занаятчии и бедни работници, но сега почти всички бяха заети от сладкарници и бистра, които пък бяха истински рай за уличните котки.

Таксито ни остави на входа на еднопосочна уличка, засипана с обелки от портокали, найлонови торбички и стари вестници. Порутените сгради се подпираха една на друга и спираха светлината, а покривите, покрити с керемиди, представляваха гора от антени. Закрачих, като вдигах гнусливо крака през боклуците.

— Не разбирам — прошепнах, защото ми се струваше, че така трябва в тази тъмна и неприятна уличка, — защо Донати би живял тук. Той е богат човек. Откраднал е всичките тези пари от теб и вероятно много повече от имението на графа.

С крайчеца на окото си видях край нас да преминава огромна сива сянка. Извиках, и изпаднала в паника се притиснах в Бен.

— Господи!

— Не ми казвай, че се страхуваш от плъхове? — Бен свали ръцете ми от врата си.

Потръпнах.

— Никога не съм можела да ги понасям, дори в лабораторията. Сигурно заради опашките им. Освен това са преносители на заразни болести, чума и... ами, такива неща.

— И кога е бил последният случай на чума за който знаеш?

— Ами, 1480 или някъде там, предполагам — признах. — Но аз все още мразя плъховете.

Стояхме пред тясна пететажна сграда. Мръсната й жълта външна мазилка се лющеше на дебели пластове и отдолу се показваха старите тухли. Разнебитена дървена врата с масивна желязна топка вместо дръжка водеше в малък и тесен коридор, от който нагоре започваха голи дървени стълби. Светлина въобще нямаше. Нямаше и прозорци и когато вратата се затвори след нас, се озовахме в пълен мрак.

Почувствах паниката да се надига в гърлото ми, но Бен ме хвана за ръката и неохотно ме поведе нагоре по скърцащите стъпала.

— Не може това да е мястото — прошепнах.

После Бен изчезна. Мракът сякаш затискаше клепачите ми, докосваше косата ми и пълзеше по гръбнака ми.

— Къде си? — прошепнах настоятелно и тогава лампите светнаха.

Беше отишъл да търси ключа за осветлението.

— Не ми харесва тук — казах. — Никак не ми харесва!

— О, хайде — обади се Бен.

Видях зъбите му да проблясват в полумрака и знаех, че се смее на мен.

Пред нас имаше кафява дървена врата с метална табелка с номер. Бен вече опитваше бравата.

— Не трябва ли първо да почукаме? — запитах нервно.

Но тя се отвори, просто така.

Предпазливо последвах Бен в малка таванска стаичка. Два издадени прозореца се надвесваха над улицата. В единия ъгъл имаше неоправено легло, имаше кухненски тезгях, покрит с плочки и мръсни чаши и чинии, и маса, отрупана с боклуци и поставена пред диван, тапициран с кадифе, изцапано от употреба. Дървеният под беше

прашен и покрит с раздърпан и протрит червен килим. И нито следа от Донати.

— Да вървим — казах и вече бях готова да се върна в коридора, но Бен вдигна ръка, за да ме помоли за тишина.

Гледах изумена как върви на пръсти към гардероба. Дали наистина Донати се криеше там? Бен отвори вратата му. И погледът ни попадна върху бялото ленено сако, висящо на метална закачалка.

— Това беше най-добрата имитация на инспектор Клосо — изкикотих се аз.

— Знаеш ли какво, докторе, понякога си наистина много досадна. — Той вече претърсваше джобовете на сакоето. — Дон Винченцо не ти ли каза, че Донати винаги носи бели ленени сака? Това сако със сигурност е негово.

След това той посвети вниманието си на книжата, разпръснати по масата.

— Виждаш ли, Донати е бил тук — каза той победоносно и ми показа листче хартия, на което пишеше, с главни букви: ДОН.

— И ти наричаш това доказателство? — хвърлих му го обратно.

— Разбира се, че е доказателство. Донати е бил тук. Отново сме закъснели.

— Какво искаш да кажеш с това „отново“? — Заслизах зад него по мръсните стъпала. — Досега въобще не сме били близо до Донати.

Тежката входна врата се затръшна след нас. Обърнах се и видях мъж да стои в края на улицата. Беше нисък и слаб, с тънки мустаци и с панамена шапка. И бял ленен костюм. За части от секундата очите ни се срещнаха. После той зави зад ъгъла и изчезна от погледа ми.

Вече тичах и виках името му, но Бен ме изпревари. Беше завил зад ъгъла секунди преди аз да стигна до него. Видяхме малък площад, от който тесни улички се простираха във всички посоки. Подпрях се запъхтяна на стената и видях Бен да върви към мен.

— Донати ли беше? — запитах, останала без дъх.

— Готов съм да се обзаложа — каза той.

Претърпели поражение, завихме бързо зад няколко ъгъла и стигнахме до по-приятен квартал с малък бар, където изпихме по чашка ледена ракия и по чашка много горещо еспресо с доста лъжички захар. Ободрени от кафето, а не от ракията, намерихме такси и в

мълчание прекосихме отново Тибър, за да стигнем до нашия нов рай — площад „Ди Минерва“.

Побързах да застана под душа, за да измия спомена за плъховете, мръсотията и късчетата хартия, на които може би е било изписано името на Донати. Когато излязох от банята, Бен не се виждаше никъде.

Отпуснах се гола на леглото и втренчих празен поглед в тавана. Бях развалила всичко. И освен това не се бяхме доближили до откритието на кого принадлежи вила Пиачере. Все още лежах така, в същата поза, когато чух вратата да се отваря. Бен се беше върнал. Погледна ме въпросително, а ръцете му бяха пълни с рози. Дюзини рози, а може би дори стотина, във всички възможни цветове. Хвърли ги на леглото, а аз седнах, изненадана. Докоснах меките им листенца и вдъхнах сладкия им аромат.

— Но това е цяла градина — казах, изпълнена с възхищение и благодарност.

— А аз се възхищавам от теб. — Той коленичи до леглото. — Предположих, че това е единственият начин да стигна до теб. Обичам те, Джема.

Вътрешно се разтопих, защото не бях очаквала такава нежност, не след онова, което беше казано. Коленичих на леглото и сведох поглед. Чувствах се така, сякаш участвахме в сцена от пиеса на Бродуей, в която момчето обича момичето, което пък е влюбено в някого друго...

— Откъде знаеш, че това е любов? — казах несигурна.

— Джема! Имам чувства към теб!

Въпреки клетвата ми аз се примъкнах към края на леглото, привлечена от Бен.

— Когато се любим — каза той и най-после зададе въпроса, който беше в погледа му — и ти казваш, че ме обичаш, наистина ли го мислиш?

Гледах го втренчено и като истинска предателка мислех за Каш и за това, как крещях, че го обичам, докато се любехме. Но сега...

— Не, може би не съм била искрена — признах.

Той взе ръцете ми в своите и двамата останахме така, загледани един в друг. Той въздъхна.

— Мисля, че не мога да направя нищо повече, за да те убедя. Мисля обаче, че не мога и да се откажа.

— Искаш да кажеш, че ще продължиш да опитваш? — Не можех да сдържа удивлението си, което пролича в тона ми. Или пък, тъй като бях лъжкиня и предателка, дали това не беше надежда?

Той ми се усмихна.

— Аз съм дете, израснало по улиците на Бронкс. Въобще не можеш да се мериш с мен.

Плъзнах се от леглото отгоре му и го притиснах към пода. Чух как главата му се удари в масичката за кафе и как той тихо изстена от болка. В следващия момент бях надвесена над него и пицях:

— О, боже мой, добре ли си?!

Тънка струйка се процеждаше под косата му и започнах да я попивам, като се радвах на красотата му, която не беше нещо типично за дете от Бронкс.

— Исусе Христе, Джема! — Той ме прегърна. — Ти си истинска заплаха дори когато си на колене! Какво, по дяволите, ще правя с теб?

Аз гризях загрижено долната си устна.

— Не знам — казах, наистина озадачена.

Чух как смехът се надига в гърдите му, после той ме вдигна от пода и ме сложи на леглото всред розите.

— Ще смачкаме цветята — прошепнах.

— Всичко е наред. — Той вече ме целуваше.

— Не мога, нали знаеш... да не те обичам — казах и мисля, че беше вярно.

— Помниш ли? — каза той и покри голото ми тяло с целувки. — Аз винаги печеля.

ГЛАВА 69

По здрач тръгнахме като двойка прилепи да търсим вечеря. Вървахме по претърпаните римски улици хванати за ръце. Чувствах се добре, истинска жена, чувствена. Роклята от червен шифон се вееше около коленете ми от все още горещия ветреца, около мен се носеше ароматът на „Виолета ди Парма“, новото ми червило имаше приятния цвят на узрели малини и дори новите ми червени обувки не ми стискаха. Всъщност не се различавах по нищо от елегантните и женствени обитателки на Рим и вървах уверено по онези смъртоносни павета, без нито веднъж да закача токчето си.

Вървахме по „Виа де ла Гата“, която носеше името на малката мраморна статуя, древна, разбира се, като всичко тук. После се разходихме по „Виа дел Гесу“, която, като Пето авеню, беше пълна с магазини за свещенически одежди в цвета на бугенвилията. Решихме, че духовенството в Рим е много добре облечено.

На малък, ярко осветен площад, украсен с фрески, намерихме идеалното ресторантче — малко, но оживено, вече почти пълно с монахини, шумни като гарги. Млад свещеник тръгна към централната маса и аз веднага забелязах, че римските свещеници се различават от американските. Този беше красавец, по-привлекателен и от холивудска звезда и два пъти по-уверен в себе си. Едва сега разбрах защо имат цяла улица с магазини за духовенството. Собственикът ни заведе до една маса и ни осведоми, че младият свещеник е бил току-що ръкоположен, и затова сега ще има тържество.

Ние си поръчахме вино и започнахме внимателно да изучаваме менюто, като се опитвахме да не гледаме втренчено другите посетители. Келнерът ни донесе хляб, маслини, bruschetta. Вилица се удари в стъклена чаша и ние се обърнахме наред хапка по посока на звука. Младият свещеник се беше изправил, а монахините бяха свели смирено глави и като че ли се молеха. Бен ме погледна.

— Как можем да се храним, когато той се моли? — прошепна той и аз побързах също да наведе глава.

Молитвата беше дълга. Погледнах Бен. Той бързо и виновно остави маслината, която беше преполовила пътя до устата му. Измина още минута и свещеникът все още не вдигаше глава, а над целия ресторант царуваше свещена тишина.

— Той никога няма да престане — прошепна Бен.

— Почакай само минутка още — прошепнах в отговор.

Още минута измина, после още една и още една. Пет минути и никой не вдигаше дори клепах, камо ли глава. Опитвахме се да сподавим смеха си, но ни беше невъзможно, затова Бен хвърли малко пари на масата, хвана ме за ръката и ние се прокраднахме навън.

— *Buona sera* — чухме да ни казват монахините на излизане.

Все още се смеехме, когато пристигнахме в заведението на Нино на „Виа Боргонона“.

— Тази вечер изглеждаш страхотно — направи ми комплимент Бен, когато седнахме.

— Изненада, изненада, някога наистина изглеждах страхотно — казах му, но бях много щастлива, че съм облякла червената рокля от шифон, защото тук идваха само елегантни жени.

Заведението беше изискано, келнерите носеха бели престилки и показваха, че знаят повече от теб, защото са видели всичко на света. Бен ми каза, че артишокът, който поднасят тук, наистина си заслужава, и освен това, че пържолата *fiorentina* също не е лоша и че дори обикновената риба тон с топли канелини е нещо, за което си заслужава да умреш.

Храната може и да беше типична за Тоскана и незабележителна, но посетителите бяха нещо друго — имаше рок звезди и бизнесмени от Рим, както и обикновени туристи като нас самите. Хареса ми.

Бен се съсредоточи в менюто, докато отпивахме от местното „Фраскати“. Едва напоследък бях открила, че Бен е добър познавач на вината. Дори истински ценител, би могло да се каже.

— Виното е хубаво — каза, с което ме изненада.

— Хубаво? Каква дума е това и нима мислиш, че с нея можеш да опишеш вид вино?

Усмихна ми се така, че сърцето ми щеше да се разтопи. Същото сърце, което доскоро имаше ледена обвивка. Изглеждаше така

дяволски привлекателен в тънкото си черно кожено сако и синята риза, че дъхът ми спираше. Искаше ми се да го докосна, но не го направих.

— Окей — каза той, като си сипа още малко от виното и внимателно вдъхна аромата му. След това отпи малка глътка. Надявах се, че няма да го изплюе, както правят дегустаторите професионалисти. Слава богу, той го глътна, като смръщи вежди в престорена концентрация.

— Хубаво е — заяви. — Определено е хубаво.

Засмяхме се отново. Въпреки Донати, който вечно ни се изплъзваше, и съзнаването, че скоро ще се върна към реалния си живот, настроението ми беше добро. Бях в Рим с любовника си, наслаждавах се на хубавото и пивко вино и на вкусната храна, която щяха да ни сервират. А по-късно... Е, няма да ви казвам какво имах наум за по-късно. Но пръстите на краката ми се свиваха само като си помисля.

Вече бях решила да взема артишок, а после — макарони със сос от гъби. Оглеждах се и се усмихвах, защото ми харесваше онова, което виждах. Не мислите ли, че наистина е приятно да виждаш как щастливи хора се забавляват, как всяка маса си има своя храна, свое вино и свой разговор?

Седях с лице към входа и виждах кой влиза. Сърцето ми се сви, защото видях красивата Луиза Лохенгрин, под ръка с доста по-възрастен и не така привлекателен мъж, който имаше вид на притежател на мегаяхта и гледаше така, сякаш казваше: „Мога да купя това място, ако искам“. Не само това, ами Луиза беше облечена с рокля също като моята. И, дори още по-лошо, на нея тя стоеше по-добре, отколкото на мен, защото тя беше само дълги загорели крака и настръхнали гърди.

Разбира се, веднага видя Бен и го поздрави с целувки по двете бузи. Усмихна ми се студено, като забеляза, че сме облечени еднакво.

— Толкова е приятно да си леко облечен в такива горещи ноци, нали? — каза, защото знаеше, че не мога да се съревновавам с нея.

Нейният придружител дори не си направи труда да спре до нашата маса. Той вече се беше настанил в единия ъгъл и с много отегчен израз разглеждаше другите гости. Луиза ни каза, че той е известен филмов продуцент, после отново целуна Бен — този път по устата и без да бърза, докато аз се преструвах, че не гледам. Сбогува се

с него, а мен остави нещастна, да се чудя къде беше отишла приятната ни вечер.

— Искаш ли да знаеш една тайна? — Очите на Бен светеха дяволито. — Истинското ѝ име е Моника Грим.

Гледах го втренчено, после двамата избухнахме в смях и бях готова да се закълна, че ревнивите очи на Моника Грим пробиват дупки в гърба ми.

ГЛАВА 70

Беше един след полунощ, а площадите бяха все още пълни с хора. Всички бяха излезли да се порадват на красивата нощ — деца, любовници, млади и стари. Градът беше като тяхна всекидневна стая. На площад „Навона“ улични артисти изпълняваха фокуси, гълтаха огън, а великолепните фонтани „Бернини“ пръскаха вода. Имаше още и художници, които представяха и продаваха свои картини.

Ние се разхождахме като всички влюбени — без ясна цел и без особена мисъл, просто се наслаждавахме на момента, минавахме покрай ясно осветените паметници и излизахме на малки павирани площадчета, които сякаш искаха да се скрият от тълпата, тихи като място за сцена от филм с призраци, а шумът на големия град — само на няколко минути от тях. Имаше и една малка църква, чиито врати бяха все още отворени и по чиито стъпала бавно се изкачваха старици. Виждаха се свещите, горящи вътре.

Седнахме един до друг на мраморните стъпала пред църквата и аз събух обувките, които вече бяха започнали да ми причиняват неудобства. Въздъгнах от облекчение, протегнах крака и размърдах пръсти във въздуха с надеждата да възвърна циркулацията на кръвта.

Почувствах как Бен извърща глава, за да ме погледне. Погледнах го и аз. Тишината увисна между нас. Беше миг на такава нежност, от която може да те заболи сърцето, и ми се прииска да заплача. Защото скоро вече нямаше да има вълшебни мигове като този.

— Време е да се връщам на работа.

Извърнах глава и тъжно замълчах.

— Джема, ще трябва да си изясним нещата — обади се той след малко. — Знаеш го.

— Това не са просто прищевки, Бен — казах тихо. — Не мога да живея с ужасното чувство за вина, това е истината. А също така е истина, че винаги ще обичам Каш.

Погледът му беше изпълнен с разбиране.

— И аз се надявам винаги да го обичаш. Смъртта не убива любовта.

— Имам чувството, че това изречение трябва да продължи с „но“...

— Но животът продължава, Джема. И ти го знаеш.

— Но... — Засмях се тихо, звукът приличаше по-скоро на хленч, защото разбрах, че сама трябва да се справя с моите „но“. — Каш умря заради мен. Ако само не го бях помолила да дойде да ме вземе, ако само си бях отишла сама у дома, както обикновено...

— Ти, с работата, която вършиш, трябва да знаеш, че нещастните случаи се дължат точно на такива „ако само“. Това е в самата природа на нещастния случай, Джема. Вината не е твоя. И напразно страдаш от това двойно чувство за вина.

Наведох глава и замълчах.

— А когато се люби с мен и каза, че се влюбваш неудържимо, Джема?

— Казах истината. Но все още знам, че не би могло да се превърне в реалност.

Той разтвори прегръдки и аз се отпуснах в тях. Притиснах се в гърдите му, копнеех за любовта, която ми предлагаше и на която знаех, че нямам право.

— Нашата любов няма да погребее Каш, Джема — прошепна Бен. — Тя ще му позволи отново да живее, отново ще говори за него. Той ще се върне в нашия живот, ще стане част от него като Ливи, Нона и Мъфи. Не би могла и аз не искам да го държиш заключен някъде дълбоко в себе си. Позволи му отново да живее, Джема, в твоите мисли и в моите. Така може би ще се освободиш.

Спомних си как бях завиждала на младите момичета от актьорските среди за тяхната свобода. Е, сега може би беше моят шанс. Щях ли да имам смелост?

— Кажи му — каза Бен и ме притисна до гърдите си, — кажи му какво чувстваш, Джема.

И там, на стъпалата пред малката църква в Рим, аз отметнах глава назад и Казах с глас, задавян от болка:

— Обичам те, Каш. По дяволите, обичам те.

А после сълзите потекоха и аз заплаках на рамото на Бен. И въпреки че миналото винаги щеше да хвърля сянка върху живота ми,

почувствах облекчението. Почувствах, че има надежда за ново начало.

ГЛАВА 71

РОКО И НОНА

Роко се беше настанил на старата каменна стена, която ограждаше една от маслиновите му горички. Беше под сянката на чепатите клонове на дърво, посадено още от працядо му, и макар то вече да не даваше плодове, той нямаше да го отсече, защото беше привързан към него. Това дърво беше символ на историята на неговото семейство. Чезани отглеждаха маслини от векове и винаги щяха да живеят така.

Беше време за обяд — онези два дълги часа в Италия, когато всичко затваря и хората се хранеха разточително и обилно. После подремваха малко, а може би правеха и любов. Е, не и Роко, разбира се.

Той ядеше огромен сандвич, който сам си беше приготвил — с месо от глиган и сирене „Пекорино“, резенчета лук и горчица. На стената до него беше подпряна бутилка вино от неговите изби, а Фидо се въртеше в краката му, изпълнен с надежда и той да хапне нещо.

Беше ден като всички други, би казал човек. С изключение на мислите, които се въртяха в главата му. Обикновено той би бил доволен да слуша песента на птиците и да познава всяка една по гласа ѝ, да слуша шумоленето на малките животинки в горичката, които Фидо никога не нападаше, както обикновено правят другите кучета. Роко никога не би признал това пред други, но въпреки че Фидо беше бултериер, порода, известна с агресивността си, Фидо беше непоправим страхливец. Той избягваше всякакви стълкновения и винаги подтичваше с опашка, свита между краката. Ако нямаше очевидни доказателства за обратното, Роко би се почудил той дали не е женска. Но не, Фидо си имаше съответните органи. Не че това имаше значение, защото дългата розова муцуна на Фидо го правеше крал на кучетата в района. Всички го наричаха Хрътката за трюфели на Роко

Чезани и Роко се чувстваше така, сякаш е спечелил някое телевизионно шоу.

Той хвърли на кучето парченце месо и се усмихна щастливо, когато Фидо го улови във въздуха и веднага го глътна, а после седна на задните си крака и зачака още. Роко винаги споделяше обяда си с кучето.

Днес обаче мислите му не бяха съсредоточени върху обяда, нито върху Фидо. Той гледаше пътя, който се виеше през долината и нагоре по хълмовете към Бела Пиачере. София Мария се беше обадила по телефона предната вечер от Позитано, за да му каже, че се връща у дома.

Думата „у дома“ накара сърцето му да трепне. София Мария беше нарекла Бела Пиачере „дом“. Дали това би могло да означава — въпреки факта, че тя беше богатата американска вдовица, както и наследница на огромно богатство — че мисли отново да заживее в Бела Пиачере? Ами ако тя не беше наследницата все пак? Ако не тя притежаваше вилата? Дали все още би мислила върху възможността да живее тук, в старото си родно село? С него?

Погледът му улови слънчеви лъчи, отразени от предното стъкло на автомобил. Беше сребрилата „Ланчия“. Сърцето му отново се сви, когато си помисли колко богатата би трябвало да е, за да кара такава елегантна кола. Не беше възможно тя да се интересува от обикновен човек като него, който дори рядко излизаше от собственото си село. Освен това не беше сигурен дали тя и Фидо се харесват. И все пак той знаеше на кого принадлежи сърцето му.

Хвърли останалата част от сандвича на Фидо, отпи дълга глътка от виното, изтръска трохите от ризата си и нахлупи още по-твърдо шапката на главата си. Имаше работа за вършене.

Маги шофираше „Ланчия“-та, Нона седеше до нея, а двете й „дъщери“ се кикотеха и водеха „момичешки“ разговор на задната седалка. Говореха предимно за Томазо или поне така подозираше Маги. Двете очевидно бяха „побъркали“ момчето с това, че Ливи вземаше Мъфи навсякъде със себе си и двете ту ходеха, ту не ходеха на среща.

София Мария беше казала, че Мъфи е най-добрата придружителка, която Ливи би могла да има, и че така не би могла да се забърка в никаква „беля“ така че, освен настояването двете да се прибират до единайсет часа всяка вечер, Нона и Маги ги бяха оставили сами да решават какво ще правят. И така, естествено, Томазо се беше отказал от романтичните си идеи за лятото, а Ливи отново се беше превърнала в дете. Двете с Мъфи с часове лежаха върху дюшеците си като от време на време изяждаха по някоя пица, която Маги им носеше и която със сигурност прибавяше няколко инча върху бедрата на Маги.

Докато бавно напредваха по виещия се бял път, Маги мислеше за Джема и Бен и за онова, което беше видяла в картите таро и за което беше казала на Джема. Истината беше, че тя не е експерт по карти таро и че вероятно малко беше украсила истината, за да получи желания резултат. Но пък, от друга страна, винаги е обичала да си пъха носа в чуждите работи и дори активно да се намесва, когато може. Как иначе би стигнала дотам, където беше днес, ако не с малки манипулации на „съдбата“?

— Питам се дали Бен е помолил Джема да се омъжи за него — каза тя на София Мария.

Двете момичета на задната седалка изправиха гърбове и наостриха уши.

— Тя ще му откаже — отвърна София Мария. — Прекалено предана е на работата си, за да се омъжи отново.

— Тя няма да се омъжи за него — каза и Ливи. — Не и след Каш.

— Кой е Каш? — запита Мъфи, а Ливи отговори, че ще ѝ каже по-късно.

Когато влязоха в селото, София Мария видя белия „Пикап“ на Роко, паркиран пред бар „Галилео“. Усмихна се. Роко ѝ беше липсвал. Липсваха ѝ заговорите, които крояха заедно, завоите, които мисълта му правеше и които само друг жител на Тоскана би могъл да разбере, както и земната му простота. Но не и неговото куче.

Видя Роко да идва към нея. Изглеждаше както обикновено, освен дето не беше в официалния си костюм, а в размъкнати къси панталони и широкопола шапка. Тя си помисли, че въпреки богатството си, той е много скромен човек.

Момичетата слязоха от колата и измъкнаха чантите си, а Маги запита Нона дали може да се прибере у дома си с колата и да я върне

по-късно. Махнаха ѝ за „довиждане“ и момичетата влязоха в хотела да търсят Амалия, Лаура и обяд, докато София Мария, която сега мислеше за себе си по този начин, пресече площада, за да поздрави Роко.

Можеше да види широката му лъчезарна усмивка от петдесет крачки — същата усмивка, която разкриваше всичките му бели зъби и озаряваше очите му.

Роко приглади мустаците си. Направи крачка към нея, поклати глава, с което показва възхищението си от добрия ѝ външен вид — чиста кожа, блестяща коса и загорели крака.

— София Мария — каза той.

— Роко.

Тя протегна ръка и той я пое. После отидоха да седнат на старата железна пейка под чадъра на боровете. Фидо седна до Роко и наведе глава. Е, поне веднъж щеше да се държи прилично.

— Какво му има на това куче? — запита София Мария.

— Може да си му липсвала.

Тя хвърли кос поглед към Роко. Не се шегуваше, дори не се усмихваше и тя интерпретира правилно думите му — разбра, че е липсвала на Роко.

— И на мен ми липсваше Фидо — каза.

Роко пак приглади мустаците си.

— Може би Фидо си мисли, че не би трябвало да е тук, да седи до такава богата американска лейди. Може би мисли, че не е достатъчно добър да бъде в такава компания.

— Или може би Фидо мисли, че е прекалено богат, за да общува със скромна вдовица — възрази София Мария, — която може, но може и да не наследи вилата, но която въпреки това е решила да похарчи спестените си пари, за да се порадва на живота.

Роко се замисли над онова, което тя току-що беше казала.

— Кучето на скромен производител на зехтин, собственик на няколко маслинови горички — но отлични горички, имай предвид, и собствено frantoio — а също собственик и на малка ферма с лозе и една чудесна крава, която дава превъзходно мляко, може да се мисли за щастлив да бъде в компанията на скромна американска вдовица, която харчи всичките си пари, за да се позабавлява. Докато може.

София Мария седеше с кръстосани глезени, със скръстени в скута ръце. Беше неин ред.

— Фидо също така може да се замисли дали иска да бъде в компанията на жена, която е принудена да се радва на живота. Докато може.

Роко се обърна рязко, изненадан.

— София Мария, какво искаш да кажеш?

И така, тя му разказа за болното си сърце и за думите на лекаря.

— А твоята собствена дъщеря, лекарката? — запита Роко. — Какво казва тя?

— Нищо, защото не съм ѝ казала. Нито имам намерение да ѝ кажа. Ти, Роко, си единственият, освен мен, който знае за това. И така ще си остане.

Роко плъзна ръката си по пейката към нея. Тя също се протегна и я хвана.

— Разбира се, казах на лекаря, че ще живея вечно и че той е пълен с медицински глупости както всички лекари. А той каза: „Може да живеете още дълго, мисис Джерико, може и така да стане“. И знаеш ли какво, Роко? Мисля, че ще бъде така.

— Вече. — Той стисна ръката ѝ и Фидо тихо изръмжа. Роко втренчи поглед в кучето. Страхливецът на областта ръмжеше, наистина ръмжеше, защото той държеше София Мария за ръката. Фидо втренчи поглед в Роко и отново заръмжа тихо, заплашително.

— Бедният Фидо — каза София Мария с тон, който трябваше да го успокои. — Мисля, че ревнува.

Фидо спря да ръмжи. Обърна се и я погледна. Наклони глава на една страна, розовата му муцунка затрептя, а в очите му се появи разбиране. После той подскочи към нея.

София Мария разтвори ръце и го хвана и в следващия миг Фидо ближеше лицето ѝ и скимтеше и махаше с опашка от щастие.

— Роко — каза тя, — мисля, че кучето иска да остана.

— И аз така мисля, София Мария — каза Роко и го погали по главата.

Те дълго се гледаха един друг в лицата, остарели през годините, и търсеха там отговора. На Роко дори не се наложи да зададе въпроса.

— Да, Роко — каза твърдо Нона. А после въздъхна дълбоко от облекчение и каза: — Сега вече наистина се върнах у дома.

ГЛАВА 72

ДЖЕМА

Отново бяхме у дома. Бен вкара „Ленд роувъра“ в дългата алея, която водеше до вилата. Старата кола подскачаше по неравностите, аз се държах здраво за седалката и се опитвах да не удрям главата си в покрива.

— Трябва да си купиш нова кола или да изравниш алеята — оплаках се аз.

— Обичам тази кола.

— Обичаш я? — Хвърлих му поглед, пълен с недоверие.

— Мъжка работа. Мъжете обичат колите си и колкото са по-стари, толкова по-добре.

— Добре тогава, какво ще кажеш за нова алея?

— Ами ако вилата все пак е твоя? Тогава ти ще трябва да платиш за новата алея.

— Аз не мога да си го позволя — казах и той се засмя.

В облака прах точно пред нас видях белия „Пикап“ на Роко с Фидо на задната седалка. Докато заобикаляхме фонтана с Нептун, видях, че до Роко седи Нона. За секунда се замислих за това, колко близки изглеждат двамата и колко е хубаво за нея, че отново се събра със стария си приятел.

Маги ни махаше от върха на стълбите, а двете момичета дотичаха боси през моравата. Роко помогна на Нона да слезе от камиона — като истински джентълмен, какъвто беше — но аз слязох от колата още преди Бен да е успял да я заобиколи, за да ми отвори вратата. Мисля, че отдавна бях загубила навика да чакам някой да ми отвори вратата.

В следващите няколко минути ние всички се прегръцахме, целувахме и повтаряхме колко много сме си липсвали един на друг. Те запитаха за Рим и Донати. Бен прокара пръст по гърлото си и поклати глава. Лицата на всички помръкнаха.

— Няма за какво да се тревожите — каза Маги весело. — Мисля, че утре ще имаме по-добри новини.

Тя не допълни нищо към това твърдение и, да ви кажа истината, аз почти не исках и да зная. Предполагах, че ще ни накара да отидем до някое село, където няма да има дори еспreso и ще трябва да спим в някой хамбар с кравите. Всъщност това можеше да се окаже и забавно... да се търкаляме в мекото дъхаво сено с Бен.

Стига с тези плътски мисли, казах си. Но знаете ли какво, всеки път, като погледнех този мъж, и през главата ми минаваха плътски мисли. Питях се дали това е нормално.

Всички седнахме на терасата и се освежихме с леден чай и пресните курабийки на Фиамета, които, както призна Нона, бяха почти толкова вкусни, колкото нейните. Фонтанът приятно ромолеше, близо до бугенвилиите кръжаха птички и пееха весело и, за моя изненада, Фидо легна в краката на Нона и въздъхна дълбоко от задоволство.

— Мамо, мисля, че кучето се е влюбило в теб — пошегувах се.

Тя вдигна брадичка и ми хвърли дълъг поглед, в който като че ли имаше самодоволство.

— Разбира се, че е така — каза тя. — Фидо е решил, че трябва да се оженим.

— Ще се омъжиш за Фидо? — възкликна Ливи.

— Разбира се, че не, Оливия — каза Нона. — Фидо е дал одобрението си Роко и аз да се оженим.

— Уоу! — възкликнахме заедно Ливи и аз.

Наистина бяхме потресени.

— Сватба! — Викът на възхитената Маги разцепи въздуха само секунда след това. — Прекрасно! Поздравления! Сега ще имам и София Мария за съсед. О, нямам търпение. Скоро ли ще бъде сватбата?

Роко ни се усмихна и ни показа всичките си зъби.

— Може би следващия месец — каза той, като гледаше скромно надолу.

Ливи прегърна баба си.

— Толкова се радвам за теб и Роко! — Погледна с надежда и мен. — Това означава ли, че ще останем по-дълго?

— Поздравления — казах аз, все още неопомнила се от шока. — Но помни, ние си отиваме у дома, в Ню Йорк, след седмица. Нона, ами къщата ти и животът ти там?

Нона не ми обърна никакво внимание. Каза на Ливи:

— Разбира се, ти ще останеш за сватбата. Майка ти ще се обади в болницата и ще им каже, че се налага да си вземе още отпуска. Ще подчертае, че въпросът е спешен — добави тя и се засмя щастливо.

Като чух този смях, в който щастието звънеше, аз се замислих за това, колко рядко го бях чувала у дома. За това колко ограничен беше животът ѝ там, колко самотна беше през по-голямата част от времето и как чакаше да дойде неделята, за да се съберем за обяд. Замислих се колко уморен вид имаше тя у дома и колко тъжна беше.

— Ще им се обадя. — Станах, прегърнах я и я целунах с обич.

Фидо изръмжа предупредително, но аз му казах, че е по-добре да свиква с това. Защото все пак аз я познавах преди него.

Роко взе ръцете ми в грубите си длани и аз го погледнах в милото и одухотворено от чувството за хумор лице.

— Аз ще се грижа за нея, докторке — каза тихо той.

И аз знаех, че ще го направи.

Онази вечер ние празнувахме годежа на Нона и Роко в сладкарницата срещу красивата църква „Сан Биаджо“ в Монтепулчиано. Роко ѝ подари красив златен пръстен с малък рубин в центъра.

— Беше на прабаба ми — каза ни той. — Мислех, че няма да намеря жена, която го заслужава, но ето че намерих. София Мария заслужава повече, отколкото някога ще мога да ѝ дам.

Нона се изчерви и аз реших, че изчервяването определено е семейна черта. Възхитихме се на красивия пръстен, а Нона каза, че никога няма да свали халката на Джак Джерико и просто ще носи двата пръстена заедно. Отпразнувахме и този тост с прекрасно вино — „Вино Нобиле“ — богато и тъмночервено, с дъх на стоплени от слънцето гроздови зърна, ванилия и дъб. А храната ни се състоеше от равиоли и печено агнешко, подправено с клончета розмарин.

Бен се опита да хване ръката ми под масата, като се преструваше, че не забелязва многозначителните усмивки на момичетата. След две чаши му позволих. Истината беше, че ми се искаше много повече от това, но присъствието на майка ми и дъщеря ми ме караше да спазвам благоприличието.

След това бавно, на зигзаг, се спуснахме надолу по хълма към малкия град. Нона вървеше отпред, хванала Роко за ръката. Мислех за това, колко различен би могъл да бъде животът ѝ, колко много ще ми липсва тя и колко много Ливи ще липсва на нея. И изведнъж я видях да се препъва. Роко я сграбчи и почти я занесе на ръце до един стол на терасата.

— Мамо, какво има? — Пръстите ми вече измерваха пулса ѝ. Сърцето ѝ биеше бързо, а лицето ѝ беше посивяло.

— Нищо, просто съм уморена. — Сложи длан на сърцето си, като че ли болката беше съсредоточена там, и моето собствено сърце прескочи един удар в отговор. — Добре съм, Джема — прошепна тя. — Просто имам нужда да почина малко. А и забравих да си взема хапчето.

— Хапчето!

— Докторке! — Почувствах дланта на Роко върху голата си ръка. Паниката му беше силна, както и моята. — Тя е болна — каза тихо той. — Лекарят ѝ казал, че болестта на сърцето ѝ е неизлечима.

„Мили боже!“, помислих си. „Майка ми е с болно сърце, а аз не знам нищо за това. Каква лекарка съм?“ А после отхвърлих паниката и станах онази бърза медицинска машина, за която съм ви разказвала.

Само след минути лекарите от тукашното спешно отделение сложиха Нона на носилката и я качиха в линейката. Аз се настаних до нея. Видях ужасеното лице на Ливи и ѝ извиках да не се тревожи.

Болницата „Делла Гросе Роса“ беше цялата от бели плочки и безупречно чиста. Сестрите минаваха бързо и тихо покрай нас, съсредоточени в работата си, а огромен лекар с брада, който много приличаше на Павароти, вече ни чакаше с екипа си. След минути Нона лежеше на масата под ярката бяла светлина на лампите. Около нея се тълпяха дежурните, които следяха мониторите.

Останалите ни чакаха в просторната и празна чакалня, където беше много студено заради климатичната инсталация. Роко стоеше в ъгъла и нервно пристъпваше от крак на крак. Ливи се притискаше в Маги и плачеше, а Мъфи, изплашена, се криеше в прегръдките на Бен. Отидох да им кажа, че Нона се справя добре.

— Ще се оправи ли, мамо? — прошепна Ливи.

Целунах я нежно и казах:

— Надявам се, милата ми. Аз ще бъда там с нея.

— Тогава ще знам, че ще се оправи — каза тя с такова доверие в мен, че трепнах, защото си спомних друг подобен случай.

— Dio mio! — Роко крачеше из стаята, а Фидо не го следваше по петите този път. В болницата не пускаха кучета и Фидо трябваше да остане в камиона. Мислех, че Роко изглежда самотен без него — обикновен, груб и жилав италианец, който, след дългото си вдовство, беше успял да направи майка ми отново щастлива.

Сложих ръка на рамото му, за да го успокоя. Той ме погледна със същите очи, с които ме гледаше и Ливи.

— Тя ще се оправи — казах, изпълнена с оптимизъм.

След това излязох в белия коридор и Бен ме последва.

— Добре ли си?

Кимнах.

— Просто не мога да приема, че това се случва с майка ми. В момента ми е трудно и да се концентрирам, а трябва да го направя.

Облегнах се уморено на него, почувствах опората на силната му ръка.

— Тук съм, с теб — каза той нежно.

След час стоях до леглото на майка си в отделението за сърдечноболни. Тя беше свързана с няколко апарата и се подхранваше от системи. Цветът на лицето ѝ се беше върнал и, слава богу, вече не приличаше на призрак. Всъщност в очите ѝ се забелязваше старият боен дух.

— Защо не ми каза? — Бях изпълнена с облекчение, но и с възмущение. — Аз съм ти дъщеря. И съм лекарка, за бога!

— Точно защото си ми дъщеря, не трябва да ти казвам всичко. — Тя понамести синята си болнична нощница.

— Но си казала на Роко.

— Ще се омъжа за Роко.

— Мамо, как въобще можеш да мислиш за брак, за оставане тук...?

— Не ставай смешна, Джема. Разбира се, че ще остана. Щастлива съм тук. Освен това няма за какво да се тревожиш, не е станало кой знае какво.

Точно тогава влезе лекарят, който много приличаше на Павароти.

— Чувствате се по-добре и това е прекрасно — каза той.

Нона го изгледа внимателно, реши, че го харесва, и отговори, че наистина се чувства по-добре. Не му благодари, естествено. Щяла да се оправи и сама, особено ако имала възможност да изпие чашка кафе. Той разпери ръце с дланите нагоре и се обърна към мен:

— Моята собствена майка е същата. — После добави, вече по-сериозно: — Госпожо Джерико, не можем да направим нищо повече. Животът трябва да се живее ден за ден. И, разбира се — добави с весела усмивка, — жена като вас ще живее още дълго.

— Ха! — каза Нона бодро. — Да, на болестта ще й трябват десетилетия, за да ме убие.

И аз си помислих, че вероятно е права.

ГЛАВА 73

Бен и аз бяхме в старите конюшни и наблюдавахме „завръщането“ на машинариите.

— Ciao, signore, ciao, dottoressa — викаха весело шофьорите, като че ли машините въобще не бяха изчезвали и бяха се появили отново като по магия. — Утре ще започнем работа — казваха те.

Бен кимна и отговори, че това е добре. Бяхме изненадани да видим Маги в розови обувки с високи токчета да идва по пътеката и да ни маха усилено. Беше едва обед, което за Маги, фактически беше пукването на зората.

— Имам го — каза тя и се усмихна с онази усмивка, която, знаех, криеше хиляди тайни. Извади един леко ръждясал ключ. — Ключът за офиса на Донати във Флоренция — каза ни с вид на много доволна от себе си.

Бен подсвирна тихо.

— Маги, ти си гений.

— Разбира се, че съм. Детективът ми го взел от хазяина на Донати.

— Хазяинът му е дал ключа? — Дори на мен това ми изглеждаше съмнително.

— Не точно. Да кажем, че детективът просто е „попаднал на него“.

— Как?

Тя отново се усмихна лукаво и каза:

— Не мога да издавам тайни, но не мога да изричам и лъжи. Ето адреса. — Подаде на Бен листче хартия. — Сега трябва само да отидете там и да претърсите офиса.

Местех нервно поглед от Бен към Маги и обратно.

— Това не се ли казва нахлуване в чужда собственост?

— Едва ли „нахлуване“, мила — успокой ме Маги. — „Влизане“ може би. Но всичко ще бъде наред.

— Така ли? — запитах Бен.

По лицето му се изписа усмивка, много подобна на нейната.

— Кой знае? — каза той. — Но аз съм готов да се включа в играта, ако и ти си готова.

Офисът на Донати се намираше на малка уличка близо до гарата. Беше потулен между помещение за химическо чистене и погребална къща. Високите сгради пречеха на слънчевите лъчи и аз потръпнах, защото изведнъж ми стана студено. Бен постави огромния ключ в ключалката.

— Ами ако той е вътре? — запитах, все още доста нервна.

Бен ми хвърли поглед като на Джеймс Бонд — едната вежда повдигната и загадъчна усмивка — после отвори вратата и пристъпи вътре.

Плъзнах се безшумно след него в пълния мрак.

— Исусе! — прошепнах шокирана. — Ние наистина нарушаваме закона, влизаме с взлом.

Той ме хвана здраво за ръката и затвори вратата. Една дълга минута стояхме и се вирахме в мрака. Очите ми като че ли щяха да изхвъркнат от орбитите, налягах болезнено слух. Бях готова да се закълна, че чувам нечие дишане. После осъзнах, че това е моето дишане.

— Не можем ли поне да светнем? — запитах шепнешком.

Но Бен вече ме беше изоставил. В ръката си държеше фенерче, чийто лъч се местеше рязко. Видях старо тежко дървено бюро с огромна лампа с абажур, кожено кресло и дебел слой прах. Беше очевидно, че тук отдавна не е влизал никой, и аз си помислих с огромно облекчение, че поне Донати няма да се нахвърли върху нас, като че ли излязъл от нищото.

Бен вече отваряше чекмеджетата и бързо се ровеше из книжата. Нищо. Тънкия лъч на фенерчето му попадна върху зелен железен сейф, поставен в ъгъла. Не беше голям, но достатъчен да приберете бижутата си, ако имате такива.

— Какво ще кажеш да претърсим и сейфа? — запита той.

Зъбите ми тракаха от страх. Никога през живота си не бях правила нещо незаконно. Освен ако любенето на задната седалка на кола не е незаконно.

— Не знаем как да го отворим.

Той отново се превъплъти в Джеймс Бонд и коленичи пред сейфа.

— Бен, не можем да направим това. Моля те, нека си вървим. — Престанах да дишам, когато той долепи ухо до сейфа, започна да набира различни комбинации и да се ослушва точно както правят във филмите. Бях изумена. — Къде си се научил да правиш това?

— Израснал съм в Бронкс, нали ти казах? Там можеш да научиш много по улиците.

— Но то, очевидно, не е достатъчно — казах, защото той нямаше късмет. Сейфът си оставаше заключен.

Той извади от джоба си малко джобно ножче, което имаше и отвертка, и започна да развива гайките от пантите.

— Всяко дете може да отвори това — каза той и наистина отвори широко вратата.

Коленичих до него и втренчихме поглед в огромния куп документи, завързани хлабаво с широка розова лента. Восъчният печат беше счупен.

Изведнъж воят на полицейските коли разцепи тишината. Спогледахме се с отворени усти. Воят на сирените престана и вратата се отвори с трясък. Бяхме хванати на местопрестъплението как крадем последното завещание на граф Пиачере.

ГЛАВА 74

Смръщих вежди, докато гледах през решетките Бен, който беше в отсрещната, подобна на моята, килия. Той обаче не откъсваше поглед от охраната, която стоеше малко по-надолу по слабо осветения коридор. На масата пред мъжа беше доказателството, завързано с розовата лента.

— По дяволите! — изругах, като треперех от гняв и студ. — Дори не успяхме да видим дали старият граф е оставил вилата на Нона.

Бен сви рамене.

— Поне намерихме завещанието.

— Да, а сега ще трябва да намерим Донати, за да докажем, че той, а не ние, е истинският престъпник.

— Не бих се обзаложил на това. Донати отдавна е знаел, че играта е към края си. Той просто е взел парите ми и е побягнал. Никога вече няма да го видим.

— Искан ми се да ми го беше казал по-рано. — Отпуснах се тежко на дървената пейка и забих поглед в краката си. Забелязах, че ноктите ми се нуждаят от нов лак.

Бен се беше обадил на Маги и сега чакахме тя да пристигне с някой адвокат. Той ми каза, че тя се засмяла и каза да не се тревожим, защото ще ни доведе собствения си адвокат само след минута.

— Най-добрият, разбира се — каза тя.

Надявах се да се окаже права, а не да се преструваше, както когато гледаше на карти таро. Гледах гневно nelaкираните си нокти на краката.

— Предполагам, че моментът е подходящ, колкото и всеки друг, за да те попитам дали реши да се омъжиш за мен.

— Какво? — Гледах Бен и наистина не вярвах на ушите си.

— Е, нещата могат и да се влошат. Така че искам да чуя лошите новини и сега. — Той се беше облегал на решетките, в очите му се

четеше отчаяние. — Каш е част от миналото, Джема — каза тихо. — Време е да продължиш да живееш.

Ледът, който обвиваше сърцето ми, наистина започваше да се топи. „Каш, помислих си. О, Каш, моята любов...“

— Омъжи се за мен, Джема.

Поне така мисля, че каза. Бях така замаяна, че го накарах да повтори.

— Омъжи се за мен, Джема — чух същите думи отново.

Преглътнах.

— Защо? Искам да кажа, защо искаш да се ожениш за мен?

— Защото си луда, забавна и ме караш да се смея, а и обичам косата ти.

— Косата ми? — Прокарах трескаво длани през косите си, които аз искрено мразех.

— Винаги съм искал да се ожения за ангел, слязъл от картините на Ботичели.

— Аз не съм ангел...

Той стисна здраво решетките и ме погледна право в очите.

— По дяволите, Джема — изстена, — защо правиш нещата толкова трудни? Обичам те. Само те моля да се омъжиш за мен.

— Докато сме в затвора? — Аз стиснах гневно решетките на моята килия. — Искам да кажа, не можеше ли това да стане на стъпалата на църквата в Рим? Или на терасата на някое кафе, докато пием шампанско? В градината на вилата на лунна светлина?

— Можеше — съгласи се той. — Но те моля сега.

Погледнах го, изпълнена със съмнение. Исках да го обичам свободно, исках да бъда свободна и да му го кажа. Исках да бъда свободна да обичам отново.

— Знам всичките ти тайни — прошепна той. — Познавам те, Джема, и те обичам.

Разплаках се. Едва ли беше най-подходящият момент, спиралата за мигли, която кой знае защо бях сложила, потече по бузите ми, докато подсмърчах неудържимо. Бен просто стоеше в своята килия и ме гледаше. Не каза, че всичко е наред. Просто ме гледаше и чакаше сълзите ми да престанат. Което и стана накрая.

— Окей, ето че вече го преодоля — каза той спокойно. — Ще се омъжиш ли за мен или не?

— Не — прошепнах объркана, но той изглеждаше толкова изненадан, че реших, че не съм предала правилно мислите си. Коленете ми омекнаха. — Бен Рафаел, обичам те — казах. — Ще се ожениш ли, моля те, за мен?

Той се засмя гръмогласно.

— Разбира се, че ще се ожена за теб, Джема Джерико.

Бях помолила мъж да се ожени за мен и той беше казал „да“. Бях най-щастливата жена на света. Замислих се за голямата си любов Каш. Винаги щях даделя любовта си между него и Бен. Отново бях жива. Всички, които познават болката от загубата на любим човек, знаят кога е дошла повратната точка, след която животът отново продължава.

Моят прекрасен Бен, моят спасител, моят нов най-добър приятел, моят любовник и моят съкилийник, пазителят на моите тайни, господарят на душата и тялото ми, щеше да стане и мой съпруг.

Бен извади малка велурена кутийка от джоба си и я плъзна към мен по пода между двете клетки. Проврях ръка през решетките и се опитах да я достигна, но не можах.

— По дяволите! — прошепнах. Като проврях и двете си ръце, почти успях. Да! Побутнах я към себе си. И пръстите ми се заключиха около нея.

— Отвори я! — каза Бен и коленичи в отсрещната килия.

Решетките се забиха в ръцете ми, но отворих кутийката и видях пръстена. Беше онзи същият, на който толкова дълго се бях възхищавала в магазина на „Понте Векио“. Същият, за който бях сигурна, че е даден на някоя флорентинка аристократка от нейния любим.

— Откъде знаеш? — прошепнах.

— Никога не подценявай силата на дъщерите.

— Ливи ти е казала?

Той кимна.

— Много ми се иска да можех да го сложа на пръста ти. И после да те целуна.

Коленичихме там, в нашите килии, и се гледахме един друг с копнеж. Сведох поглед към красивия си годежен пръстен, който все още беше на пода. Бутнах го няколко пъти към себе си и накрая успях да го взема и да го сложа на пръста си. Протегнах ръце през

решетките, за да му го покажа. Той блестеше нежно на слабата светлина.

— Наистина ли те помолих да се ожениш за мен? — казах аз.

Бен кимна.

— И аз казах „да“.

— Тогава значи аз трябва да ти дам пръстен?

— И така е добре. Вярвам, че ще удържиш на думата си.

Въздъгнах щастливо и се опитах да прибера ръцете си обратно през решетките.

— О! — И после: — Ау! — И накрая: — Ауч!

Бях коленичила на пода на клетката с ръце, проврени през решетките.

Бен се плесна с длан по челото.

— Не ми казвай! — извика. — Като хваната в капан си.

— Може да се случи на всекиго. В такава ситуация.

— Жалко, че не помисли за това по-рано.

— Но тогава нямаше да мога да сложа пръстена на ръката си.

— Вярно е.

— И какво ще правя сега? — запитах безпомощно.

Докато пристигне Маги, вече бях освободена. Бяха прерязали решетките с някакъв тежък механичен трион и много се страхувах, че ще отрежат и ръцете ми. Както строго ми каза началникът на полицията, цената за тази „операция“ щяла да бъде платена от мен.

Разбира се, оказа се, че Маги познава началника. И тя му обясни на своята очарователна смесица от английски и италиански, че ние само сме търсили доказателството за моята собственост и че Донати е истинският престъпник, защото е взел парите на americano и е избягал. Извинихме се искрено на полицаите, че сме им изгубили времето, и им казахме, че оценяваме положените от тях усилия и че, разбира се, ще платим необходимата цена.

Тя ни изкара оттам само за секунди и ни настани в „най-добрата“ си кола, голям и стар жълт „Ролс“ от петдесетте, който се люлееше по тесните пътища величествено като бебешка количка. Шофираше нейният иконом/майордом/шофьор, а Маги седеше до него с последното завещание на графа все още прилежно сгънато на коленете

й. Умирах да узная какво пише в него, но не исках да изглеждам нахална. Не и когато току-що се бях сгодила за мъжа, чиято вила можеше — или не можеше — да наследя.

— Бен и аз току-що се сгодихме — казах вместо това.

— В затворническа килия?! — Маги звучеше като Оскар Уайлд и аз се засмях. — Значи най-накрая я помоли, а, Бен? — добави тя.

— Направих го. После тя ме помоли да се ожена за нея. И двамата казахме „да“.

— Е, това, разбира се, го видях и в картите таро. Поздравления, мили, тази вечер ще прием шампанско, за да го отпразнуваме. Ще имаме и хайвер. Аз много обичам хайвер, а вие?

Изгледах нетърпеливо документа в скута й.

— Маги?

— Да, мила моя?

— Мислиш ли... Искам да кажа, можеш ли само да погледнеш завещанието и да видиш...

— Разбира се. — Тя разкъса розовата лента и зашумоля с хартията, покрита с почерк, сложен и тънък като паяжина. — Пиачере сам го е писал — каза тя. — И го е подписал сам, естествено. Имало е и свидетели.

Тя прегледа страниците набързо, после вдигна поглед и се усмихна.

— Победителят взема всичко! — извика, явно очарована.

— Маги — каза Бен ядосан, — кой, по-точно, е победителят, който взема всичко?

— Ами, София Мария, разбира се.

ГЛАВА 75

Нона реши, че иска старомодна италианска сватба, която да се състои на селския площад в Бела Пиачере. Защото така всеки щял да може да дойде, както каза тя.

Тя отиде за едно последно „голямо пазаруване“ до Флоренция, където, за нейно удоволствие, наистина направи доста покупки.

— „Долче и Габана“ — съобщи тя гордо, когато ми показа роклята и обувките към нея.

Ако ми беше останала някаква способност да се шокирам, щях да припадна. Кой би си помислил, че моята майка въобще знае за „Долче и Габана“, камо ли да носи тяхна рокля на сватбата си?

После от Ню Йорк пристигнаха приятелите ми Пати и Джеф, които се радваха, че ще бъдат част от всичко това, бяха щастливи за Нона и умираха от нетърпение да се запознаят с Бен.

— Хей, изглеждаш наистина добре! — беше поздравът на Пати към мен. После видя Бен и добави с възхищение: — И сега разбирам каква е причината за това.

Всички се бяхме преместили във вилата, а сега настанихме и Пати, и Джеф в крайната стая на една от малките кулички. Тя имаше прозорци и на трите си стени и гледаше към занемарената градина в предния двор, към покрива вляво и към Тосканските хълмове вдясно. Джеф каза, че е жалко, дето вече не се планира хотел тук, защото щял да бъде просто идеален и че тях двамата ще трябва буквално да ги изхвърлим. Аз им отговорих, че ще ни се наложи да продадем вилата.

— Продайте я на Бен, така той ще може пак да си я върне — каза Пати.

Но Бен вече беше платил един път за нея и за него това едва ли щеше да е добра сделка.

След сватбата, Нона и Роко щяха да заминат с камиона на Роко за Форте дей Марми, малък — но много красив курорт — на меден месец, който обаче щеше да продължи само два дни. Фидо щеше да остане при Маги, а Гуидо Верди, кметът, който щеше да бъде и кум на

Роко, щеше лично да се грижи за кравата му. Но дотогава аз и Ливи щяхме, естествено, да сме се върнали в джунглата, наречена Манхатън. Багажът ни беше вече опакован. Щяхме да напуснем рая ден след сватбата.

Ливи никак не искаше да заминаваме. Когато не беше заета с организацията на Нонината сватба — Нона специално я беше натоварила с въпроса за цветята — или с тоалетите, нейния и на Мъфи, за същото събитие, тя се мотаеше наоколо с тъжно изражение на лицето. Бях също така забелязала тъга и в очите на Бен.

А аз? Ако можех да си го позволя, щях да се отпусна и да изплача порой сълзи при мисълта, че трябва да напусна Бела Пиачере и моята красива вила. Непрекъснато си напомнях, че за момента тя е на Нона и че нямам право да развалям щастието ѝ. Питях се още как, без Нона, макар че имах Бен, щях да се справя със стария си живот в Ню Йорк и с работата в спешното отделение. Какво щях да правя в неделя, когато нямаше да мога да ѝ отида на гости?

Най-после дойде и денят на сватбата: ясен, със синьо небе и горещ, без следа дори от онези страшни пурпурни облаци. Е, естествено, как би могло да вали на сватбата на Нона? Господ не може да е толкова лош.

Цялото село беше взело участие в планирането. Всички улички, които водеха към площадчето, бяха блокирани с огромни клони и саксии цветя. Целият площад приличаше на огромна градина. По боровете бяха окачени весели гирлянди, а по улиците се развяваха знамена с емблемата на Бела Пиачере. Стари микрофони, толкова огромни, че приличаха на мегафони, бяха закрепени по покривите на къщите и разположени в четирите ъгъла на площада. На него бяха наредени дълги маси, покрити с покривки на червени карета. Във вазите имаше букети диви цветя, набрани по хълмовете от Ливи и Мъфи. Покрай тях бяха наредени дървени столове, а над главите ни се люлееха фенери от червена хартия. Деца, облечени в най-хубавите си неделни премени, се гонеха наоколо и се криеха под масите. В единия ъгъл черно куче повдигна крак, после се повлече след тълпа други кучета.

Старици, облечени в черно и с черни шалове на главите, които напомняха за майките на Нона и Роко, изкачиха стъпалата към църквата, прекръстиха се и седнаха на първите пейки, защото не искаха да пропуснат нищо от церемонията. Старите училищни другари на младоженците също бяха тук, облечени в пъстри копринени рокли и хубави костюми, на чиито ревери бяха заболи по един розов карамфил. Тук бяха и техните красиви синове и дъщери, както и внуците им. Тук бяха и младите женени двойки на селото, които бяха дошли с бебетата си. Тук бяха и работниците, които се грижеха за маслиновите гори на Роко, както и всички местни фермери и собственици на лозя, както и местната „аристокрация“. Повечето от тези хора бяха познавали Роко през целия му живот.

Бяха издигнали дървена платформа, която щеше да играе ролята на дансинг, а музикантите вече настройваха инструментите си. Специалната бяла крава на Роко беше завързана под дърветата, а пред нея имаше куп прясно сено, за да бъде доволна и тя.

Малката църква беше пълна с всякакви цветя и техният аромат се смесваше с мириса на тамян. Местната библиотекарка, облечена в рокля от розова коприна, изпълняваше на органа мелодии от Бах и Вивалди, докато един нещастен момък, който се потеше обилно, удряше камбаната. Църковният хор се състоеше от деца с огромни и топли тъмни очи, които през повечето време се бутеха с лакти и се хилеха, но заставаха мирно под строгия поглед на дон Винченцо.

Дон Винченцо си беше купил ново расо и обувките му блестяха, Роко беше много елегантен в черния костюм, бяла риза и синя копринена вратовръзка, подарени му от Нона. Вечно стърчащата му коса беше намазана с гел и опитомена, и дори всеки косъм от мустаците му си беше на мястото. Той чакаше до олтара до кмета Гуидо. Фидо, много послушен, се беше свил в краката на господаря си, разтревожен от розовата панделка, завързана на врата му.

Заех мястото си в първите редици, нервна почти толкова, колкото и булката. Бях облякла бялата рокля, която бях купила импулсивно във Флоренция, без дори да я пробвам. В нея наистина можех да бъда и булката. Пак нея бях носила и на партито по случай Четвърти юли, давано във вилата на Бен. Тогава изглеждах толкова тромава и не на място с нея, но сега, с новия си слънчев загар и диамантените обеци на Маги, както и със сияйността на споделената любов, изглеждах

наистина приемливо. Маги, както винаги, представляваше интересна и забележителна гледка в роклята, която щеше да стои добре на филмова звезда два пъти по-млада от нея, накичена с всичките си диаманти и огромната аквамаринена тиара на тавата. Тя седеше до мен и бършеше сълзите си с малка ленена носна кърпичка, макар церемонията да не беше започнала още.

— Не мога да се сдържам — извиси се гласът и заглуши органа. — Винаги плача на сватбите. С изключение на моите, разбира се.

Чух шумоленето на коприна и звукът на стъпки по каменния под и се обърнах да погледна. Бен държеше Нона за ръката и двамата бяха застинали за момент, уловени от лъч слънчева светлина, който влизаше през прозореца от цветно стъкло.

Шаферките, Ливи и Мъфи, бяха облечени в бледозелени рокли, които сами си бяха избрали, а Ливи беше боядисала косите им в нежен лимонен цвят. Бяха боси и всяка от тях държеше по един висок слънчоглед. Държаха ги пред себе си като свещи. Днес те наистина приличаха на две малки красиви и сладки херувимчета.

София Мария беше, естествено, звездата на събитието. Косата ѝ беше прибрана назад, червилото ѝ с цвят на бегония беше идеално, роклята ѝ от светла коприна беше украсена с нежни цветчета и с дълбоко деколте, прикрито с шал. На главата си носеше малко и много красиво боне и беше просто... съвършена. Държеше обикновен букет от малки розови тоскански рози, бели хортензии и кремави лилии, а на лицето ѝ грееше най-лъчезарната усмивка на света.

Гледах Бен, който водеше майка ми по пътеката. Той изглеждаше толкова добре в тъмносиния си костюм, че сърцето ми отново прескочи един удар и стомахът ми се сви. Прокарах длани през косата си и с това напълно съсипах грижливата и внимателна работа, която бяха свършили с нея Ливи и Мъфи, а гарденията, която беше втъкната зад ухото ми, падна и събори очилата ми.

Мислех за това, колко се е променила майка ми — от скромната вдовица от предградията до тази красива и щастлива жена. Дали аз също се бях променила? Да, разбира се. Може и да изглеждах същата, но вътрешно се бях променила. Сега виждах света през по-ясни и пощастливи очи, незамрежени от съжаления и тъга. Като Нона, бях готова да приема щастието, когато дойде, и да съм готова за момента, когато ще свърши. Надявах се и за двете ни той да няма край обаче.

Хорът запя, клетвите бяха изречени, органът засвири сватбения марш, господин и госпожа Чезани излязоха от църквата под звъна на сватбените камбани, а усмивките им бяха толкова широки, че биха могли да съперничат на четвъртитата луна. Духаше горещ вятър, слънцето залязваше над кадифените хълмове, птичките бяха замлъкнали, а щурците свиреха шумно. От микрофоните звучеше „Време за сбогом“, изпълнявана от Андреа Бочели. Роко се обърна към булката и я целуна звучно по устата. После извика:

— Хайде да започваме партито!

Прегърнах Нона толкова здраво, че тя се оплака, че сърцето ѝ ще изхвъркне или поне роклята ѝ ще се скъса, но погледите ни се срещнаха с обич, която и двете добре познавахме.

— Много щастие, мамо — казах, задавена от радостни сълзи, а тя отговори:

— Имам всичко, от което се нуждая, дъще. Включително късмет и щастие.

После беше ред на Ливи да я целуне. Тя тъжно каза:

— Какво ще правим в неделя сега, когато теб те няма, бабо?

Но Нона просто кимна мъдро:

— Ще трябва да измислим нещо, момичето ми.

Поздравих Роко и го предупредих да се грижи добре за Нона. Той ми намигна и се усмихна широко, приглади мустака си и каза:

— Можеш да се обзаложиш.

Английският му можеше да се разбере, все пак. Фидо загрижено дърпаше розовата панделка на врата си, но ни позволи да го погалим, а Ливи дори го целуна по розовата муцунка, което го накара шумно да кихне. После изгърмяха корковите тапи на бутилките с шампанско, донесоха чиниите и партито започна.

ГЛАВА 76

Всички жители на селото бяха дали своя принос за сватбената гощавка, Нона сама беше приготвила соса за макароните, а имаше и сочни домати от градината на хотела. Бен беше осигурил неограничени количества шампанско и други видове вино, както и бира. Бар „Галилео“ беше отворен за безплатна почерпка. Сватбената торта беше приготвена от Фиамета. Отгоре беше украсена с фигурки на младоженци, както и куче, изработени от захар. Кучето изглеждаше точно като Фидо.

И угощението започна. Сигурно имаше поне десет блюда. Започнахме с bruschetta — този превъзходен тоскански хляб, изпечен в местната хлебарница. Хапките топяхме в най-хубавия зехтин на Роко и ги поръсвахме с пресен босилек, а същевременно хапвахме домати, маслини и аншоа.

Навсякъде бяха разпръснати огромни блюда, приготвени от местните жени — имаше домашна наденица и salame di cinghiale, мортадела и печени червени пиперки, шунка и сирене „Пармезан“, смокини, толкова узрели, че сокът течеше от тях, салата от млади марули и репички, брани същата сутрин. После involtini di gioli, завито в шунка и листа градински чай, сервирани с fagioli, после — равиолите на Нона, пълнени с ricotta и спанак и полети с доматен сос. Те получиха всеобщите овации и викове: „Brava, brava, signora Cesani“, както и весел, щастлив смях. После идваше редът на arrosto di maiale, парчета свинска мас, печени с розмарин, чийто аромат беше достатъчен устата ми да се напълни със слюнка, сервирани с каша от царевично брашно и гъби. На масите бяха донесени и огромни купи, пълни с пресни плодове, още тапи от шампанско хвъркнаха във въздуха, донесоха чинии с друг вид сирене и резенчета лимон, както и домашни сладки.

Няколко двойки вече танцуваха на импровизирания дансинг, децата се държаха за ръце и се въртяха щастливо в кръг като от време на време някое от тях залиташе, а после всички с весел смях падаха

едно върху друго. Ливи и Мъфи играеха на гоненица с най-малките, с което всъщност даваха възможност на майките малко да си починат. Бебетата се разплакваха и биваха кърмени на място, гостите викаха, за да се чуват през масите, и си наливаха още и още вино, кучетата лаеха, кравите раздразнено мучаха, от високоговорителите бумтеше музика и над всичко се извисяваше щастлив смях.

Пати и Джеф, които както винаги се държаха за ръце, седяха изумени в пълно мълчание.

— Това тук е вашият неделен обяд, само че е по-голямо и още по-весело събитие — каза Пати.

Дон Винченцо пиеше ракия, очилата се бяха смъкнали доста надолу на носа му, а устните му се бяха разтеглили в доволна усмивка. Маги покани кмета на танц, с което почти причини скарване между него и съпругата му, която беше доста ревнива. А Нона не беше вече Нона, а София Мария, весела, щастлива и изключително женствена.

А Бен? Той ме взе в прегръдките си и ме завъртя на дансинга, пригласяйки в ухото ми на песента на Паоло Конте „Gli impermeabili“, което всъщност означава „дъждобрани“, едно направо неподходящо заглавие за такъв романтичен случай. Но в песента се пее за двама влюбени.

Ню Йорк и нашето бъдеще изглеждаха толкова далечни, но докато танцувахме, си спомних, че багажът ни вече е опакован и ще заминем на следващия ден.

— Целуни ме — прошепна Бен и устните ни се срещнаха в страстна целувка, която, надявах се, нямаше да има край.

Докато не чух аплодисментите и Ливи да вика:

— Мамо!

Разбира се, изчервих се, когато се отделихме един от друг. Но, за мое щастие, тогава дойде редът на сватбената торта и речите.

Някой беше намалил силата на микрофоните, от които тихо звучеше „Мокамбо“. Нона и Роко просто стояха на дансинга, докато всички ръкопляскаха и викаха.

Първи говори Роко, но Нона му помагаше.

— Сега имам София Мария до себе си. Имам своето ново семейство. Имам своите приятели. Имам и кучето си. И двамата сме много щастливи.

Нона почука по микрофона, с което го изпробва. Приглади полата си и се увери, че булото все още пада под правилния ъгъл. После се огледа като кралица, която брой поданиците си.

— Amici — каза тя, — mia famiglia di Bella Piacere... Скъпи приятели, вие и моето родно село винаги сте били в сърцето ми. Въпреки че заминах толкова отдавна, никога не съм ви забравяла. Бела Пиачере, както и вие, хората, бяхте сред най-скъпите ми спомени, въпреки че животът ми беше добър и щастлив в онази прекрасна страна, Америка. Но сега съм по-възрастна. И изпитвах нужда да се върна отново у дома. Графът и дон Винченцо ми дадоха тази възможност, макар онзи негодник Донати почти да успя да ме измами и да ми измъкне наследството. — Виковете се смесиха с аплодисменти и тя се усмихна. — А дъщеря ми, лекарката, попадна в затвора заради него. Почти стана престъпница — добави тя и всички погледнаха към мен, след което последва още смях. — Сега, когато съм много щастлива с новия си съпруг — Нона се усмихна на Роко, — искам да благодаря на моето семейство, Ливи и Джема, за... това, че просто бяха моето семейство. Също така съм благодарна на Джема, че ще увеличи броя на хората в семейството, след като се омъжи за Бен, както обеща. Така тя ще ми даде и втора внучка — Мъфи. И, кой знае — добави тя, като повдигна красиво оформената си с молив вежда, — може да имам и други внуци. Единствената ми тъга е, че те трябва да се върнат в Америка утре. — Тук тя направи пауза и ме изгледа втренчено и строго. — Bambini — каза тя, а аз си помислих: „Охо, задават се проблеми...“. — Bambini — продължи тя, — вила Пиачере законно ми принадлежи, но аз я давам на Джема и на Бен.

Изненадана, погледнах Бен.

— Така че, сега те нямат извинение да не останат тук — каза твърдо Нона. — Джема, ти можеш да станеш местния лекар. Имаме нужда от такъв. Бен може да превърне вилата в хотел и да стане негов управител, както беше вече планирал, а освен това ще може да продължи да рисува и да се превърне в новия Микеланджело. А вие, Ливи и Мъфи, ще посещавате училището във Флоренция. — Тълпата заръкопляска и заподсвирква. — Така ще имам всички ви около себе си, а вие ще се грижите за вилата. — Тя се усмихна лъчезарно. — Мисля, че сделката е честна и добра.

Погледът ми срещна този на Бен. Можехме ли да го направим? Замислих се за съботната вечер в „Белвю“ — за бъркотията и врявата, за грозотата, за трагедията. А дъщеря ми щеше да расте всред опасността.

Бен си спомняше как със зъби и нокти си е проправил пътя към успеха и мислеше за цената, която плащаше, за да се задържи на върха — детето му растеше като разглезено богаташко момиче, което също беше своего рода опасност.

Дали можехме да напуснем суетнята и изискаността на градския живот и да се радваме на друг по-простичък. Да водим живот, в който смяната на сезоните се отбелязва с различната реколта и храна, освен с промяната във времето; в който прибирането на реколтата от грозде отбелязва годината, а зехтинът е по-ценен от бижутата. Живот, в който представата за страхотно прекарване е да отидеш с колата си до Флоренция, за да пиеш капучино в „Джили“, да направиш дребни покупки като специален вид сирене или чифт красиви обувки, да намериш някоя стара картина и да смяташ, че си направил добра сделка. Живот, в който понякога в жилището ти няма да има вода или електричество, през зимата от покритите със сняг планини ще духа студен вятър, а лятото ще бъде сухо и горещо, живот, в който за Коледа и Великден на трапезата ти ще присъства специален пай. Живот, в който най-новият филм ще се прожектира в местното кино след години, в който книгите и музиката ще бъдат развлечения, както и чаша вино на терасата за вечеря и в който гледката от прозореца и мъжът, с когото си, ще бъдат единствената магия, от която имаш нужда. Бен разтвори прегръдки и аз се отпуснах в тях.

О, да, можехме.

ЕПИЛОГ

Оттогава изминаха три месеца. Аз съм във вилата, моя нов дом, лежа в мрака, който някога свързвах с толкова ужаси, в здравите и сигурни прегръдки на съпруга си.

Оженихме се седмица след Нона и Роко. Сватбената церемония беше скромна и се състоя в една от най-хубавите църкви на Флоренция. Имах жасмин в косите и двамата се врекохме във вечна любов, обещахме да се уважаваме и да се грижим един за друг, завинаги. Някога не вярвах в тази дума — „завинаги“ — но сега знам, че това означава „докато и двамата сме живи“. Мислех понякога и за Каш, но с усмивка. Знаех, че той ще одобри постъпката ми. Много ми се искаше на сватбата да беше присъствал и онзи старец с бялата котка, *principessa*, защото той ми беше показал как човек може да преоцени важните неща в живота си и ми беше помогнал да го променя.

Ливи и Мъфи спят на долния етаж. Нона и Роко са удобно настанени в неговата ферма заедно с Фидо. А Синбад, чийто полет от Ню Йорк не го беше разтревожил ни най-малко, се е свил в краката ми.

Октомври е и е студено. Вечер палим огъня в камината и печем кестени. Утре сутринта трябва да станем рано. Ще прием кафе с мляко от кравата на Роко и ще хапнем от превъзходните питки на Фиамета с ягодово сладко. А после ще отидем да помогнем за прибирането на гроздето в нашите собствени лозя.

Лучо е все още с нас, а на мен ми предстои да прочета историята на Попи. Маги вече планира коледните празненства, а аз и Бен — планираме какво да правим с нашата вила.

Гледам красивото лице на моя заспал любим и отчаяно искам да го целуна. Докосвам с устни неговите, много леко, но дори докато спи, ме прегръща здраво. Мирисът на кожата му изпълва ноздрите ми, дланите ми усещат гладкостта ѝ, а любовта, която изпитвам към него, е толкова нежна, че не искам никога да свършва. Целувам го, той се събужда и ме целува в отговор.

Искам да мислите за историята, която споделих с вас, като за малометражен филм, озвучен с музиката на Паоло Конте и онази песен на Марк Антъни, в която се пее за любовта. Обичам този образ на любовта. Надявам се той да остане с мен, с всички нас, през останалата част от живота ни.

Какво ще правим с вилата ли? Дали ще се опитаме да възстановим старото ѝ великолепие, или ще я превърнем в хотел? Е, това вече е друга история.

Знам, че някой друг го е казал преди мен, но животът тук, в Бела Пиачере, е красив.

Издание:

Елизабет Адлър. Горещи ноци в Тоскана

Английска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2004

Редактор: Мая Арсенова

Техн. редактор: Никола Христов

Коректор: Никола Христов

ISBN: 954-170-220-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.